

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

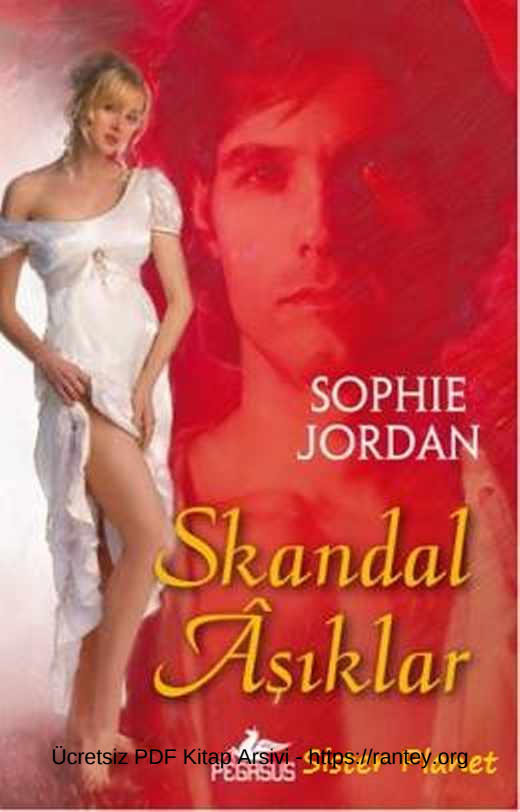
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE
JORDAN

Skandal Âşıklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

Sister Planet

Pegasus Yayınları: 1055
Bestseller Roman: 468

Skandal Aşıklar

Sophie Jordan

Özgün Adı: In Scandal They Wed

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015

ISBN: 978-605-343-545-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Sharie Kohler, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve

Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SOPHIE JORDAN

Skandal Âşıklar

İngilizceden Çeviren:

Eylül Cavaş

Jane Welborn'a:

*Bazen biriyle tanışır ve sadece bilirsiniz. Sen, daha
biz tanışmadan kalbimin bir parçasıydın.*

Teşekkür

Her kitabın kendine has acı ve sevinçlerle dolu farklı bir yolculuğu vardır. Bu kitabın yolculuğunda bana eşlik ettikleri için teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var. Editörüm May Chen'e, anlayışı ve bu kitapta çok şey bulup bunları bana aktarmayı başarak benim de görmemi sağladığı için. Maura Kye-Casella, beni daima arayan ve telefonu her kapattığımda beni tebessümle bırakan bir yayıncı hakları temsilcisi olduğu için teşekkür ederim.

Klavyede başmda yalnız, yazı yazarak geçirdiğim saatlere rağmen, yazmak hiçbir zaman yalnız bir süreç değildir. Bu kitabı yazdığım süre boyunca elimi tutarak, beyin fırtınası yaparak beni öyle ya da böyle kurtarmış insanlar: Tera, Carlye, Lindsay, Vicki, Kate, Robyn, Ane, Jane ve Ginny'ye teşekkür ederim. Hepiniz hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Ve elbette muhteşem eşim ve çocuklarıma. Sizler benim ve yazdığım her kitabın hayatısınız.

Giriş

Londra, 1850

Çiğlık durmuştu. Hem bir lanet hem de bir lütf.

Evie, solgun genç kızın çektiği acıdan titreyerek yatağa çöküşünü izledi. Acıların en kötüsünden kurtulmuştu fakat şimdi, Evie'nin aylar boyunca korktuğu dehşet verici nihayete ulaşmışlardı.

Tuhaf ve ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Büyük bir fırtınanın ortasında, doğa kendini hatırlatıp öfkesini tekrar bırakmadan önce özümseven türden bir sessizlik.

Evie titredi, tüyleri diken diken oluyordu. Barbados'tan eve dönüş yolculuğunda gemi korkunç bir fırtınaya yakalanmıştı. Fırtına sırasında aniden durgunluk çöktüğünde en kötü kısmı atlattıklarım düşündüğü anı hatırladı, yanılmıştı. Artık fırtınanın dindiğini düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Fırtına yeni başlıyordu.

Ebe, yatağın ucuna oturmuş büyük, kare biçimli ellerini tuttuğu küçük kundağın üzerinde gezdiriyordu.

"Yaşıyor mu?" dedi Linnie, çocuğunu bir an olsun görmek için uzanarak.

Sonunda bebek ciyak ciyak bağırarak ağlamaya başladı. Evie bu hatıralarda sessizliğinde, üvey kız kadesi doğuma başladığını

dan beri ilk defa tam bir nefes aldı. Sadece bir gün mü geçmişti? Gerçeği söylemek gerekirse, Evie işini kaybedip eve döndüğünde kardeşini hamile bulduğundan beri ilk rahat nefesiydi.

Evie, kız kardeşinin narin parmaklarını ona biraz olsun güç verebileceğini umarak avcunun içine aldı.

En kötüsü henüz gelmemiştir.

Linnie'nin terden ıslanmış kaşlarına hızlı bir öpücük konurken, "Çok iyiydin," dedi.

Ebeye döndüğünde, onun ağır gövdesini yataktan kaldırmakta zorlandığını fark etti. Kadının kolundan tutarak ayağa kalkmasına yardım etti ve hissettiği sancıyla irkildi. Derin nefes alarak bir yandan ağrıya karşı savaşıırken, kazanın nasıl olduğunun hatırasına karşı daha çok savaştırması gerekti. Patronunun art niyetli saldırısı ve saldırının kovulmasını hızlandırması üzerinden altı ay geçmesine rağmen olay hâlâ canını sıkıyordu. Ve kaburgaların iyileşmesi belli ki zaman alıyordu.

Ebenin mızıldanan kundağı üvey annesine uzatmasıyla hatıranın etkisinden kurtulurken, yüreğini bir umutsuzluk kapladı. Sarı biyeli, pembe, uzun günlük elbisesinin içinde Georgianna kesinlikle kiraladıkları odaya ait görünmüyordu.

"İyi olacak, değil mi? Onun en kısa zamanda ayağa kalkmasını istiyorum," dedi Georgianna. Kadının ağzının kenarındaki sert çizgilerden hâlâ yumuşamadığı belli oluyordu.

Ebe, Linnie'ye bakarak başını salladı. "Doğum ona çok zarar verdi. Kızınız çok zayıf ve bebek oldukça iri," dedi.

Georgianna, torununa hâlâ bakmayarak elini çık dışarı der gibi salladı. "İyileşsin de. Onun için planlarımız var," dedi.

Evet. Evie üvey annesinin planlarını biliyordu. Linnie doğduğundan beri başka çok az şey duymuştu. Daha çocukken bile, üvey

annesinin tüm umutları ve hayallerini kendi kızına yüklediğini anlamıştı. Linnie'nin güzelliği ve zarafeti, onları sosyetenin mütevazı soylularından imtiyazlıların rütbesine yükseltecekti. Planlarına Evie'yi dâhil etmediği gibi, kirletilmiş bir kız ya da onun gayrimeşru çocuğunu dâhil etmediğini söylemeye gerek yoktu.

Georgina eteğinin katlarından para dolu bir kese çıkarırken, "Ağzının sıklığına güveniyorum," dedi. "Şimdi gidebilirsin."

Ebe, memnuniyetsiz bir şekilde Evie'ye bakarak, "Aklın başındaymış gibi duruyorsun. Eğer kanama durmazsa beni..."

Georgianna bölerek, "Söyleyeceğini zaten söyledin," dedi. "Şimdi, git."

Ebe gürültülü bir şekilde burnunu çekerek eşyalarını topladı ve yatak odasının kapısını açtı. Evie'nin babası koridorda duruyordu. Ebe çıkar çıkmaz babası içeri girdi. "Bu da bitti sonunda, değil mi?" dedi.

Sanki günlük, alelade bir işmiş gibi bahsediyordu.

Georgianna çocuğu babasının kollarına tutuştururken, "Al, Henry," dedi ve çocuğu tutmak görüntüsünü bozmuşçasına eteğini silkeledi, "götür onu. Adresi hatırladığım umuyorum."

Linnie bitkinliği sesine yansırken yatağında doğruldu, "Bir oğlum oldu..."

"Bunun bir önemi yok," dedi annesi, bakışlarını babasına yöneltmeden hemen önce. "Henry, kurtul şu şeyden."

Şu şey. Evie midisinin bulandığını hissetti.

"Onu kimse görmeden kimsesizler yurduna bırak ve Tanrı aşkına, kimsenin yüzünü görmesine izin verme."

Linnie, "Hayır," diye haykırdı, dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak. "Kalmasını istiy."

“Sus!” Georgianna’nın yüzü öfkeden kızarmıştı. “Ne yapılacağına çoktan karar verdik. Hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim, Linnie! Beni anlıyor musun?”

Linnie kendini yatağa bıraktı, sessiz hıçkırıklarla bedeni sarıyordu.

Babası gitmek üzere kapıya yöneldiğinde Evie’nin kalbi, göğsünde hızlı ve ümitsiz bir ritimle atıyordu. Ellerini yumruk yapmıştı, tırnakları avcuna batıyordu. Bu yanılttı. Penwich’i ve oradaki tüm yalnız, unutulmuş çocukları düşündü. Soğuk kışları. Yemek hiçbir zaman yeterli değil gibiydi... Ve öksüz ya da yetim kalmamışlardı, sadece unutulmuş çocuklardı. Linnie’nin çocuğu orada nasıl dayanacaktı? Hayatta kalır mıydı?

Öne atılarak babasını kolundan yakaladı. “Baba, *lütfe*n yapma.”

Bu sözleri daha önce de sarf etmişti. Babası, onu Penwich’e kendi elleriyle yolladığında. Ve bu sözler babasını fikrinden caydırmaya yetmemişti.

Babası donup kalmıştı. Genç kadın, babasının içine düştüğü bu durumun zoruna gittiğini biliyordu. Adam günlerini kart oyunları ile konyağıyla tüm ailesinden saklanarak ve halledilecek işleri karışma bırakarak geçirirdi. Evie tam olarak bu yüzden 12 yaşında kendini Penwich’te terk edilmiş olarak bulmuştu.

“Ona bak,” dedi Evie yalvararak, “o senin torunun.”

Adamın bakışları bebeğe dönmüştü.

Georgianna, uyarıcı bir ses tonuyla, “Henry,” dedi, “aklından bile geçirme.”

Evie, babasının yüz ifadesinin değişip rahatladığını ve aydınlandığını görünce göğsünün içi umutla doldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yapamayız!” dedi Georgianna tıslayarak. “Bu bizi mahveder! Sadece Linnie’yi değil, hepimizi! Bekâr bir anne bir hayat kadınından farksız ve...”

Evie, babası karısının tarafına geçmeden hızlıca araya girerek, “Ya annesi evlenmiş olsaydı?” dedi.

Georgianna, öfkeden tükürükler saçarak, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye bağırdı, “Aptal kız, herkes Linnie’nin evlenmiş olmayacağını biliyor...”

Evie, “Ben,” dedi düşünmeden yumruğunu göğsüne vurarak, “Peki ya ben?”

“Evet!” diye haykırdı Linnie, dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalışarak. “Evie, Barbados’tan yeni döndü. Hiç kimse onun sefil bir adam tarafından saldırıya uğradıktan sonra eve dönmeye zorlandığını bilmiyor. Orada biriyle tanışıp evlendiğini ve kocası öldükten sonra ailesinin yanına döndüğünü...”

Georgianna, “Saçma. Öyle bir hikâyeye kim inanır?” diyerek kükredi ve ellerini göğsünde bağdaştırdı. “Ve niye bebeği sadece bakımevine bırakabilecekken bu kadar derde gire...”

Babası araya girerek, “Çünkü o bizim torunumuz,” dedi, sesinde daha önce Evie’nin hiç duymadığı bir kararlılık vardı.

Georgianna gözlerini kırptı. “Henry, sen ne diyorsun?”

“Bu işe yarayabilir. Evelyn çocuğu yetiştirebilir. Bir dul olarak.” Üvey annesinin süratle ve anlaşılmaz şekilde söylediklerinin arasmda, babası, Evie’ye kıvranan kundağı uzattı ve kulağına “unutma, bunu sen seçtin,” diye fısıldadı.

Evie başını salladı. Az önce sahip çıktığı çocuğa bakarken boğazında bir şeyler düğümleniyordu.

Bebek onun kollarında hareketsizleşti. Parlak koyu gözleri onu bulmuşa benziyordu ve onu büyük bir merakla izliyordu. Neredeyse onu tanımış gibiydi.

“Bu aptalca! Eğer gerçek bir şekilde ortaya çıkarsa hepimiz gözden düşeriz... Özellikle de sen, Evelyn. Bunu asla ağzından kaıramazsın. Hiç kimse, gerçekten en ufak bir şekilde şüphe bile duymamalı!”

Evie, daha önce hiç bu kadar yumuşak ve saf bir şey hissedip hissetmediğini merak ederek parmağının ucuyla bebeğin yanadıına dokundu. “Ben ne yaptığımı biliyorum,” diye mırıldandı. En azından öyle umuyordu.

Herkesin iyiliği için, öyle umuyordu.

Birinci Bölüm

Kırım, 1854

Spencer Lockhart, birliğini arkasında bırakarak alayı açılan ateş arasında kaybolmadan hemen önce kuzenini en son gördüğü yere, vadiden aşağı doğru hızla hücum etti.

Atının üstünden atladı. Boğazı, top ateşinin ağzına dolan ve nefes almasını engelleyen dumanından bağımsız olarak düğümlenmişti.

Yere indiği anda, hemen arkasında büyük bir patlamanın gürültüsü havayı yarıdı. Genç adam, toprak, moloz ve ne olduğunu düşünmeye zahmet bile etmediği şeyler üzerine yağarken yere sindi. Havadan top gülleleri yağıyordu. Atı çılgık atarak yere yığıldı, titriyordu. Zavallı yaratığın gözleri acıdan vahşice kaydı.

Spencer, tabancasını kaldırdı ve direkt atın kafasına doğru sıktı. Kendisini hüzne kaptırmadı. Daha sonra. Yıllardır onu sırtında taşıyan atının yasını tutmak için daha sonra yeterli zamanı olacaktı. Buradan sağ çıkabilirse tabii.

Çenesi kilitlenmiş halde, Ian'ı buluncaya kadar cesetler ve atlarla dolu zemini gözden geçirdi. Vurulmuş bir atı kendine siper ederek askerlerin üzerinden atlaya atlaya kuzeninin yanına kadar süründü. Bu sırada durumunun, çoğu öldürülmüş taburundan

farklı olmadığını düşünüyordu. Etraflarını sarmış Rus piyadelerine açık hedef olmuşlardı.

Genç adam, kuzenini alttan kavrayarak, "Ian!" dedi.

Ian donmuş bakışlarını Spencer'a dikti. Ağzını konuşmak için açtı ancak konuşmak yerine öksürdü. Ağzından kuvvetle kan püskürdü. Sonunda sözcükler gırtlığından gelen çaresiz bir gurultu olarak dökülmüştü. "Spencer! Onu bul... Çocuğumu bul. Doğru olanı yap." Çoktan bu dünyadan göçmüşçesine konuşmuştu.

Spencer, duyguları boğazında düğümlenirken, "Kapa çeneni," diye haykırdı. Havadaki ani ısıklık sesiyle kafasını hızla eğdi. Bir başka topçu mermisi, etrafa toprak ve moloz saçıp yeri titreterek yakınlarına düşmüştü.

Kafasını kaldırdığında akan kan bir gözünü kapamıştı. Alnından yaralanmıştı. Yüzünü silerek kuzenini daha yakınına çekti.

Genç adam, Ian'ın omzunu sıkıca kavradı. "Buradan gidiyoruz, eve gidiyorsun," dedi. Arkasından, söylemesi daha zor olan bir başka yalan daha ekledi. "Linnie seni bekliyor. Onunla evlenmek için eve gidiyorsun."

Boğazı düğümlenmişti. Söylediklerinin gerçekleşmeyeceğini biliyordu fakat yine de söylemek zorundaydı. Kuzenine umut vermek, onun hayata tutunmasını sağlamak için söyleyeceği herhangi bir şey, en doğrusuydu.

Ian, "Öyle mi dersin?" dedi.

"Kesinlikle. O seni seviyor."

Ian kafasını iki yana salladı. "Onu terk ettim. Tıpkı Cullen ve Frederick gibiyim. Onu hak etmiyorum. Onunla evlenmeliydim... Çocuğuma kendi adımları vermeliydim," dedi.

"Yapamazdın...."

Ian, Spencer'ın elini şaşılacak bir güçle kavrayarak göğsüne yaklaştırdı.

Spencer, duman nedeniyle gözlerini kısarak bakıyordu.

Ian, kulak tırmalayıcı bir sesle. "Bul onu, Ve çocuğumu. Onlara göz kulak ol, Spencer. Onları koru," dedi.

Spencer başını salladı.

Ian, çelik gibi bir sesle, "Söz ver, Spencer," dedi.

Genç adam, birbirine kenetlenmiş ellerinin üzerinden kuzenin göğsünden durmaksızın akan kana hızlıca bir bakış atarak, "söz veriyorum," dedi.

Gerçek apaçık önündeydi. Daha fazla rol yapmak yanlış görünüyordu. Ian bu dünyada çok kalmayacaktı.

Kenetlenmiş ellerini sıkarak, "Çocuğuna kendi çocuğum gibi bakacağım. Sana yemin ederim," dedi.

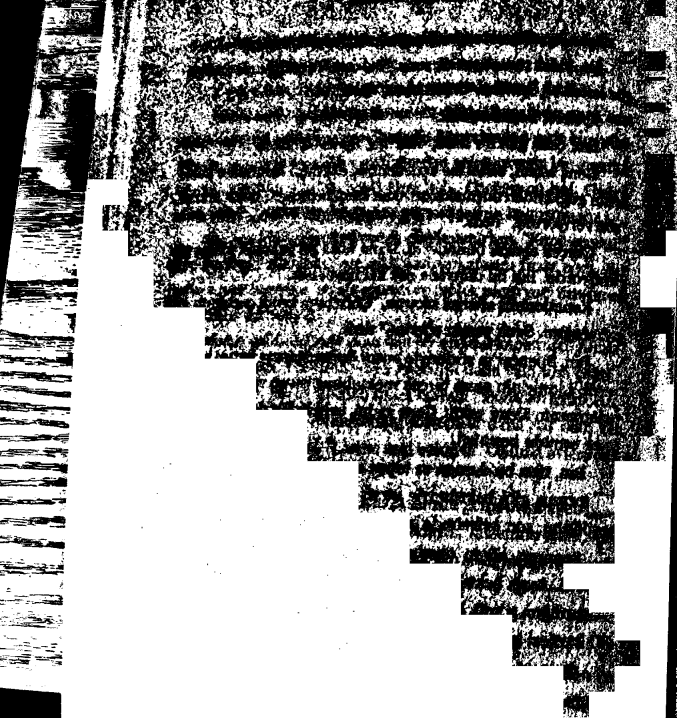
Ian, Spencer'm sözleriyle huzur bulmuşçasına sırtını toprağa verdi. Linnie'nin onun birçok mektubuna cevap vermediğini hatırlatmanın âlemi yoktu. Genç kadın, belli ki Ian'dan uzun zaman önce umudu kesmişti.

Ian, tüm bu duman ve topçu ateşinin arasında bir şey görebiliyormuş gibi bakışlarıyla etrafı taradı. "İyi, çok iyi. Ona onu sevdiğimi, son nefesimde onu düşündüğümü söyle," dedi.

Spencer, elinin üzerine yumuşak bir şeyin temas ettiğini hissetti. Aşağı baktığında, Ian'ın bir kumaş parçasını onun eline tıktırdığını gördü. Bu Ian'ın her zaman yanında taşıdığı, üzerinde EC harfleri işlenmiş bir mendildi.

Genç adam bakışlarını tekrar Ian'a çevirmeden önce, avcunda sıkıca kavramış halde mendili inceledi. Tekrar Ian'a döndüğünde kendisinininki gibi yeşil ancak cam gibi donuk gözlerle karşılaştı.

"Ian!" diye fısıldadı. Tekrar ve tekrar, giderek artan bir sesle, sesi çarpışmanın gürültüsünde kayboluncaya ve acısı her yanını sarımsıya boyuncaya kadar.

İkinci Bölüm

Yorkshire, İngiltere, 1855

Ani bir rüzgâr buz gibi durgun havayı karıştırmıştı. Evelyn doğrularak kafasını kaldırdı, gözünün önüne düşmüş altınsı kahverengi saç telini kirli eldiveniyle geriye itti. Kafasını hafifçe eğerek dinledi ve bekledi. Ne olduğunu anlayamıyordu ama bir şeyler değişmişti. Biliyordu, yüzüne çarpan soğuk rüzgârda hissetmişti. Neredeyse Barbados'ta karanlığa uyandığı akşamki gibiydi... Yalnız değildi. Onun için, o gece her şeyi değiştirmişti. Ve onu bu noktaya getirmişti.

Titreyerek bu hatıradan sıyrıldı ve kazmaya devam etti. Havadan gelen karın kokusunu almıştı. Kar bastırmadan yaban havuçlarını ve turpları topraktan çıkarmaya kararlıydı.

Little Billings'deki herkes, bu kışın hatırladıkları en soğuk kış olduğu konusunda hemfikirdi. Ancak o sebzelerini bitmek bilmeyen kışa karşı kaybetmemeye yemin etmişti. Toprakta bir bir çekerken oldukça küçük ve acınası görünen lahanaları çoktan çıkarmıştı.

Bahçesiyle uğraşmasına rağmen, onu yavaş yavaş ele geçiren huzursuzluktan tamamen kurtulamıyordu. Toprakların üzerine

oturarak ellerini kirlenmiş önlüğünün üzerine bıraktı ve kafasını sinirli bir şekilde sağa sola çevirerek etrafı taradı.

Bahçesinin bir ucunda dizlerinin üzerindeki Gertrude teyzesini gördü. Cılız kollarını karnabaharlarına ısrarla dadanan kargalara doğru sallıyordu. Çazesizlik her yerdeydi. Evie gibi teyzesi de kışın, ölümcül soğuğu bastırmadan önce henüz tam olmamış ürünlerini toplamaya çalışıyordu. Ve tabii ki kanatlı yaratıklar hayatta kalmak için tek umutları olan şeyleri yok etmeden.

“Lanet olsun, sizi şeytanlar!”

Evie gülmemek için kendini zor tuttu. Zayıflığından belli olmasa da Gertie teyzesi kraliçenin ordusundan daha çok yiyebilirdi. Linnie’nin ölümünün ardından ödeneklerine gelen durdurma kararıyla yiyecekler yetersiz kalmıştı. Evie’nin babası da yardım edemezdi. Linnie’nin ölümüyle damadının cömertliği de bitmişti. Evie, kardeşinin kocasını suçlamıyordu. Ölmüş karısının ailesine niye yardım etsindi ki?

Hemen yanında bir battaniyenin üzerinde Marguerite, Nicholas’la birlikte bloklarla oynuyordu. Evie, konsantrasyonla dudaklarını ısırarak, dışarıda esip gürleyen havanın farkında olmayan tatlılığıyla tüm dikkatiyle yüksek bir kule inşa eden oğlunu izledi. Oğlu, Marguarite’in onay veren söylenmesinin tadını çıkarmak için durmuştu.

Evie, ailesini, çocuğunu beslemenin getirdiği kararlılıkla iç çekerek daha sert kazmaya ve daha çok yaban havucu çıkarmaya başladı. “Linnie’nin çocuğu,” diye fısıldadı kafasındaki ses.

Üzerine bir gölge düşerken başı öne eğik halde hareketsiz kaldı.

“Oturma odasında seni bekleyen bir beyefendi var.”

Karnına bir ağırı girdi. Bu sözcükler önsezilerinin ve o soğuk esintide bir şeylerin saklı olduğu hissini doğruluğunu kanıtlar gibiydi.

Parmaklarının gevşemesiyle bir havuç elinden düştü. Bakışlarını kâhyaya çevirmeden önce havucun ellerinden kayıp yuvarlanarak yere düşüşünü izledi. Bayan Murdoch, evden bahçeye olan kısa mesafeyi koştuğu için nefes nefese kalmış, bahçenin taş duvarlarına iki büklüm yaslanarak elini etkileyici göğüslerine bastırmişti.

Bir beyefendi. Kulağa zararsız geliyordu. Ancak Evie, kendisi için hazırladığı bu güvenli bölgenin sağlam zemine oturtulmadığını biliyordu.

Gelen beyefendinin ödenmemiş borcunun tahsilatını yapmaya gelmiş herhangi bir tahsilatçı olmadığını umuyordu.

Liman, teyzesine aitti. Teyzesinin nişanlısı yaklaşık elli yıl önce onu düğün sabahı terk ettiği için bu şekilde anılırdı. Bir zamanlar hatırı sayılır büyüklükte olan arazi yıllar boyunca parça parça satılmıştı. Sadece ev ve bir dönümün küçük bir parseli kalmıştı.

Liman ve yakındaki Little Billings kasabası Evie'nin gençliğindeki macera hayallerinden çok uzaktı. Ama o hayaller başka bir kıza aitti. Hayallerinden Linnie için vazgeçmişti. Ve tabii Nicholas için.

Artık hayallere ve yıldızlardan dilek dilemeye inanan bir kız değildi.

Bir elini dizine koyarak ayağına doğru bastırdı. "Kim ki o?"

Bayan Murdoch kafasını iki yana salladı. "Tahsilatçıya benzemiyor. Adı Lockhart, Spencer Lockhart. Onu tanıyor musun?"

Evie kaşları çatık bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Bu ismi daha önce hiç duymadım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Evet, gerçi biraz tanıdık geliyor.

Marguerite, Nicholas'ın tombul ellini tutarak genç kadına doğru yaklaştı. "Seni biri arıyor," kaşlarını kaldırarak, "Doktor Sheffield belki de?" dedi.

Evie'nin yanakları kasabanın doktorundan bahsedilince kızarak, "Hayır," dedi.

Nicholas, Marguerite'i süs havuzuna doğru çekti, neredeyse düşürecekti. "Maggie, hadi gel."

"Bir dakika, tatlım. Annenle konuşuyorum."

Evie, eldivenlerini çıkararak, "Siz gidin," dedi. "Ben... misafirinizle ilgileneceğim."

Marguerite'in siyah gözleri genç kadının gözlerine kilitlenmişti. "Emin misin?" dedi. Genç kadını bir şey onu rahatsız ettiğinde gözünden anlayacak kadar iyi tanıyordu. Penwich Erdemli Kızlar Okulu'nda birlikte çok uzun yıllar geçirmişlerdi. Soğuk kışlar ve yetersiz kumanya nedeniyle çok ızdırap çekmiş, onlardan büyük kızların zorbalıklarına ve Müdür Brocklehurst'a katlanmışlardı.

Nedense, onu arayan bu yabancıyla yüzleşecek olmak Evie'yi heyecandırmıştı. Bayan Murdoch'ın haklı çıkması ve onun bir tahsilatçı olmaması için dua etti. İçerideki her kimse onunla yüzleşecek olma fikri yüzünden karnıma ağırlar giriyordu.

"Bunu ben hallederim. Sen Nicholas'ı gölete götür. Bugün burada son günün, tadını çıkar." Kelimeler ağzından çıkmış olsa da, Marguerite'in yarın Londra'ya dönecek olması ve onu bir yıl boyunca tekrar göremeyeceğini bilmek boğazım düğümlemişti.

Bu tatsız düşüncüyü bir kenara bırakıp hem kendi hem de Marguerite için yüzüne güven verici bir gülümseme yerleştirdi. Hayır, kendi için değil. Bu beyhude olurdu. Hiçbir şey, onu karnındaki huzursuz çırpınıstan kurtaramazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Düz bir çizgide yürüyerek mutfaktan eve girdi. Bayan Murdoch önlüğünü tek elle katlayarak hemen arkasından takip etti. Evie geri döndü; neredeyse aşırı heyecanlı kâhyayla çarpışıyordu.

“Bana eşlik etmene gerek yok. İyi olacağım merak etme.”

Bayan Murdoch’ın kıpkırmızı yüzü bozuldu. “Bay Murdoch’ı getireyim. Ona ihtiyacımız ola...”

“Bay Murdoch’ı balık avlamaktan alıkoymamız gerekmediğine eminim. Ayrıca, akşam yemeği için yakalayacaklarına ihtiyacımız var.”

Bayan Murdoch’ın daha fazla karşı çıkmasına fırsat vermeden arkasını döndü. Ve giriş katına ulaşabilmek için dar merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak mutfakı terk etti. Ön salona giden hol boyunca uzanan yıpranmış halının üzerinde sessizce hareket ediyordu.

Dışarıda rüzgâr artık kendini ciddi biçimde hissettirerek ılık çalıyordu. Biraz geç de olsa Nicholas’ın gölet gezintisi için daha kalın bir paltoya ihtiyacı olabileceği düşüncesi genç kadının aklından geçti.

Ancak bu düşüncesi salona girer girmez yok oldu.

Zarif bir duruşa sahipti. Genç kadına arkasını dönmüş, pence-reden uzun zamandır ihmal edilmiş ön bahçeye bakıyordu. Bayan Murdoch paltosunu alma zahmetine girmemişti ve koyu renkli pardesünün zarafeti salonunun pejmürdeliğini sadece daha öne çıkarıyordu.

Evie, elleri arkasında kenetlenmiş biçimde uzun ve heybetli duruşuna bakarak genç adamı bir anlığına sessizce izledi. Öyle ki genç kadını bir kaya gibi çarpmıştı. Yutkunmakta zorlandı ve onun en nihayetinde buraya muhtemelen borcunu tahsil etmek için geldiğini düşündü.

İçindekiler PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Az sonra bu beyefendiye yalvaracağı ya da takas önerisi gibi tatsız görevlere kendini hazırlarken odanın içinde biraz daha ilerledi. Belki de iyi bir terzi ya da bir çamaşırcıya ihtiyacı vardı? Veya cılız havuçlara karşı bir düşkünlüğü. Anlık kahkahası kuru boğazında yok oldu.

Genç kadın hareket eder etmez eteği bir sandalyeye sürtünerek ses çıkardı ve ayağının altındaki tahtalar gıcırdadı.

Genç kadın konuşmak için ağzını açtı ancak öylece kalakaldı. Bakışları adamın bakışlarına kilitlenirken nefesi ciğerlerini dondurmuş, bütün bedenini ele geçirmişti. Genç adamın yakışıklı yüzüne bakarken biliyordu. Anlamıştı. O buz gibi havada içine çöken sıkıntı mükemmel ve aynı zamanda korkunç bir anlam ifade ediyordu.

Kan beynine sıçradı. Birden başı dönmüştü, dizlerinin üzerine düşmesini engellemek için en yakındaki sandalyeye uzandı. Aman Tanrım.

Genç adamın yüzüne bakarken önündeki yıllara açılan bir pencereden bakıyormuş gibi hissetti. Geleceğe bakıyordu. Zamanın biçimlendirip dönüşeceği bir yüze bakıyordu.

Zaman durmuştu, sözcükler havada asılı kalmış, bu anı doldurmayı bekliyordu. Adam konuşmadı, bu sadece daha fazla şeyi kanıtlıyordu. Genç kadının midesi bulandı.

Bu oydu. En büyük kâbusu gerçek olmuştu. Başkası olamazdı.

Kafasının içinde bunca yıldır pusuda bekleyen tek korku; kendini bunun uzak, çok uzak, imkânsız ve hatta gerçek olmasının mümkün olmadığına inandırdığı ihtimal gerçek olmuştu..

Kız kardeşinin, Linnie'nin, çocuğunun babası kendi salonunda, genç kadının önünde duruyordu.

Üçüncü Bölüm

Spencer, Ian'm son anına kadar adını ağzından düşürmediği kadına bakakaldı ve kendini huzursuz hissetmekten alıkoyamadı. Linnie bu muydu?

Kuzenini çok iyi tanırdı, aylar önce onu Kırım'da gömdüğünde kendini de onunla defnetmiş gibi hissetmişti.

Spencer ile hayatta kalmak için omuz omuza savaşıırken, Ian sadece ve durmadan Linnie Cosgrove'dan bahsetmişti. Linnie'den bir tek mektup bile gelmemesine rağmen Ian ona olan hislerinden vazgeçmemişti. Spencer bunu hiçbir zaman anlamamıştı.

Spencer, ellerini arkasında kavuşturarak, Ian'ı dize getiren bu kadınlık abidesini inceledi. Genç kadının büyük mavi gözlerinin içine bakarak hafızasını taradı. Ian'ın gizli aşkını dinlediği tüm zamanları düşündü.

Kadının saç renginden hiç bahsetmemiş olması mümkün müydü? Spencer her zaman altın rengi bukleler hayal etmişti. Gelişigüzel toplanan saçından dökülen altınsı kahverengi saç telleri ile sıradışı çekicilikteki bu kadın, genç adamın kafasındaki resimle hiç örtüşmüyordu.

Genç kadın ne kısa ne de uzundu. Narin hatları kavrımdan yoksundu. Kadın öylece önünde dururken, yurt dışındayken gözlemlediği tarlada çalışan gürbüz Türk kızlarını hatırlatmıştı.

Kafasını bir selamla öne eğerek, "Hanımefendi," dedi.

Genç kadın hiçbir şey söylemedi. Burnu ve yanakları al al olmuştu. Çenesinin altında ufak bir çamur lekesi vardı. Elbisesinin üzerine eski moda bir önlük giymişti. Önlük o kadar berbattı ki genç kadının onu neden hâlâ atmadığını merak etmeden duramadı. Önlüğün altından görünen çirkin, kahverengi yün ise yakılacak şeyler yığınınına gitmeye uygun görünüyordu.

Genç kadının gözleri tek dikkat çeken özelliği idi. Hafif çekik, büyük, kristal mavi havuzlar, adamı, çizmelerinden kazıyacağı bir böcekmişçesine soğukkanlılıkla izliyordu.

Önündeki dağınık yaratık gerçek bir kadındı; kendine güvenen, olgun ve onu delici gözleriyle tararken cesur... Ian onun tathı utangaçlığı ve meleksi gülümsemesini övmüştü ama onda kutsal hiçbir şey yoktu.

Belki de annelik onu bu hale getirmişti. İçinden bir ses, "ya da evlilik," diye hatırlattı. Babası onun dul olduğunu söylemişti. Bu gerçek miydi yoksa onu rezil olmaktan korumak için miydi? Spencer, ikincisi olduğunu düşündü. Gelgelelim, kadın için bir anda sorumluluk duymuştu.

Çünkü o Ian'a ait... *Aitti*, diye düzeltti hızlıca. Sonunda onunla karşılaşmıştı. Ian'ın, dolayısıyla Spencer'ın dünyasını dolduran hayalet kadın. Sorumluluğu tamamen bu yüzdendi. Başka bir şeyden değil.

Genç kadın çenesini kaldırıp burun hizasından aşağı doğru bakarak, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Sefil görünüşüne rağmen gözlerindeki cesur parlaklıkla Spencer'la yüzleşmesi, genç adama ordularını takip eden kadınları hatırlattı. Lanetlenmiş, bitkin, kaderine boyun eğmiş ama kararlı, yarım peni ve yatacak sıcak bir yer için eteklerini atmaya hazır onlarca kadın. Bir günlüğüne de olsa hayatta kalmayı garantilemek için bacaklarını açmaya hazır kamp takipçileri.

Ian'ın mektuplarına cevap vermediği için ona kızgın olmasına rağmen, o acınası kadınlarla benzerliği ağzında buruk bir tat bıraktı. Şüphesiz ki çok çekmişti.

“Bayım?” Genç kadının gözleri mavi bir ateş saçıyordu. “Kim-siniz?”

Yanıtlamaya pek hazır değildi, bakışlarını genç kadının üzerinde gezdirdi. Onu Ian'm görmüş olabileceği gibi hayal etti, pasaklı kıyafetleri olmadan; tüm kıvrımlarıyla, pürüzsüz bir kadın vücudu.

Boğazını temizleyerek ani gerginliğinin geçmesi için yutkundu. Hiç şüphesiz, bir kadına ihtiyacı vardı. Ian'm yası ve eve dönmek için vazifesinden tasfiye edilme çabasına fazlaca yoğunlaşmaktan, haftalardır şehvetini söndürme fırsatı olmamıştı.

Birden aklına dün geceyi geçirdiği, handaki kız geldi. Kızın davetkâr bakışlarını hatırladı. İşlerini halletmek için hemen ayrılmasına gerek yoktu. Bir gece gecikmeden bir şey olmazdı. Ne de olsa ailesinin malikânesine ulaşmak için acelesi yoktu, ya da göreviyle yüzleşmek ve topluma karışmak için.

Soru sorar bir sesle, “Bayan Linnie Cosgrove?” dedi. Önündeki dobra ve cazibeli yaratığı, idolleştirdiği kusursuzluk örneği kadınla bağdaştırmakta zorlanarak hafifçe eğilip selamladı.

Kadının bir anda rengi soldu ve başını sallayarak, “Cross,” diye mırıldandı. “Artık Bayan Cross.”

Doğru, diye düşündü. Dulluğunu ilan etti. Bunun kendini mahvolmaktan korumak için oynadığı bir oyun olduğuna artık emindi.

Kafasını sallayarak duruşunu dikleştirdi. Bakışlarını genç kadının başının hemen üzerine odaklayarak tüm bu yolu gelmesinin sebebi olan şeyleri söylemeye başladı. “Teğmen Ian Holcomb’un öldüğünü, tüm kalbimle üzülererek bildiririm,” dedi ve gözü seğirdi. Duygularına ancak bu kadar teslim oluyordu.

Kelimeleri kuzenini gömdüğünden beri yaşadığı acıyı tazeleyen devam etti. “Sanırım siz... yanışıktınız.”

Tanışık olmak. Kuzeninin gayrimeşru çocuğunu doğurmuş olabilecek bir kızı uygulamak için nazik bir hüsnü tabirdi. Eğer doğruysa, ki doğrudu. Yine de bu konuyu açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Babası hiçbir şekilde çocuktan bahsetmemişti ve genç adam bunu soracak kadar cesur ya da düşüncesiz değildi.

Genç kadın, “E... evet,” diye kekeledi.

Adam bakışlarını tekrar kadının yüzüne yöneltti. Yüzündeki inatçı ifadeden eser kalmamıştı. Bayılacak gibi görünüyordu. Spencer öne bir adım atarak genç kadını dirseğinden yakaladı. Kadına temasıyla bedeninde bir kıvılcım çaktı. İstenmeyen bu duyguya karşı hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı.

Evie yutkundu. Belli ki genç kadın da etkilenmemiş değildi ya da sert bakışları onu korkutmuştu. Adamın bakışları birçok durumda askerlerine gerekli dozda korkuyu salacak kadar sertti.

İçinden küfrederek genç kadını kanepeye doğru bıraktı. Hayaatının son beş yılını ülkesine hizmet ederek geçirmişti. Sivil hayatta nasıl hareket etmesi gerektiğini unutmuştu. Sosyal meziyetlerin çok azına sahipti. Savaş alanında bunların hiçbirine ihtiyacı olmamıştı. En son ne zaman bir kadının salonunda dikildiğini güç bela hatırlıyordu.

Genç kadın, bir iç çekişle olduğu yerde çökerek, “Ne zaman... Nasıl?” diye sordu.

“Balaklava’da öldü.” Dimdik ayakta durarak cebinden bir kese çıkardı. Kesenin içinden lekelenmiş dantel mendilin ucunu göstererek, “Bunu almanı istedi,” dedi.

Genç kadın mendili aldı, başparmağını açık pembe iplikle işlenmiş EC harflerinin üzerinde gezdirdi. Neredeyse duyulmayacak bir sesle, “Bunu hatırlıyorum,” diye mırıldandı.

Spencer mendildeki kan lekesine suratını ekşiterek, “Onu temizlemeye çalıştım,” diyerek omuz silkti. “Onu her zaman yanında taşırdı.” Suçlar bir ses tonuyla, “Seni hiç unutmadı,” dedi.

Kumaşı avcunun içine alarak gözlerini, adamın gözlerine dikti. “Öyle mi?”

Genç kadının gözlerinde gördüğü öfke parlaltısı onu şaşırtmıştı. Ian’ın genç kadının bir sürü özelliğinden övgüyle bahsederken gözlerinden hiç bahsetmemiş olmasına hayret ediyordu. Daha önce hiç böylesine duru bir mavi görmemişti. Güneşin, Baltık Denizi’nde yansıması gibiydi.

“Eğer bunu yanında taşıyacak kadar değer verdiyse, niye bana yazacak kadar umursamadı?”

Şüphe içini parçalayarak kalbinde kanayan yarayı kemiriyordu. Yumruğunu sıktı. “Şaka yapıyor olmalısın! Ian sana yazdı. Hem de hiç bıkmadan,” homurdanarak kafasını salladı, “Belli ki hayatına devam ettin, Ian’ı unuttun.” Kafasını bir kez sertçe salladı. “Pekâlâ, en azından ona bir açıklama mektubu borçluydun. Her hafta sana yazdı. Ölünceye kadar.” Sesi artık bıçak kadar keskindi. “Senden bir kez bile mektup almamasına rağmen yazmaya devam etti.”

Genç kadının yüzü kızgınlıkla renk değiştirmişti. Gözlerini kapadı ve ağır bir hareketle başını salladı. “Elbette. Onlar... yüzünden,” dedi.

“Onlar kim?” diye sordu genç adam.

“Ailem”

“Ailen ne yaptı?..”

“Mektupları benden sakladılar. Onun ahlaksızın teki olduğunu düşünüyor ve onunla tüm alakayı kesmemi istiyorlardı.”

Adam dudaklarını birbirine bastırdı.

Genç kadın devam etti. “Mektupları ailemin adresine göndermiş olmalı.” Söylediği şey aniden suratının asılmasına sebep olmuştu. “Beni nasıl buldun?”

“Surrey’deki ailene ulaştım. Onlar da beni buraya yönlendirdi,” dedi. Dudakları gerilerek, “Baban seni nerede bulacağımı söylemeden önce bana çalışma odasında zar zor zaman ayırdı. Bir an önce gitmemi istiyor gibiydi,” dedi.

Genç kadın alt dudağını ısırarak yumuşak doku kışkırtıcı bir pembeye dönüşünceye kadar çekti. Bu istemsiz hareketle ani bir arzu dalgası genç adamın bedenine yayıldı. Bakışlarını ani bir hareketle başka yöne çevirdi. Derin bir nefes alırken kadının mırıldanışım güç bela duydu. “Evet. Senin varlığın onu rahatsız ederdi.”

Adam bakışlarını tekrar genç kadına çevirdi. Genç kadının mendili titrek parmaklarıyla küçük bir kare olana dek katlayışım seyretti.

“Bilmem gereken bir şey var. Ian’ın çocuğunu taşıyor muydun?”

Kadının omuzları geriye yaslandı ve bakışlarını saldırgan bir parıltı yayıldı. “Görüyorum ki Ian sana çok şey anlatmış. Alayındaki askerlerle dedikodu yapıyor olması ne kadar da uygun bir hareket...”

Genç adam araya girdi, askerlerine karşı kullanmak için geliştirdiği tiz komuta gürlemesiyle, “Ian, benim kuzenimdi. Öldüğü sırada beni çocuğunun refahını sağlamakla görevlendirdi,” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Genç kadının yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Kuzen mi?” dedi.

“Anne tarafından. Ian beraber hizmet edebilmemiz için benim alayımda bir göreve atanmak istemişti.” Başını hafifçe kaldırarak, “Benden hiç bahsetmedi mi?” diye sordu.

Kadın tekrar dudağını ısırmişti. “Hımm, bahsetmemiş gibi gözüktüyor.”

Adamın bakışları kadının soluk tenine odaklanmıştı. Ian’ı tanıyorsa genç kadını yatağa atmaya çalışmakla fazlasıyla meşgul olmalıydı. Bu düşünceden kurtularak önemli olan tek şeye odaklandı. Bu salonda duruyor olmasına neden olan tek şey.

“Çocuk. Kuzenimin çocuğunu taşıyor muydun?”

“Evet.” Sözcükler genç kadının ağzından hızlı bir solukla çıkmıştı. “Nicholas, nisan ayında dört yaşına basacak.”

“Buradan gerçekten dul olmadığını anlıyorum.”

Genç kadın çenesini kaldırdı. Mavi gözleri, Spencer’ın boğazının düğümlenmesine neden olacak şekilde parlıyordu. “Başka ne yapabilirdim? Dünya fahişeler ve piçler için yeterince zalim.”

Adam irkilerek, “Sen fahişe değilsin,” dedi.

“Fakat dünya beni bir fahişe olarak görürdü.”

Adam başıyla onayladı. “Yaptıklarını suçlamıyorum.”

Genç kadın ellerini küçük katlı mendilin etrafında kenetledi ve neredeyse zalimce gülümseyerek, “Onaylıyor olmanız çok nazikçe bir davranış,” dedi.

Küstah kadın.

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Aralarındaki tuhaf gerilim havayı sarmıştı. Genç adam, Evie’nin dudaklarındaki zalim ve alaycı kıvrımı silmeyi arzuluyordu. Baktıkça bu isteği daha da güçleniyor, kalp atışları hızlanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçini ısıtan bu histen kurtulup kendine gelmek için burnundan nefes alarak, “Çocuğu görmek istiyorum. Eminim ona sahip çıkma isteğini anla...”

“Hayır.”

“Onu göreceğim.”

Evie derin bir nefes aldı. Spencer kadının aldığı nefesle göğsünün şişmesini izlerken kıvrımlardan o kadar da yoksun olmadığına karar verdi. Hatta dümdüz inen o berbat önlüğünün altında göğüsleri ele sığmayacak kadar büyük görünüyordu. İşte bu, onayladığı bir olguydu.

Genç kadın şiddetle başını salladı. “Buraya geldiğin için teşekkür ederim. Haberi vermek için buraya kadar gelmen beni onurlandırdı ancak bilmelisin ki senin varlığın benimkini tehlikeye atıyor. Nicholas’ı tehlikeye atıyor. Onunla şaşırtıcı derecede çok benziyorsunuz ve istediğim son şey böyle bir spekülasyon...”

“Sakinleş. Sırrını ortaya çıkarmak gibi bir niyetim yok. Ama dediğim gibi, çocuk üzerinde hakkım var ve onu görmeden buradan gitmeyeceğim.”

Genç kadın dudaklarını ıslattı. Spencer’ın az önce söylediklerini tartarken bir yandan parmaklarıyla sandalyenin koluna hafifçe vuruyordu.

Spencer bir kaşını kaldırmış bekliyordu.

“Pekâlâ. Ziyaretini daha sonra yapman için seni ikna edebilir miyim? Onu hazırlamak için zamana ihtiyacım olacak.”

“Neye hazırlamak?”

“Onu seninle tanıştırmak, beraberinde birtakım soruları da getirecek. Ona ne söyleyeceğimi düşün...”

“Neden gerçeği söylemiyorsun? Babasıyla akraba olduğumu. Bu ayın zamanında dışarıdaki spekülasyonları da dindirecektir.”

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://www.kutubhane.org>

“Ya da besleyecek.”

Spencer kafasını salladı. “Pek olası değil.”

“Yine de bir risk.”

Genç adam yine kafasını salladı. “Bu çocuk benim soyumdan. Onun iyiliği için her riski almaya hazırım.”

Evie’nin yüzü sinirden kızarmıştı. “Oğlum yeterince seviliyor.”

“Sevgiden daha önemli hususlar da var.”

Genç kadının burun delikleri hafifçe genişledi. “Tam da bir erkekten gelince inanılacak laf,” dedi.

Adam alaycı bir şekilde gülümsedi. Kendini mani olamadan, “Tam da hayatın yüzleşilmesi gereken gerçeklerinden ziyade sevgi kavramına bel bağlayan, itibarı beş paralık bir kadından gelince inanılacak laf,” dedi.

Kadın şokla ağzından nefes verdi. Her ne kadar Spencer’a vurmak istese de eli kucığında titriyordu.

Niyeti kesinlikle genç kadını kışkırtmak değildi, yine de tam olarak bunu yapmıştı. Daha fazla bir şey söylemedi, sadece kadının meydan okuyan gözlerine bakmaya devam etti. Ve onun koyu kirpiklerinin, tüm albenisiyle hafif çekik gözlerini çevreleyişine dik dik bakmamaya çalıştı.

Birkaç dakika sonra kadın sertçe başını salladı ve “Pekâlâ,” dedi.

Genç adam kısa ve öz bir selam verdi. “Sizi yarın ziyaret edeceğim.”

Genç kadın, “Yarın,” diye karşılık verdi.

Genç kadın kabul etmiş olsa da Spencer bu kabullenmenin arkasında bir şey olduğunu hissediyordu. Dürüst mavi gözlerinin arkasında başka bir düşünce yatıyordu. Ve yanılmıyorsa bu korkuydu.

Dördüncü Bölüm

Kısa bir panik anıyla Evie, ailesini ve sahip olduklarını toplayıp kaçmayı düşündü. Çok geçmeden aklı başına geldi ve bununla beraber ne gidecek yeri ne de parası olduğunu hatırladı. Onu kurtarması için kesinlikle babasına bel bağlayamazdı. Linnie'nin ölümünden beri kendisine zar zor bakıyordu zaten.

Kanepeden sıçrayarak salon penceresine fırladı. Salonunda kalabalık yapmış ve hislerini allak bullak etmiş son derece yakışıklı beyefendinin uzaklaşmasını izledi.

Spencer Lockhart. Ian'ın kuzeni. Nicholas'ın kuzeni. Adamın gelişinin yansımaları soğuk bir battaniye gibi üzerine çökerken ürperdi ve midesi düğümlendi.

Ne dul olduğu ne de Nicholas'ın annesi olduğu gerçeği, gün ışığına çıkmalı mıydı?

Bu olasılık onu derinden sarstı. Aniden dizleri çözüldü, zayıf ve titrek hissetti. Ağrıyan karnının üzerine tek eliyle bastırarak tekrar yerine oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Fakir ve toplumdan dışlanmış biriydi. Hâkim, Nicholas'ı Spencer Lockhart'a vermeyi uygun görürdü. Sırf bu düşünce bile kalbinin ağzında atmasma neden olmuştu.

Kendine gel, Evie. Onun Nicholas'ı isteyip istemediğini bile bilmiyorsun. Onu sadece görmek istiyor. Tanışmak istiyor. Bu anlaşılır bir şey.

Ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu ve nefesin paniğini sakinleştirmesine izin verdi.

“Evie?” Marguarite odaya girmişti. “Misafirin gitti mi?”

Genç kadın, arkadaşı yanına otururken sessizce başını salladı.

“Onu geçerken gördüm. Yakışıklı bir adam.”

Yakışıklı mı? Acı bir kahkaha çıktı ağzından. “Kesinlikle,” dedi boğularak. Ian ile akraba olmasma şaşırmamak gerekirdi. Kız kardeşi sıklıkla Ian Holcomb'un yüzüne olan zaafını suçlardı. Şimdi böylesine maskülen bir güzelliğe şahit olmuş biri olarak Linnie'nin niye yenik düştüğünü anlıyor gibiydi. Genç kadın sinirlendi. Lockhart'ın yakışıklı yüzü ve geniş omuzlarından daha fazlası canını sıkıyordu. Spencer genç kadına daha önce hiçbir erkeğin bakmadığı gibi bakmıştı. Gözleri büyülenmiş gibi; sanki onu tanıyor ya da tanımak istermiş gibi.

Marguerite'in soğuk elleri, onun sıkıca yumruk yaptığı elinin etrafını sardı. “Kimdi o?”

Genç kadın, konuşmaktan ve ağzını açarsa dağılıp parçalara ayrılacağından korkarak dudaklarını sıkı bir şekilde bastırdı.

“Evie, beni korkutuyorsun. Lütfen bir şey söyle.” Marguerite'in kestane rengi gözleri Evie'nin yüzünü nazik ve cesaretlendirici bir şekilde taradı. Onun her zaman anaç bir tarafı olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Az önce giden beyefendi, Linnie’yi hamile bırakan adamın kuzeniydi.” Devam etmeden önce bir nefes aldı. “Buraya Ian’ın hafif süvari alayıyla beraber öldüğünü haber vermek için gelmiş.” Tekrar derin bir nefes aldı. “Ve Nicholas’la tanışmak istiyor.”

Marguerite hızlıca, “Biliyor mu?” diye sordu. Zekâsı durumu anında kavramıştı ve tehlikenin nerede beklediğini biliyordu.

“Hayır. Benim Linnie, Nicholas’ın gerçek annesi olduğumu sanıyor. Linnie ismi pekâlâ Evelyn’in kısaltması olabilir.”

Marguerite genç kadının ellerini ovarak, “O zaman endişelenme. Senin başka biri olduğunu düşünmek için hiçbir nedeni yok, değil mi?” diye onu sakinleştirdi.

Evie, “Doğru,” diye tekrarladı ancak sözcük kafasının içinde tangırdadı. Bu durumun doğru hiçbir tarafı yoktu. Spencer Lockhart’ın her şeye burnunu sokmasının *doğru* bir yanı yoktu. Genç kadın dudaklarını titreterek iç çekti.

Genç adam beş adım uzağında dururken karnında hissettiği heyecanın doğru bir yanı yoktu.

Spencer kıyafetlerini çıkartmakta zaman kaybetmedi. Hizmetçi kız, onu çıplak ve hazır bir şekilde yatakta bekliyor, başını bir yana eğmiş, Spencer’ın üzerinden son giysilerini çıkarışını ihtirash bakışlarla izliyordu.

Genç adam yatağa doğru eğilirken hizmetçi kız ona dokunmak için kollarını uzattı ve “İnce yapılı bir adamsın,” dedi.

Spencer ailesinin diğer fertleri kadar olmasa da aziz de sayılmazdı. Babası, üvey kardeşleri, hatta Ian iflah olmaz çapkınlardı. Onlara kıyasla Spencer’ın cinsel alışkanlıkları sıkıcı kalıyordu.

Yine de yıllar boyunca kadınlardan zevk için faydalanmıştı. Meçhul kadınlar. Genellikle kamp takipçileri ya da savaşın yıkıcı

etkilerini atlatabilmeleri için gereken parayı kazanmaya çalışan kasaba kadınları.

Askerlerin çadırlarına gecenin karanlığında gelerek hizmetlerini sunarlardı, böylelikle kimse onların günahlarını ya da ailelerine destek olmak için katlandıkları şeyleri öğrenmezdi.

Bu tür anlaşmalar Spencer için en iyisiydi. Karışıklık yok. Duygusal bağ yok. Adara'dan ve savaşın dehşetine tanıklık ettiğinden beri kalbinde bir kadma yer yoktu. Tekrar o çocuk olabileceğinden şüpheliydi. Güven dolu, aşk şairlerinin döktürdüğü şeylere inanan aptal bir çocuk.

Bakır saçlı hizmetçinin yanına uzanırken Linnie Cosgrove'un -onu Cross olarak düşünmeliydi- ince, bitkin yüzü gözünde canlandı. İnanılmayacak mavilikte gözleri onu izledi. Sanki onun yataktaki hareketine şahit olmuş gibi.

Aniden tüm şevki kaçmıştı. En azımdan yatağındaki istekli hizmetçi kıza olan heyecanı gitmişti.

Buna rağmen Linnie'nin düşüncesi onu tüketiyordu.

Sessizce homurdandı. Etine dolgun bir kadın onu boynundan öpüyorken neden sıkıcı, zayıf bir kızın düşüncesi onu rahatsız ediyordu ki? Hepsi Ian'ın suçuydu. Görünüşe göre kuzeni genç kadını ruhuna işlemişti. Kafasına sonsuza kadar kazınmış bir dövme gibi.

Gözlerini sıkıca kapatarak hizmetçiyi sert ve derinden öptü. Tahrik olabilmek için umutsuzca kadının dolgun göğüslerini okşadı. Kadının çıplak vücudu Spencer'm altında kıvrılarak inledi.

Yine de hâlâ kadın net bir şekilde orada, kafasında duruyordu. *Bayan Cosgrove... Lanet olsun, Cross. Linnie.*

Hizmetçi tırnaklarını Spencer'in sırtına geçirerek kendini ona vermesi için genç adamı kendisine doğru çekti. Her Winters er-

keğini mezarında ters döndürecek bir hareketle, birden kadından uzaklaştı.

Yatağın kendi tarafına çökerken, bir kolunu alınının üzerinden hızlıca geriye attı. Bir çırpıda sevişerek ulaşmayı umduğu doyum onu yarı yolda bırakmıştı. Vücudu tatminsizlikten sızlıyor, içi hiç olmadığı kadar boş hissediyordu.

Yanındaki kadın nefes nefese, “Sorun nedir? Bir şey mi yaptım?”

“Hayır, ben sadece... fikrimi değiştirdim.” Bayan Cross’un nahoş görüntüsü aklına gelir gelmez dudaklarının kıvrılıp yüzünün ekşidiğini hissetti.

“Ah.” Kadın dirseğinin üzerinde doğrulup genç adamın göğsünden aşağı parmağını gezdirerek, “Yazık. Bazen oluyor işte,” dedi. Genç adam ağzını büktü. Kadın onun iktidarsız olduğunu düşünmüştü. Spencer yanlış anlaşılmayı düzeltmek zorunda hissetmedi. Başka bir kadının düşüncesinin dikkatini dağıttığını açıklamaktan daha kolaydı.

“Tekrar deneyebiliriz. Daha sonra belki?”

“Belki,” diye belirsizlikle cevapladı, kadının kıbarca odasından gitmesini nasıl isteyebileceğini düşünüyordu.

“Bugün Liman’a uğradığımı duydum.”

Genç adam, bir hizmetçinin gevezeliğine zar zor katlanırken sosyeteyle nasıl başa çıkacağını merak ederek homurdandı. Sosyetenin kadınlarına nasıl katlanacaktı?

Kadın arsız ve çıplaklığıyla barışık bir halde oturur bir pozisyona geçerek, “Senin gibi bir beyefendinin oradakilerle nasıl bir işi olabilir?” dedi.

“Seni ilgilendirmez.” Kadının yapılacak işleri yok muydu?

“Cosgrove’ları tanyorsun o halde? Dul Cross kendini beğenmiş ukalanın biri. Hiç arkadaş canlısı değil.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Genç adamın dudakları ufak bir gülümseyle seğirdi. Tanımlama yanlış değildi. "Öyle mi?" dedi. Genç kadının kendisi ve dış dünya arasında belli bir mesafe koyduğunu düşündü. İskambilden kule gibi kırılğan yaşamım korumak için bu en iyisiydi.

Kadın devam etti. "Sanki fiyaka yapmaya hakkı varmış gibi... Kadın resmen fakir. Görünüştünden bahsetmiyorum bile..."

Spencer araya girerek, "Artık gidebilirsin," dedi. Kadının ne hissettiğini umursamanın çok uzağındaydı.

Kadının yanakları kızardı. Öne eğilerek ağır, sallanan memeleri adamın kollarına sürtünerek, "Tekrar denemek istemez..." diye yaklaşacak oldu.

"Ne yazık ki hayır." Gülümsemedi, sesine nezaket ekleme zahmetine bile girmede. Kelimeleri tüm soğukluğuyla ağzından çıkmıştı.

Kadın somurtarak, "Pekâlâ," dedi ve yataktan atladı. "Dul Cross hakkında söylediklerim yüzünden mi? Hakaret etmek istemedim. Onu korumak zorunda hissetmen için bir neden yok. Buralardaki herkes onu yeterince seviyor. Tüm tatsız yönleriyle, idare ediyorlar." Kadının gözleri heyecanla parladı. "Peter Sheffield gibi sadık bir şekilde peşinden koşan beyefendiler var."

"Onunla evlenmek isteyen biri mi var?"

"Daha çok sevdalı bir köpek yavrusu diyebiliriz," dedi küçümseyerek.

Bu Spencer'ı rahatsız etmemeli, kalbine bir kaya gibi oturmalıydı. Ian'ın kendisi çoğunlukla Linnie'nin bir başkasıyla evlenip evlenmediğini merak etmişti... en azından cevapsız mektuplarını açıklayan bir şey olurdu. Bir talibinin olması onu düşündürmeliydi. Aksine genç kadının kendine bakacak birini bulduğu için rahatlamış olmasın gerekiyordu.

Peki, o zaman neden kuzeninin izinden yürüyen kim olduğu meçhul bir adamın düşüncesi avuçlarını sıkmasına neden olmuştu?

Ya da gerçek nedeni bu muydu?

Hizmetçi elinde parayla odayı terk etmişti.

Spencer sinirli bir şekilde hızlıca giyindi. Birkaç dakika sonra öfkesinin kendine olduğunu kabul etti. Çünkü yalan söylüyordu. Hem kendine hem de kuzeninin hayaletine.

Az önce başkan bir kadın ile oynamıştı... Bu süre zarfında Bayan Cross'u düşünüyordu. Linnie! Savaş boyunca Spencer ve Ian arasında yaldızlı bir kaide üzerinde oturan, korunmuş ve tapılmış kadın. Bugün sonunda onunla buluşacaktı. Ve yapmak istediği tek şey onu yüksek kaideden hızla çekip, tüm cazibesini kendi üzerinde denemektir. Burnundan soludu, iğrenmişti. Genç kadını, cazibesini tatmak istediği herhangi bir kadın gibi düşünmek yerine Ian'a karşı daha saygılı ve onurlu olmalıydı.

Büyük adımlarla odasından çıktı. Çizmeleri tahta döşemeleri gıcırdatarak suçluluğunu içkide boğmaya hazır bir şekilde merdivenlerden aşağı, meyhaneye indi. Yarın Ian'ın oğluyla tanışacaktı, onun iyi ve güvenli olduğunu görüp mutlu olacak ve Bayan Cross'a karşı duyduğu ilgiyi unutarak buradan ayrılacaktı.

Peki, nereye gidecekti?

Bu istenmeyen soruyu bir kenara bıraktı. Görevini bırakmıştı. Yeni vaziyetinin gerçekliğinden sonsuza kadar saklanamazdı. Sorumluluklarıyla yüzleşmeliydi. Ağzını ekşi bir tat kapladı. Bir şekilde Vikont Winters olmak için zorunlu eşi bulup sosyete ve onun sahteliğine katlanmadan dizginleri eline alabilseydi.

Kendileri savaşmaya cesaret edemedikleri savaş hakkında görüş bildirilen bir grup beyaz, parlak eli aristokratın soyu eren balo

salonlarında yürümektense, topçu ateşi eşliğinde yemek yemeyi, savaş meydanında acı çekmeyi memnuniyetle yeğlerdi.

Hanın kapısı savrularak açıldı. Kuvvetli bir rüzgâr mekânın sıcak sınırları içine doldu. Kapıdan ağır adımlarla, sanki soğuktan kurtulmasına yardım edecekmiş gibi paltosunu sallayarak bir adam girdi. Hancı onu karşılamak için koşturarak boş masalardan birini gösterdi. Böyle bir gecede kasabalılar muhtemelen kalplerinden önce kendilerini ısıtıyor olmalıydı.

Adam paltosunu çıkararak hizmetçi kıza uzattı ve masaya oturdu.

Spencer ellerini bira masrapasında birleştirip yeni gelen adamı inceledi, tanıdık gibiydi. Yorkshire'ın bu küçük köşesinde tanıdığı birinin olması ihtimali neydi ki?

Tam o sırada adam bakışlarını kaldırdı ve Spencer'ınkilere kilitledi. "Lord Winters! Sizi gerçekten bulmuş olamam, değil mi?"

Spencer onu hatırlayarak kaskatı kesilmişti. Andrew Bagby, merhum babasının işlerini halleden adam. Değişmiş, yaşlanmıştı ama melodik İskoç aksanı hiç değişmemişti.

Spencer yaşlı adam zayıf gövdesiyle karşısma otururken, "Bay Bagby," diyerek karşılık verdi.

Bagby eldivenlerini çıkarıp ellerini ovuşturarak, "Müthiş soğuk, değil mi? Seni bulduğum için ne kadar rahatladım anlatamam. Taşrada yolculuk etmek hiç bana göre değil. Bunca yıldır bunu nasıl başardın, hayret..." Bagby hizmetçi kız önüne yeni bir masrapa koyunca gülümsemek için durdu. "Yemek için önerebileceğin bir şey var mı, kızım?"

"Lezzetli böreğimiz var."

Bagby mutlulukla, "Harika," dedi. "Lordum?"

Hizmetçi kızın gözleri unvanı duyunca büyülmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

“Böyle iyiyim, teşekkür ederim,” dedi. Spencer, benimseyecek kadar kendisine yakıştırmadığı halde unvanının ağızdan ağza dolaşmasından hoşnutsuzdu. Buna alışması ve kendi parçası gibi hissetmesine daha zaman vardı. Hizmetçi kızın gidişiyile Spencer öfkesini önünde oturan adama yöneltti. “Burada ne arıyorsun, Bagby?”

Spencer’ın sesindeki öfke Bagby’nin neşesinin bir kısmını alıp götürmüştü. “Üvey annen beni seni bulmam için yolladı.”

“Elbette.” Kendi evinde, kendi ailesinin yanında istenmeyip hoş karşılanmadığını hissettiren kadın şimdi dönüşü için yaygara koparıyordu.

“Yeni vikont sensin. Dönmen için ısrar...”

“Herhangi bir konuda ısrar edebilecek durumda değil.” Bagby neredeyse acınası bir gülümsemeyle, “Leydi Winters karşı gelmesi zor bir kadın. Onu vazgeçirmek imkânsız.”

“Beni nasıl buldun?”

“Kız kardeşin sayesinde.”

“Ah.” Başını salladı. Önce üvey kız kardeşini ziyaret etmişti. Annesinin tesirine rağmen Rose her zaman tatlı ve sevgi dolu olmuştu. Babası, üvey kardeşleri ve hayatından geçip giden çeşitli Leydi Winters’ların aksine, Rose onu önemsiyordu. Kimsenin gerekli görmediği ve Özellikle Vikont’un en kabul edilemez karısının ürünü –Northumberland’den önemsiz biri– olduğu için onu görmezden gelmekten mutlu olan herkesin aksine, o önemsiyordu. Bagby etrafına bakındı. “Ne kadar da izbe bir kasaba, değil mi?” dedi.

“Kırım’dan iyidir.”

Bagby’nin yemeği geldi ve hemen yemeğine yumuldu. Yağlı bir patatesi ağzına atarken homurdanarak, “En azından yemekleri lezzetli,” dedi.

Spencer, "Eve git, Bagby," dedi. "Çok geçmeden orada olacağım."

Bagby kafasını reddedercesine salladı. "Üvey annen bunu kabul etmez. Yıl bitmeden seni evlendirip vârisini güvenceye almaya kararlı. Bunu görevi olarak görüyor. Son beş yılda iki erkek kardeşinin ardı ardına ölümüne tanık oldu." Bu trajedi karşısında cıklayıp üzgünlükle kafasını salladı.

Winters olmasalardı gençliğinin baharında iki genç adamın ölümü sarsıcı görünebilirdi. Doğaları gereği risk altındaydılar. Sosyetenin şaşırmayacağı şekilde ölmüşlerdi. Frederick bir düelloda vurulmuş, Cullen ise sıklıkla gittiği genelevde çıkan yangında ölmüştü.

"Sen Balaklava'da ölmediğin için kendini şanslı sayıyor. Süvari alayının hücumunda hayatta kaldığın haberi bize ulaştığında mutluluktan ağlamıştı."

Spencer homurdanarak, "Hayal etmesi zor," dedi.

"Pek de değil. Kaderinin onu ve Leydi Adara'yı sokağa atacak uzak bir kuzen yerine senin ellerinde olmasını tercih ediyor."

"Benim atmayacağımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorlar?"

Bagby kahkaha attı. Sesi sinir bozucuydu. "Çocukluğundan beri yüce gönüllü biri oldun. Her zaman kuşları ve başıboş hayvanları kurtarırdın. Cullen'ın nehre attığı çuval dolusu yavru kediye hatırlıyor musun? Arkalarından köprüden atladığında öldüğünü düşünmüştük."

Spencer yüzünü eksitti. Eğer bir çiftçi nehrin birkaç kilometre aşağısında onu karaya çekmeseydi muhtemelen ölmüş olacaktı."

"Üvey annen doğru olanı yapacağını biliyor. Onurun daha aşağısını kabul etmez." Bagby ağzını bir mendille hafifçe silerek,

"O ve Leydi Adara dönüşün için muhtesem bir gala düzenlemeyi

planlıyor, şimdiden konuk listesi üzerinde çalışmaya başladılar. O akşam nişanlanacağını ümit ediyorlar,” dedi.

Spencer bir inlemeyle başını ellerinin arasına aldı ve eve dönüşünü korkunç çıplaklığıyla hayal etti. Üvey annesi ve Adara iki yanında, evlilik için uygun her genç kadını ona yönlendirirken. Her yanını içten pazarlıklı kızlar ve onların geveze anneleri sarmışken. Ne kadar çok direnirse onu sosyeteye o kadar çok iteceklerdi.

Tek istediği hayatında biraz huzur olmasıydı. Ama bu belli ki evlenene kadar gerçeklemeyecekti. Ya da bir vâris sağlayıncaya kadar. Sandalyede gerilirken anlık bir düşünce onu ele geçirdi. Sadece üvey annesinin ve Adara'nın can sıkıcı planlarına engel olması ve eve öyle dönmesi gerekiyordu... Evlenmeye uygun olmayan biri olarak.

Ancak bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Kafasındaki fikir büyüyüp onu ele geçirince kalbi hızla atmaya başladı.

Oturduğu sandalyenin ayağını yere sürterek hızla ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“At binmeye.”

“Bu saatte mi, Lordum?” Bagby dışarıdaki rüzgârdan titreyen kapıya bakış atarak, “Bu havada mı?” diye sordu.

“Kafamı toplamam gerek.” Keskin ve gözü kara bir sesle emretti. “Yarın eve dön, Bagby. Üvey anneme tüm isteklerini karşılayacağımı ilet. Unvanımı güvenceye alacak ve görevimi yapacağım.”

Bagby, bu mutlu değişim karşısında açıkça şaşırarak gözlerini kırptı. “Elbette. Bu çok iyi, Lordum. Bunu duyunca çok mutlu olacak. Çok mutlu.”

Spencer başıyla kısa bir selam verdi, arkasına döndü ve handan çıktı.

Beşinci Bölüm

Spencer Lockhart'ın adı dışarıda esen kış rüzgârı kadar şiddetli bir şekilde kafasında yankılandı. Gözüne uyku girmiyordu. Yatak örtüsünü iterek yere düşürdü, aşınarak incelmış kilimin üzerinde yalın ayak sessizce yürüdü.

Genç adam gittiğinden beri sersem gibiydi, zihninde hâlâ onu görüyordu. Küçük salonunda yakışıklı ve heybetli duruşu, haşın ve etkileyici bakışları, tüylerini diken diken eden, aynı anda hem heyecanlandıran hem de ürküten kalın sesiyle...

Yakışıklı bir adam olduğu doğrudu. Ancak yakışıklı adamların kadınlar üzerinde yarattığı tahribata şahit olmuştu. Bu kadar zayıf olmayacaktı.

Onu ilk gördüğünde, Nicholas'a benzerliği yüzünden Ian'ın kendisiyle karşı karşıya geldiğini sanmıştı. Linnie'nin âşığı.

Şimdi daha iyi anlıyordu. Nicholas'a olan benzerliğinin yanında onun hiçbir yumuşak ya da romantik tarafı yoktu. Linnie'nin hassas kalbine dokunacak hiçbir şeyi yoktu. Kardeşi böyle bir adama asla âşık olmazdı. Dümdüz gülümsemeyen dudaklarıyla yalnızca görünüşü bile onu korkutmaya yeterdi.

Tıpkı beni korkuttuğu gibi.

Fakat farklı sebeplerle.

Eğildi, sobayı açıp ateşe kömür attı, kozları canlı ve yanar durumda tutmak için yandaki kovadan birkaç tane daha ekledi. Sadece sıcaklık için değildi. Yazın bile sobası odayı kırmızı-turuncu bir ışıkla doldurarak yanıyordu. Kıymetli ışık, karanlığı defetmek için. Onu korkunç ağzına atmak için hevesle bekleyen karanlığı defetmek için.

Barbados'tan beri karanlıkta uyuyamıyordu. Canavarların dünyada erkek kılığından yaşadığı ve nefes aldığını öğrendiğinden beri. Karanlıkta neyin yaklaştığını veya zaten orada olup gizlice saldırmaya hazır beklediğini göremezdiniz.

Doğruydu. Aciz bir çocuk gibi karanlıktan korkuyordu. Kimse onun bu utanç verici zayıflığını, onu mahçup eden sırrını bilmiyordu. Ve kimse öğrenmeyecekti.

Derin bir iç çekerek pencereye doğru yaklaştı, geceliğinin etekleri bileklerine sürterken ses çıkarıyordu. Gökyüzünde dolunay vardı. Toprağın üzerinde kırağı parlıyor, çimlerin üzerinde elmas gibi ışıldıyordu. Yakında kar yağacaktı. Bahçeden olabildiğince şey kurtardıklarını bilmenin düşüncesi onu rahatlatmıştı. En azından birkaç ay yeterli yiyecekleri olacaktı.

Titreyerek avcunu kaldırdı, elini donmuş cama doğru bastırdı. Birkaç ay. Boğazında gitgide düğümlenen hisse karşı koymak için yutkundu. Birkaç ay sonra hiçbir seçeneği olmayacaktı. Baharda babasından yardım istemek zorunda kalacaktı. Gerekirse yalvaracaktı.

Spencer Lockhart'ın görüntüsü yine aklından geçti. Endişe edecek bir şey daha. En azından yarına kadar... Yarın buradan ayrılabilecekti. <https://www.spencerlockhart.org>

Genç adamın varlığı onu heyecanlandırıyordu. Ölü olduğunu düşündüğü yerlerde garip ve canlı hissediyordu. Genç adam, sersemleten bir hızla genç kızlığındaki macera hayalleri ve heyecanı geri getirerek hatırlamasına ve öyle hissetmesine neden oluyordu.

Dolunay gökyüzünde parlak bir şekilde ışıldıyor ön bahçe ve giriş yolunu aydınlatıyordu. Gözlerini kısarak ufka doğru baktı ve tepenin üstünde bir şey gördü. Giriş yolunun hemen ötesindeydi. Yalnız bir atlı, ay ışığında mükemmel bir şekilde seçilebiliyordu. Spencer Lochkart. O olduğunu biliyordu. Ondan başkası olamazdı.

Kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. Burada ne arıyordu? Çocuk odasına koşup Nicholas'ı kollarına alma dürtüsü onu ele geçirdi. Aptalca.

Elini camdan çekerek geriye hızlı bir adım attı ve derin bir nefes aldı. Çocuğu kaçırarak biri değildi. En çok korktuğu şey doğru olsaydı bile buraya Nicholas'a sahip çıkmak için gelmişti. Gecenin bir yarısı eve gizlice girip onu kaçırmak için değil. Onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini bilmiyordu. Ama bildiği bir şey vardı. Bunu dürüst ve açık bir biçimde kanunları lehine kullanarak yapardı. Ve Evie son nefesine kadar onunla savaşırdı.

"Yapamaz. Yapamaz. Yapamaz." Sözcükler aceleyle dudaklarından döküldü.

Neden bir çocuğun sorumluluğunu almayı isterdi ki? Nicholas'ı anne bildiği tek insandan koparmak? Yalanına, Linnie olduğuna inandığı sürece onları ayıramazdı. Alt dudağı ısırarak kendini buna inandırdı. Tek yapması gereken onu gerçeği asla öğrenmeyeceğinden emin olmaktı.

"Neden buradasın?" diye fısıldadı silüete. Uzakta, çok ufakta ama yine de genç kadının tüm dünyasını doldurmayı başarıyordu.

Adam ve bineği tepenin üzerinde birkaç dakika durdular; rüzgar genç adamın paltosunu bir bayrak gibi dalgalandı.

Evie nefesini tuttu; sersemlemiş halde onu izliyordu.

Kısrak sabırsızlıkla toprağı eşeledi. Parmakları dudaklarında, genç kadın sabırsızlıkla parmak ucunda yükseldi. Acaba genç kadının kulübesine bakarken aklından neler geçiyordu?

Genç kadının sesi yatak odasının sessizliğinde çınladı. "Git, arkanı dön ve git."

Ve en sonunda adam gitti.

Evie, adamın belki de fikrini değiştirip yarın gelmeyeceğine dua ederek gözden kayboluşunu izledi.

Soğuk yorganın altına girerken isteğinin gereksizliğiyle irkildi. Elbette gelecekti. Kendini Nicholas'ın babası tarafından atanmış bir tür koruyucu olarak görüyordu. Onun zihninde bu ona burada kalma ve genç kadını yargılama hakkı veriyordu. Adamın kendini kaybetmiş sözlerini hatırlamasıyla öfke dört bir yanını sardı.

"Tam da hayatın yüzleşilmesi gereken gerçeklerinden ziyade sevgi kavramına bel bağlayan, itibarı beş paralık bir kadından gelince inanılacak laf."

Yıllardır dikken üstünde yürüyordu; sırrını koruyor ve her kuruşunun hesabını yapıyordu. Hayatın gerçekleriyle bir hayli yüzleşmişti! Yüzleşmediği bir günü geçmemiştii.

Yatakta yan dönerek başının altına elini koydu. Adamı tekrar görecekt olma fikriyle yine karnına ağırlar girmişti.

Adam onu ürkütüyordu. Onun iriliği, ciddiyeti ve en çok da erkekliği ürkütücüydü. Onun bakışlarının şiddeti, genç kadını tedirginlikle kaplıyordu. Bunun iyi koruduğı sırlarıyla çok az ve adamın onu nasıl etkilediği ve ona tekrar kadın olduğunu hatırlatmasıyla çok alakası vardı. Yakınlık ve fiziksel aşk kavramlarını çok uzun zaman önce hayatından kovmuş bir kadın

Barbados'tan döndüğünden beri ilk defa; bir kadın ile erkek arasında paylaşılan yakınlık olmadan yaşama kararını sorguladı. Belki yirmi beş yaşına bastığında, sonunda, gerdek yatağının hazırlarına özlem duyabilirdi.

Spencer Lockhart gibi bir adamla.

Hayır, hayır, hayır. Tabii ki o değildi. Yalnızca onun gibi biri. Yakışıklı. Güçlü. Geniş omuzlu. Koyu renk saçlı. Özellikle olmak zorunda değildi.

Diğer tarafına dönerken neredeyse kendine inanmıştı.

Marguerite, Evie'nin elini tutmuşken, "Kalmamı istemediğinize emin misin?" diye sordu.

"Hayır. Gir. Trenini kaçıracaksın." Evie gülümseyerek Marguerite'yi kasabaya götürecek olan arabanın yanında bekleyen Bay Murdoch'a selam verdi.

"Emin misin?"

Evie, "O sadece Nicholas'ı görmek istiyor," diyerek soğukkanlı bir izlenim vermek için omuz silkti.

"Ama ya öğrenirse..."

"Öğrenmeyecek. Şüphelenmiyor bile."

Marguerite kafasını salladı. Parlak, siyah saçları zayıf gün ışığıyla parlıyordu. "Belki de senin bilmediğin bir şey biliyordur. Ian'm Linnie hakkında paylaştığı bir şeyi. Ya yanlışlıkla bir şey söylersen..."

Bu düşünmediği, gece geç saatlerde endişelenmediği bir şey değildi. Özellikle de Spencer Lockhart'ın dün gece kadının penceresinin önünde sürpriz bir şekilde belirişinin ardından. Evie, adamın Nicholas'la tanışmaktan fazlasını isteyebileceği şüphesini üzeri

“Haydi ama, Marguerite. Linnie’den başka biri olduğumu aklından bile geçirmez. Bu çok saçma.”

Marguerite dudaklarını bükerek, “Gerçekten,” dedi. Dalga geçerek, “Anlaşılabilir olmanın çok ötesinde,” diye devam etti.

Evie zoraki gülümsedi. Marguerite, yıllar önce onu bu oyundan vazgeçirmeye çalışmıştı. Marguerite ve diğer eski okul arkadaşı Fallon. Ve tabii ki işten atılıp Barbados’tan dönüşünün hemen ertesinde olduğu için Evie onların tavsiyesine kulak asacak halde değildi. İyi bir şey varsa o da kararından hiç pişman olmamasıydı. Şimdi bile. Evie olmadan Nicholas’ın nasıl bir hayatı olurdu kimbilir.

Marguerite genç kadına sıkıca sarıldı. Penwich’teki yıllarında zar zor hayatta kalmayı becerebilmiş ve bu kadar minik biri için kucaklaması şaşırtıcı derecede kuvvetliydi. Geri çekilirken Marguerite’in gözleri yoğun bakışlarıyla Evie’yi delip geçti. “Kendine iyi bak. Her şeyin iyi olduğunu duyana kadar içim rahat etmeyecek. Adam gider gitmez bana yaz ve neler olduğundan beni haberdar et.” Eldiven giymiş parmağını Evie’nin yüzüne doğru sallayarak, “Her şeyden,” dedi.

“Elbette.”

Marguerite, dudaklarını ıslatarak daha önce defalarca söylediği bir öneride bulundu. “Fallon yardımcı...”

“Gerek yok.” Damon Dükü’yle evli olduğundan, Fallon, hatırı sayılır ölçüde etkiye ve elbette mal varlığına sahipti. İşler en kötü haldeyken Evie zaten birden çok kere onun yardımlarına razı olmuştu. Fallon’ın cömert hediyelerini kabul etmişti: Her Noel’de Nicholas için oyuncaklar ve giysiler, yetişkinler için ıstırdye ve çikolata kaplı meyvalar. Eğer daha fazlasını isteseydi arkadaşı kesinlikle vermekten çekinmezdi ama Evie borç almaktan nefret ederdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Marguerite azarlayarak, “Bu kadar inatçı olma,” dedi.

“Zorda kalırsam elbette yardım isterim. Ama yine de hâlâ babamın üstesinden geleceğini umuyorum.”

Marguerite burnunu çekti. “Çok uzun süre bekleme. Seni Penwich’e terk etmiş baba güvenilir değildir.” Kadının gözleri kıvılcım saçıyordu. Evie, kadının tecrübeye dayalı konuştuğunu biliyordu.

Evie, Marguerite’e at arabasına kadar kol kola eşlik etti. “Tekrar geleceksin, değil mi?”

“Gelecek sene aynı zaman,” dedi Marguerite arabaya binerken. “Seni Paskalya’da göreceğim, değil mi? Fallon Malikânesi’nde?”

“Elbette.”

Evie kollarını kavuşturup pelerininin altına sokarak at arabasının yoldan aşağı doğru gidişini izledi. Araba virajı alıp gelen atlıya yol verirken Evie kaskatı kesilmişti. Spencer Lockhart.

Genç kadının parmakları eteğine gömüldü. Kendini yüzünde sıkı ve içten bir gülümsemeyle yerinde durmaya zorladı.

Adam yaklaştıkça bakışlarındaki donukluk da görülebilir hale geliyor, genç kadının üzerinde tanıdık bir etkiyle yoğunlaşıyordu. Herkese böyle mi bakıyordu? Yoksa sadece Evie’ye mi?

Ve herkesin midesi onunki gibi buruluyor muydu?

Altıncı Bölüm

A dam akıcı bir hareketle atından inerken başını sallayarak, “Bayan Cross,” diye selam verdi.

Genç kadın, “Bay Lockhart,” diyerek karşılık verdi. “Nicholas’la konuşmam için bana zaman verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak için can atıyor.”

Bir kuzeni olduğu haberi oğlunu binbir çeşit soru sormaya teşvik etmişti. Savaş hakkında, babası hakkında ve tabii ki onu arayacak kadar değer veren akrabası Spencer Lockhart hakkında. Çocuğu sevindirmek için fazlasına gerek yoktu. Bu genç kadının kalbini sızlatmıştı. Çünkü Nicholas daha fazlasını hak ediyordu. Her şeyi. Bir anneyi ve bir babayı. Akrabaları. Fırsatlarla dolu bir dünyayı.

Genç adamın kalın sesi odada yankılandı. “Ben de öyle.”

Arkasını dönüp, önden yürürken adamı uyardı. “Korkarım seni soru yağmuruna tutacak.” Genç adam Evie’nin hemen arkasından yürüdü. “Çoğu erkek çocuğu gibi o da askerler ve savaşa karşı tuhaf bir ilgiye sahip.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adamın gözlerine perde inmişti. Evie, savaşın genç adamın kaçındığı bir konu olduğundan kuşkulandı.

Adam hiçbir şey söylemedi, genç kadma sanki onun içindeki gerçek halini görür gibi, sinir bozucu bir derinlikte bakarak belli belirsiz kafasını salladı. Sırlarının büyük çoğunluğunu bilen biri için duyulan en nahoş his.

Daha doğru düzgün düşünmeden ağzından kaçırarak, "Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu.

Adam durdu. Genç kadının tam önüne gelip gözlerini iyice ona dikerek cevapladı. Hatta ses tonu çileden çıkmış gibiydi. "Neyi?"

Eteğini tuttuğu elini yumruk yapıp adamın bakışlarıyla yüzleşirken acı çekerek, "Bana öyle bakmayı, öyle..." dedi. Genç kadının sesi mırıldanarak solmuştu. Boynunu kaşındıran bir ateş kaplamış, yüzüne yaylıyordu. Adama bakışlarının onu korunmasız hissettirdiğini nasıl anlatabilirdi? İçeride bir yaprak gibi kırılğan ve titrek?

"Sana nasıl bakıyorum?" Genç adam boynunu eğmiş, cevabım bekliyordu.

Genç kadın ağırlığını bir ayağından diğerine alırken uzağa bakıp tekrar adama döndü. Adama, ona baktığında bir sonraki yemeğini mideye indirmeye hazırlanan bir kurdu hatırlattığını söylemeye cesaret edemedi.

Kalın sesi ölümcül bir yumuşaklıkta "Linnie," dedi çabucak. Her kelimenin sonunda nokta varmışçasına keskin bir şekilde devam etti. "Sana nasıl bakıyorum?"

Adamın bakışları tekrar genç kadınla buluştu. Sıcaklık yanaklarını alazlıyordu. Adamın ona öyle hitap edeceğini hesaba katmamıştı ve bu hoşuna gitmemişti. Genç adamın dudaklarından kız kardeşinin adının çıkmasından iğrendi. "Dik dik bakıyorsun," diye suçladı. "Resmen göz süzüyorsun. Bu çok kaba."

Adam kafasını hafifçe geriye yatırarak, "Öyle mi yapıyorum? Farkında değildim," dedi. Bir an için genç adamın dudaklarının kenarı seğirdi ve Evie onun kendisine nasıl baktığını bildiğini anladı. Genç adam bunu biliyor ve her anının tadını çıkarıyordu.

"Kusuruma bakmayın. Yıllar boyunca hakkınızda çok şey duydum. Merakımı maruz görün."

Genç kadın irkildi. Demek güzel, büyüleyici ve her ayrıntısıyla çekici kardeşi hakkında hikâyeleri duymuştu. Kardeşi hakkında. Onun değil. Karşılaştığı şeyle düşüncelerindeki kadını bağdaştırmak onun için zor olmalıydı.

Şimdi kadının bakışları adamın üzerindeydi. "O zaman keşke tuhaf bir şeymişim gibi bana bakmayı kesebilseydiniz."

"Bunu yapmak için çaba sarf etmeliyim." Genç adamın gözlerindeki ışıltıya bakarak, bunun için uğraşmayacağından şüphe duydu. Doğruyu söylemek gerekirse, adamın gizlice kendisine güldüğünden şüphelendi. Ian ona Linnie hakkında ne anlattıysa açık biçimde görülüyordu ki bir izlenim yaratmıştı. Yoksa niye ona sanki yiyecek iyi bir lokmaymış gibi baskındı ki? Kahretsin. Onu değil ama Linnie'yi. Bunu hiçbir zaman unutmamalıydı.

Çenesini kaldırarak arkasını döndü. "Bu taraftan, lütfen. Nicholas Amy'yle beraber gölette."

"Amy?"

"Onun bakıcısı ancak biz ona hizmetçi gibi davranmıyoruz. O da aileden biri."

Adam tek kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Amy, Evie'nin birkaç yıl gerisinden Penwich'e başlamıştı. Evie, kızı hep sevgiyle anmıştı. Gertie teyzesinin yanına taşındığında onun bu görevle ilgileneceğini umarak ona mektup yazmıştı. Şimdi bile,

maaşını ödeyemeyecek duruma gelmelerine rağmen, Amy burada kalmıştı. Onu bir hizmetçi değil, aileden biri yapan buydu.

Adam, Evie'nin yanında yerini aldı ve kulübenin etrafındaki küçük patikayı takip ettiler. Ellerini arkasında kavuşturmuştu, omuzlarının genişliği giydiği koyu paltoyu geriyordu. Evie onu üniformasıyla çok net bir şekilde hayal edebiliyordu.

"Görevine... ne zaman döneceksin?"

"Dönmeyeceğim. Rütbemi sattım."

Genç kadın keskin bir bakış attı.

"Zamanı geldi," dedi. "Burada bana ihtiyaç var. En büyük abim geçen baharda öldü."

"Çok üzgünüm."

Bahçede ağır ağır ilerlerken, Evie teyzesini görünce irkildi. Hâlâ kargaları kovmak için çabalıyordu. Kış sebzelerini hasat etmiş olmasına rağmen onları bahçesinden uzaklaştırmaya kararlıydı.

Adam, teyzesinin çabalarını görüp tahminde bulunarak, "Ters bir şey mi var?" diye sordu.

Genç kadın, ikna edici olmayan bir ses tonuyla, "Teyzem kendini bahçemizin koruyucusu ilan etti," dedi.

"Silahlı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Evie iç çekerek, "Meraklanma, kötü bir nişancıdır. Zararsız, gerçekten. Bugüne kadar bir kuşu bile vurmadı."

Neredeyse gölete varmışlardı. Amy, onları görür görmez Nicholas'la beraber çizdikleri defterini yere koydu. Ayağı üzerinde doğrularak çocuğu da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Nicholas, genç adam ile kadın onun önüne geldiğinde sabırsızlıkla olduğu yerde dans ediyordu.

Evie, "Nicholas," diye mırıldandı. "Bu Spencer Lockhart. Sana ondan bahsetmiştim."

Nicholas adama bakabilmek için kafasını geriye atıp yukarı baktı, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Alışılmadık bir biçimde doğrudan Lockhart'ın paltosunun parlak düğmelerini tutmak için uzandı.

"Merhaba, Nicholas. Ben kuzenimim."

"Daha önce hiç kuzenim olmadı. Beraber ne yapacağız?"

Bay Lockhart göz kırptı.

Evie gülümsemesini zor tuttu.

Bay Lockhart akıllıca bir hareketle, "Ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Balık tutmayı seviyorum. Bay Murdoch onunla balık tutmama izin veriyor. Sen seviyor musun? Kullanabileceğin bir olta kamışımız var."

"Tutmayalı yıllar oldu ama evet, balık tutmayı biliyorum." Adam çocuğun hizasına çömeldi, gerginliği geçmiş gibiydi. Çocuk, Lockhart'a hayranlıkla bakarken, Evie'nin göğsüne hafif bir ağrı girdi. "Hatta babanla balık tutardım."

"Gerçekten mi?"

Lockhart tüm ciddiyetiyle, "Bu konuda yalan söylemem."

"Duydun mu, anne?" Nicholas gözlerini genç kadına çevirmişti. "Babam balık tutmayı seviyormuş. Tıpkı benim gibi."

Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Acıyı dindirmek için yüzünü esen rüzgâra doğru kaldırdı. "Evet, Nicholas. Aynı senin gibi."

Ufacık bir şey; hiç tamşmadığı babasıyla onu bağlayan, ona mutluluk veren ufacık bir şeydi. Bay Lockhart, genç kadına döndü. Sakin yeşil bakışları onunla aynı seviyeye geldi. Genç kadın etkilendiğini göstermek için kararlı bir şekilde omuzlarını geriye doğru çekti. Kayıtsız, sanki ondan ve Nicholas'la olan rahatlığı ve

sevimliliğinden etkilenmemiş gibi. Ona burada ihtiyaçları olmadıklarını göstermek için.

Evie araya girerek, “Amy,” dedi. “Sanırım Nicholas’ın uyku vakti geldi.”

Çocuk, bu ani haber karşısında somurtarak ayağını yere vurarak, “Anne,” dedi.

“Nicholas,” dedi Evie sessiz bir şekilde azarlayarak, “eminim Bay Lockhart’m bugün yol katedebilmesi için artık gitmesi gerekiyor.”

Nicholas dudağını büktü. Her ne kadar onu hayal kırıklığına uğratmak Evie’yi üzse de, böylesinin daha iyi olduğunu biliyordu. Bu adamın hayatlarına girmesine izin veremezlerdi. Çok fazla riskliydi.

Lockhart’ın yeşil gözleri onaylamayan, soğuk bir ifadeyle bakıyordu.

Genç kadın gözlerindeki berbat acıdan kurtulmak için gözlerini kırparak uzağa baktı. Bay Lockhaart, Nicholas’la sadece tanışmayı istemişti, bütün günü onunla geçirmeyi değil. Ne kadar erken giderse onlar için o kadar iyiydi.

Amy karalama defterleri ve kalemelerini toplayıp Nicholas’ı kucağına alarak onu eve götürdü.

Bay Lockhart seslenerek, “Hoşça kal, Nicholas,” dedi. Adamın kalın ve etkileyici sesi genç kadını derinden okşuyordu. Genç kadın titreyerek şalına sarındı.

Adama arkasını dönerek yerinden kıpırdamadan Amy ve Nicholas’ın ağır adımlarla eve doğru yürüyüşünü izledi. Bu her ne kadar misafirinin varlığını birkaç dakika daha yalnız çekeceği anlamına gelse de onları geride bırakmalarına izin verdi.

“Bakıyorum benden kurtulmak için aceleniz var, Bayan Cross.” Genç adamın sözcükleri isabetli bir doğrulukla gerçeği, genç kadının yadsınamaz bir şekilde onu aceleyle hayatından atma ihtiyacını yüzüne vurmuştu. Genç kadın arzusunu gizlemeye çalışma nezaketinde bile bulunmamıştı. “Bunun bir nedeni var mı?” dedi genç adam.

Sıcaklık boynundan tırmanarak genç kadının bütün yüzüne yayılmıştı. Adama bomboş gözlerle bakarak, “Bu çok saçma,” dedi. Eteğini toplayarak oğlunun peşinden gitti. Yalnızca bir el kolunu mengene gibi sert bir şekilde tutarak geriye dönmeye zorladığında durdu. Ciğerleri aldığı havayla kasıldı ve adamın bakışlarıyla karşılaşmadan önce kolunu tutan büyük, esmer ele doğru baktı.

“Gerçeği duymak istiyorum.” Adamın çenesinin yanı seğirdi ve genç kadının karnına bir ağırlık saplandı. “Varlığımın nesi sizi bu kadar rahatsız ediyor, Bayan Cross?”

Uygun bir yalan bulmaya çalışırken, adamın eli onu yün koltundan tüm vücuduna yayılarak yakıyordu. Sadece baştan savma bir şekilde kekelemeyi başararak, “Hiç... hiçbir şeyi,” dedi.

“Hadi ama, anlaşılabilir olma. Sana hiç yakışmıyor.”

Genç kadın sinirlenerek, “Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?”

Genç kadının asabi cevabı karşısında adamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Onun gibi bir şey.”

Sefil şey! Onu tanı mıyordu. Ve tanımayacağından emin olsa iyi olurdu.

“Yalnızca seni serbest bırakmayı düşündüm. Zaten geceyi burada geçirdin. Seni bekleyen sayısız görevden alkoymak...”

“Senden ve Ian’ın çocuğundan sorumluyum.”

Genç kadının göğsü sıkıştı. Tam olarak böyle bir sorumluluk onu endişelendiriyordu. Bu, daha ne kadar uzayacaktı? Onların

hayatında kalıcı olmayı mı istiyordu? Ah, Tanrım. Hayatta olmaz. Gerçeği öğrenmesi riskini alamazdı. Hayatı bir oyundu. O sahte-kârın tekiydi. Bunları asla öğrenmemeliydi.

Kolunu çekerek, "Bırak beni," dedi.

"Bayan Cross." İlk parmaklarını kolunda esneterek ona eziyet etmeyi sürdürdü. Genç kadının koluna kıvılcımlar yayıyordu. "Bir-birimizi daha iyi tanıyabileceğimizi, bir nevi arkadaş olacağımızı umuyordum."

Adamdan korkuyla uzaklaşmaya çalıştı. Arkadaş mı?

Adamın bakışları gölgelenmiş, neredeyse yosun yeşili olmuştu. "Bu kadar dehşete düşmüş görünmene gerek yok."

"Be... ben..." Ne zamandır kekeliyordu? "Arkadaşım olmak mı... istiyorsun?"

Adamın yoğun bakışları genç kadının yüzünde dolaştı. Bu bakışlara karşılık vermediyse, nabızı boynunda biraz daha hızlı atmadıysa o da göklerin yardımıyla olmuştu.

"Bu o kadar kötü bir şey mi? Korkuyorum ki kötü bir başlangıç..."

Söylemek istediği sözcükler havada kalmış, birdenbire kesilmişti. Bakışları dehşet içinde genç kadının omzunun üzerinde bir yere odaklanmıştı.

Her şey çok çabuk oldu.

Kolunun üzerindeki eli şimdi acıtacak kadar çok sıkıyordu. Genç kadının boğazından bir inilti yükseldi. Daha sesini yükseltip kolunu bırakmasını söyleyemeden genç kadının ayaklarını yerden kaldırmıştı.

Genç kadını döndürmesiyle kadının boynu acıyla ağrıdı.

Renkler bulanıklaştı. Rüzgâr ılık çalıyordu.

Ona dayanırken ne kadar güçlü ve sıcak olduğunu fark etmeye çalışarak can havliyle adamın kollarını kavradı.

Ne yapıyordu bu?

Hava, ciğerlerine dolmuş çılgınlığını engelliyordu. Adam, genç kadını kendine doğru çekerek ona sıkıca sarıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki genç kadın kaburgalarını kıracağından korkuyordu. Daha önce kaburgaları kırılmıştı. Aynı acıyı tekrar yaşamak istemiyordu. Yumruklarıyla adamın omuzlarına vurmaya başladı.

Adamın vücudu kasılıyordu. Sert kavrayışı gittikçe daha da sertleşiyor, hiç şüphesiz morluklar bırakıyordu.

Adamın kollarında gömülü, şiddetli bir ürperti onun bedeninden genç kadının kine yayıldı.

Çok geçmeden adam hareketsiz kaldı.

Yedinci Bölüm

Bir delinin pençelerinde olduğuna neredeyse emindi. Dudaklarını serbest bıraktı ve sesini buldu. Sonuç ise göğsünden çıkan cılız bir inlemeydi. “Bay Lockhart! Ne yapıyorsunuz?”

Genç kadını saran kollar aniden gevşedi. Adam, garip ve düzensiz bir nefesle geriye doğru sendeledi.

Evie, nefes nefese adama bakarken saçım düzeltti. Neyse ki hâlâ derli topluydu.

Adamın yüzündeki garip ve solgun ifadeyle genç kadının elleri buz kesmişti.

Adam konuşmaya başladığında dudakları gri görünüyordu. “Pek değil, Bayan Cross.” Konuşmak ona acı veriyormuş gibi duraksayıp yüzünü buruşturdu. “Görünüşe göre teyzeniz sonunda bir şeyi vurabildi. Korkarım, bu benim.”

Evie’nin kalbi durdu. *Hayır!*

Bakışları Gertie teyzesini buldu. Kadının sırık gibi vücudu suçunun delilini saklamak istemiş gibi yayının üzerine çömelmişti.

“Gertie Teyze! Sen delirdin mi?”

Teyzesi çenesini dışarı iterek asi bir tavırla uzaklara baktı. Gertie teyzesi, adamın ölmesi ona hakaret olacaktı gibi huysuz ve alingan bir sesle, "Benim suçum değildi! Ani bir rüzgâr hedefimi şaşırttı. Bu kadar büyük bir hedef olması benim suçum değil. Onu öldürdüm mü?" diye sordu.

Evie'nin yüzünü utanç ve korkuyla karışık bir ateş bastı. Bay Lockhart'ın aldığı hasarı incelemek için titreyerek etrafında döndü. Omzunun arkasına giren oku görmesiyle çığlığını yutması ve dudaklarını ısırması bir oldu.

Adam, sakın bir sesle, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Pek de..." *Sırtında lanet bir ok var!* "Kötü değil."

Öyle olmadığı halde sakın olmaya uğraşarak, adamı kolundan tuttu. Soğukkanlılığına ve emin adımlarla yürüyüşüne şaşıracak onu eve doğru yöneltti. "Seni içeri yerleştireceğiz ve doktor çağıracağız."

Evie sanki onu içeri çay içmeye davet etmiş gibi belli belirsiz kafasını salladı. Sadece yüzünün beyazlığı ve dudakların buruşturma şekli onun kötü hissettiğine işaret ediyordu.

Genç kadın hararetle bir şekilde fısıldayarak, "Ben, çok üzgünüm, Bay Lockhart," dedi. "Gertie teyzem daha önce bir karıncayı bile incitmemişti."

Onlar bahçeyi geçerken Gertie teyze yine seslendi. "Onu öldürdüm mü?"

Teyzesinin onlarla konuşmayı kesmesi için dua ederek, "Gördüğün gibi yürüyor, değil mi?" dedi.

"Sen Kırım'da yıllar geçir bir çizik bile alma," diye geveledi. "Sonra döneli sadece iki hafta olmuşken yaşlı bir kadının okuyla devril." Birden, şaşılacak bir şekilde düz bir çizgi olan dudakları seğirdi. "Al sana ironi."

Adamın profilini hayretle izledi. Çoğu erkek böyle bir duruma mizah hariç her şeyle tepki gösterirlerdi. Nasıl cevap vereceğini bilemeyerek kolunu sıvazlayıp içini rahatlatmak için, "İyi olacaksın," dedi.

Bir kolunu adamın beline sarıp onun bedeninin dikkatini dağıtmasına engel olmaya çalışarak balkon kapısının sürgüsüne uzandı. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı -en azından isteyerek- ve bu kadar erkeksi formda birine hiç. Genç kadının boğazı düğümlendi. Adam, kapının önünde kııldamadan dururken Evie'nin bakışını yakalamıştı. "Sana isabet etmediğine sevindim. Güvende olduğun için mutluyum."

Evie o an adamın onu kendine doğru çekerek okun önüne geçtiğini hatırladı. *Onun için, aman Tanrım!* Okun geldiği yönde duran ashnda oydu. Ve Spencer onun hayatını kurtarmıştı.

Genç kadının karnına sancı girdi. Bir elini karnına bastırarak cam kapıdaki yansımasına doğru döndü. "Neden?" diye fısıldadı. "Bunu neden yaptın ki?"

Genç kadın camdaki yansımasından Spencer'm onu izlediğini görebiliyordu; doğrudan yüzüne bakıyordu. "Neden yapmayayım ki?"

Evie yapmaması için bir sürü neden düşünebiliyordu. En barizi omzunda bir ok olmasıydı. Genç kadın başını sallayarak net bir şekilde, "Benim için kendini riske atmanı gerektirecek bir tek neden bile düşünemiyorum," dedi.

"Gerçekten düşünemiyor musun?" Adam başını eğerek garip bir şeymiş gibi genç kadını inceledi. "Sen Ian'ın Linnie'sisin. Bir tek bu neden bile yeter."

Sözcükler çok gerçekçi ve basit bir şekilde çıkmıştı. Genç kadın sevimsiz bir şekilde adama baktı. Üzgün bir halde kafasından yalnızca tek düşünce geçiyordu: *Hayır, değilim. Ben Linnie değilim.*

Yalnız adam bunu asla bilemezdi.

Hâlâ karnındaki sancıyla boğuşurken, adamı merdivenlerden yatak odasına doğru taşıdı. Evdeki en iyi odaydı. Elbette burayı ona verecekti. Onun rahat etmesini sağlayıp iyileşmesini hızlandıracak ve bir an önce gitmesine yardım edecek her şeyi yapardı.

Bayan Murdoch kısa süre sonra geldi ve görevi devraldı. Gereksiz yere telaşlanarak adamı yatağa yatırdı ve Peter gelene kadar oka dokunmamak için büyük bir dikkatle etrafına birkaç yastık koydu.

Evie yavaşça nefes alırken, adamın bir an önce kendine gelmesi için dua ederek geride durdu ve izledi.

Daha sonra adam gerçeği bilseydi eğer onu yine de kurtarırmıydı diye düşünmekten kendini alıkoyamadı. Eğer bir sahtekâr olduğunu ve kuzeninin âşığı olmadığını bilseydi. Nicholas'ın gerçek annesi olmadığını. Aslında onun için bir yabancıydı.

Spencer yüzüstü uzanırken sırtından aşağı doğru akan ılık kanı hissetti. Bayan Murdoch akan kanı yakalayıp okun etrafına bir başka bez koyarken, genç adam acıyla tısladı. Omzu cehennem ateşi gibi yanıyordu. Kafasını salladı. *Kahrolasınca ok*. Yaşlı kadın kesinlikle bir tehlikeydi. Bayan Cross'a doğru gelen atış pekâlâ onu vurabilirdi. *Hatta öldürebilirdi*. Spencer titredi. Onun varlığına ihtiyaçları olduğu apaçık ortadaydı. Ya okun gittiği yönde Nicholas olsaydı?

Bayan Murdoch adamın göğsünün altına bir yastık daha yerleştirirken, "Buyurun, beyefendi," dedi. "Bayan Cross birazdan Doktor Sheffield ile burada olur. Doktor oku çıkaracak. O zamana kadar sizi rahat ettireceğiz."

Ah, Doktor Sheffield. Evie'nin talibi. Acı içinde kıvrılırken bile Ian'ın yerindeki adamla karşılaşacak olmak onu germiş ve endişelendirmişti. Eğer handaki hizmetçi kız doğruyu söylüyorsa tabii.

Kâhya, "Zavallı Bayan Gertie," dedi. "Umarım zavallı yaşlıyı çok suçlamıyorsunuzdur."

Zavallı Bayan Gertie?

Bayan Murdoch devam etti: "Güzelim kıyafetlerinize yazık oldu. Onları yıkayıp elimden gelen en iyi şekilde dikeceğim."

Adam, "Zahmet etme," diye mırıldandı.

Giysileri yatağın yanında lime lime olmuş bir halde duruyordu. Bayan Cross, kâhyanın yardımıyla giysilerini kesmişti ve bunu yaparken yanakları kıpkırmızıydı.

Kapının dışında ayak sesleri duyuldu.

"Ah, bu doktorla gelen Bayan Cross olmalı."

Spencer, Linnie'nin talibinin nasıl olmasını beklediğini bilmiyordu. Muhtemelen kuzenini anımsatan biriydi?

Ben de Ian'ı anımsatıyorum. Bu düşünceyi kafasından atmak için sert bir şekilde gözlerini kırptı. Bunun Evie ya da onun için bir fark yaratacağı fikrini dikkate almaya bile cesaret etmedi.

Odaya giren adamın Ian'ı anımsatan hiçbir yanı yoktu. Uzun, soluk tenli, kumral saçlıydı ve çenesine kadar inen favorileri vardı. "Bay Lockhart, değil mi? Fena yaralanmışsınız."

Dimdik duruşu, yaşından büyük görünüşüyle eski kitap ve iğrenç sarımsak kokuyordu.

Genç kadının bu adamla beraber olduğu düşüncesi midelerini bulandırdı. Doktor paltosunu çıkarıp gömleğinin kollarını sıvarken Spencer da, "Doktor," diyerek adamı selamladı.

Bayan Cross yatağın kenarına oturmuş gözleri pişmanlıkla dolu bir şekilde, “Çok ama çok özür...” dedi.

“Çoktan özür dilediniz, hanımefendi,” diyerek böldü.

Adamın sert cevabı karşısında Evie’nin ılık saçan gözleri ve konuşmasını durdurdu. Uzun kirpikleri yanaklarında göz alıcı gölgeler oluştuyordu.

Spencer ağzından çıkan sözler için kendine lanet etti. Talibinin hayalinde canlandırdığı adamla uyuşmuyor olması onun suçu değildi. Bildiği kadarıyla adam onurlu biriydi.

Sheffield’in buz kesmiş elleri okun etrafındaki hassas etini dürtünce Spencer acıyla irkildi. Adam oku tutmuş şiddetli bir şekilde oynatıyordu. Bir anlığına Spencer’in görüşünde noktalar belirdi. Omzuna hızlı bir bakış attı ve bu şiddetlin kasıtlı olduğunu biliyordu. İyi doktorun gözleri dolmuş bakışı bundan zevk aldığını açıkça gösteriyordu.

“Duyduğuma göre bir kahramanmışsınız.”

Spencer yatağın ucundaki Bayan Cross’a dikkatini verip kavgı etmemek için dişlerini sıkarak, “Alakasız yok,” dedi. Genç kadının elleri Spencer’in bakışıyla aynı hızdaydı. Uzun, bembeyaz parmaklarını göğsünün hizasında kenetlemişti. Bir leydinin ince, pürüzsüz elleri olmayabilirlerdi ama yine de zarifteler. Genç adamın bu ellerin bir erkeğe nasıl dokunulacağını bildiğini düşündü.

“Hafif süvari alayındaydın, değil mi?” Sheffield bu soruyu sorarken durmuş, dikkatini tekrar Spencer’a çevirmeden önce Bayan Cross’a uzun bir bakış atmıştı. “Bu seni kahraman yapıyor benziyor. En azından gazetelere göre.” Adam ani bir şekilde oku çıkarmıştı. Okun çıktığı noktadan yükselen bir acı ve titreme Spencer’in sırtına yayılıyordu.

Spencer ağlamamak için kendini zor tuttu ve aynı anda Bayan Cross'un çığlığı duyuldu... acıyı sanki kendisi hissetmiş gibi bağırmıştı. Spencer'ın görüşü bulanıklaştı. Hiç şüphesiz, nedendir bilinmez, Sheffield ona acı çektirmekte kararlıydı.

"Oku çekebilmek için yolu genişletiyorum sadece..."

Sırtından kanlar akıyordu.

Bayan Cross'un soluğu kesildi. Spencer kulağındaki uğultunun arasında genç kadının, "Lütfen, bir an önce yap şunu," diye yalvardığını duydu. Genç kadın, Spencer'm yatağın üzerindeki elini tutmuştu.

Sheffield, üzerindeki dantel örtüyü hiç düşünmeden kana bulanmış kumaş parçasını komodinin üzerine bıraktı. "Pekâlâ."

Spencer, soluk soluğa, parmakları genç kadıninkine kenetlenmiş biçimde uzanıyordu. Aklından ise rastgele bir düşünce dönüp duruyordu: Elleri görüldüğünden daha yumuşaktı. Doktor çantasını kurcalarken "Kürek kemiğine saplanmadığı için şanslısın. Öyle olsaydı oku omzunun ön tarafına iterek çıkarmak zorunda kalırdık. Çok daha tatsız olurdu," dedi.

Spencer ürkmüştü, haline şükrediyordu. Öyle bir durumda doktor onu kesinlikle öldürürdü.

"Bitirin artık," diye sızlandı. Kendini adamın bir sonraki hareketine hazırlamak için çenesini kilitlemiş, avuçlarının arasındaki yumuşak ve titrek ele odaklanmıştı.

Genç kadının şefkat dolu sesi âdeta ağrısını dindiriyordu. "Ona acıyı dindirmesi için bir şey verebilir miyiz?"

Sheffield elindeki bıçağı sallayarak derin bir nefes aldı. "Sanırım. Afyon ruhu var ama etki etmesi için bekleyemeyiz. Ok omzunda çok uzun bir..."

Spencer, "Afyon ruhunu boşver," diyerek lafını böldü. "Kör olasıca şeyi çıkar artık."

Sheffield cıkladı.

Bayan Cross'un eli avcunun içinde titriyordu.

Lanet okuyarak avcunun içindeki eli itti. "Ve onu buradan çıkar."

"Bay Lockhart! Hayır..."

Doktor okun etrafındaki eti keserken, "Git," diye emir verdi.

Sheffield, "Birazcık daha alan açmam gerekiyor," diye geveledi.

"O haklı. Bunu görmesen iyi olur. En iyisi gitmen."

Spencer her ne kadar adamdan hoşlanmadıysa da onunla aynı fikirde olmasına memnun olmuştu.

Bayan Murdoch, Spencer'a azarlarcasına bir bakış attıktan sonra, "Benimle gelin," diyerek yol gösterdi genç kadına.

Spencer derin bir nefes aldı. Sonuçta sırtında ok olan kendisiydi.

Kapı arkalarından kapanırken nefesini verdi, rahatlamıştı. Genç kadının sevgilisi onu balık gibi deşerken tüm zayıflığıyla görünmek istemiyordu. Ayrıca onu üzme de istemiyordu. Yaralandığını gördüğünde bile üzülecek kadar merhametli biriydi.

Bıçak perişan olmuş teninde derin bir kesik açar açmaz genç kadının düşüncesi yok oldu. Bu işkence bitip ok omzundan tam anlamıyla çıkarılana kadar nefesini tuttu. Sırtından ılık kan fışkıranak akıyordu. Sheffield kan akışını durdurmak için bir bezle yaraya bastırdı. Birkaç dakika sonra yarayı temizlemek için işe koyuldu. Spencer tıslayarak dişlerini sıkı.

"Ben de katılmayı düşündüm, bilirsin."

Spencer gözlerini kırptı, acıdan bulanmış kafası adamın söylediği şeyi anlamasını yavaşlatıyordu.

“Buraya daha iyi hizmet ettiğime karar verdim. Yabancı bir toprak uğruna mantıksız bir savaş için mücadele etmek olmadan. En yakın doktor buraya saatlerce uzakta.”

Spencer’in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Nedense iyi doktorumuz onaylanmayı bekliyordu.

Adam, “Sheffield ailesi, Elizabeth döneminden beri Little Billings’te yaşar. Büyükbabam toprak sahibi Appleby’ydi, duymuşsundur,” dedi homurdanarak.

Spencer sesindeki alaycı ifadeyi gizleyemeyerek, “Harikulade,” dedi. Böyle vasat bir soyla onu etkileyebileceğini mi sanmıştı?

Tam o sırada bir iğnenin etine girdiğini hissetti. İğnenin ucu yarayı kapatmak için tekrar tekrar etine girip çıkarken nefesini tuttu.

Sheffield devam ederek, “Ve Evelyn vardı,” dedi. Sırtına eğildiği için sesi çok yakından geliyordu. Evelyn. Spencer her zaman Linnie’nin neyin kısaltması olduğunu merak etmişti. Ian hiçbir zaman bahsetmemişti.

“Bir nevi bir mutabakatımız var. Onu tek başına bırakamazdım. Eğer fark etmediysen söyleyeyim, bir erkeğe çok ihtiyacı var.” Açıkça görünüyordu ki Sheffield o adam olduğunu düşünüyordu. Spencer’in vücuduna tuhaf bir gerginlik yayıldı.

“Kendi halindeyken de gayet iyi görünüyor.”

Sheffield’in sesi kibir doluydu. “Evet ama öyle olmasına ihtiyacı yok,” dedi. “En azından benimle beraberken. Bayan Cross’la olan ilişkiye büyük itina ve zaman harcadım. Doğal olarak yabancı bir adamın ortaya çıkması koruyucu içgüdülerimi harekete geçiriyor.”

Spencer eziyet edercesine, “Doğal olarak,” dedi.

“Onu korumak için her şeyi yapacağıma emin olabilirsiniz.”

Spencer, adamın sesindeki tehditi fark etmişti. Doktor bunu sadece söylemiyor, onun gitmesini istiyordu.

“Ben hiçbir...”

“Evelyn’in kocasıyla olan zayıf bağınıza rağmen bir yabancı-sınız.” Görünüşe göre genç kadın bu kadar çok şeyi anlatmıştı. Anlatmış mıydı? “Bir yabancı. Evelyn’in yatağında yaralı halde uzanan bir erkek.”

Spencer burnunu çekti. Sheffield onun bu durumu bilerek mi yarattığını sanıyordu?

Doktor, dikişi düğüm yapmak için Spencer’m mahvolmuş tenini sertçe çekti. Sheffield tekrar çantasında bir şeyler aramaya koyuldu. “Burada işinin bittiğine ve yoluna koyulacağına inanıyorum.” İş sözcüğünü şüphe dolu bir şekilde telafuz etmişti

İğneleyici, sert bir cevap Spencer’m dudaklarından dökülmek üzereydi. Sadece gerçekten hazır olduğunda gideceğini söylemek yerine yatakta yer değiştirdi ve nefes aldı. Yanağın altındaki yastıktan genç kadının kokusunu alıyordu. Limon? Bergamot? Kombinasyon her neyse oldukça ağırdı.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Genç kadının gecelerini geçirdiği yatakta uzanıyor olma düşüncesi onu heyecanlandırmıştı.

Sheffield yarasını bandajlamayı bitirdi.

Spencer homurdanarak yan döndü.

Sheffield bir yandan eşyalarını toplarken, “Dikişleri patlatmama özen göster,” diye uyardı. “Demek Bay Cross’un kuzenisin.”

Spencer kaşlarını çatmıştı. Adam çok fazla şey biliyordu. Kasıtlı olarak anlaşılmasa bir şekilde, “Evet,” diye cevapladı.

“Nasıl ölmüştü? Şu... kuzenin?”

Spencer bakışlarını kıstı. Sheffield gerçeği mi öğrenmek istiyordu? Linnie’nin uydurma bir kocası olduğundan mı şüpheleniyordu? Varlığı onu kuşkuya mı düşürmüştü? Linnie bunun olacağını

düşünmüştü ama bu onu vazgeçirmeye yetmemişti. Nicholas'la tanışmaya kararlıydı. Genç kadını daha iyi tanımak için...

"Bayan Cross ondan hiç bahsetmedi mi?" diye tısladı. "İlişkinize bakılırsa, anlattığına bahse girerim."

Doktor kaskatı kesildi, solgun çehresine sertlik yayılmıştı.

O sırada kapı açıldı ve Bayan Cross kafasını içeri uzattı. Parlak mavi gözleri kararlılıkla, kolaysa beni tekrar kov der gibi Spencer'inkine kilitlendi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı, beyler?"

"Sheffield ayağa kalktı, hareketleri sarsak ve gergindi. "Benim isim burada bitti," dedi. "Hastanız iyileşmekte. Yoluna koyulması için hiçbir sakınca..."

Genç kadın gözlerini kırptı ve odanın karşısına emin adımlarla yürüyerek, "Hayatta olmaz," dedi. "Nasıl at sürecekt?"

Sheffield'in yüzünün rengi değişmişti. "Kasabadaki arabayı..."

"Atımı burada mı bırakayım?" Spencer kafasını salladı.

"Elbette hayır." Bayan Cross sevgilisine sanki duygularını aldırmış gibi hayretle bakarak, "Onun durumunda seyahat etmesi mümkün değil. En azından günlerce," dedi.

Sheffield ağır bir şekilde nefes vererek genç kadına yaklaştı. Düşüncesizce, "Onun burada kalacağım söylemiyorsun herhalde. Evelyn. Yalnız bir kadının evinde yabancı bir adam... İnsanlar ne der?" diye fısıldadı.

Genç kadın omuzlarını geri çekerek, "Yalnız değilim ki. Murdoch'lar, Amy ve teyzem..."

Spencer'a bakarak, "Seni korumak için pek uygun değiller," dedi. "Bugünden sonra halanı tımarhaneye göndermeyi gözden geçirmelisin."

"Ah!" Genç kadının yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Spencer doktora sinirli bir şekilde bakıyor ve genç kadının adamın kur yapışı öyle dursun müdahalesine niye tolere ettiğini merak ediyordu. Adamın kışına tekneyi basmalıydı.

Ahmak adam, genç kadının öfkesini ilgisiz ve kayıtsız kalarak konuşmasına devam etti. "Onu evinde ağırlaman sadece dedikoduya sebep olacak."

Genç kadının gözleri kıvılcım saçıyordu. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama o kalıyor."

"Pekâlâ. Madem benim fikirlerimi muhakeme etmeyecek ya da saygı göstermeyeceksin, o zaman Nicholas'ı düşün." Doktor apaçık bir şekilde yenilgiyi kabul etmeye hazır değildi.

Genç kadın boynunu tehlikeli bir açıyla eğerek, "Nicholas'ı düşünüyorum," dedi. Daha önce onun gitmesi için ne kadar hevesli olduğu düşünülürse, genç kadının devamında söyledikleri Spencer'ı afallatmıştı. "Bay Lockhart benim ölmüş eşimin kuzeni. Nicholas'ın babasıyla olan tek bağı. Burada istediği kadar kalabilir."

"Öyle mi? Bay Lockhart kocanın kuzeni mi gerçekten?" Sheffield sırtı dimdik bir şekilde çantasını topladı. "Bundan emin misin?"

Spencer'ın ensesi ikaz eder gibi ürperdi. Tıpkı görevindeyken olduğu gibi. Savaş alanına ilk top atışının ıslığı yayılmadan önceki sessizlik gibi.

Genç kadının mavi gözleri kısılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bu konuda emin olmak istiyorum. Buna hakkım var nihayetinde."

Yüzü hâlâ kıpkırmızı ve mavi gözleri kıvılcımlar saçarken, genç kadın yumruğunu beline dayadı. "Ne demek istiyorsan açık

ol." Hayran olunacak bir kadındı. Artık neden Ian'ın onu hiç unutamadığını görebiliyordu.

"Gerçeği istiyorum, Evelyn! Bana bu kadarını borçlusun."

Genç kadın kafasını geriye attı. "Tanrı aşkına, sen neden söz ediyorsun?"

Sheffield, Spencer'ı parmağıyla göstererek, "Nicholas'ın babası bu adam mı?" diye sordu.

Sekizinci Bölüm

Spencer'in hissettiği tatmin duygusu kesinlikle uygunsuzdu. Sheffield'm suçlamasından hoşlanmaması gerektiğini biliyordu. Ama genç kadının talibinin gözlerindeki ani kıskançlıktan zevk aldığı da kesindi.

Genç kadının mavi gözleri büyüyüp dehşetle dolduğunda memnuniyeti uçup gitmişti.

Neden o kadar dehşete kapılmış görünüyordu? Onun düşüncesi genç kadına bu kadar çok mu itici geliyordu?

Genç kadın balık gibi ağzı açık bir şekilde Sheffield ve Spencer'a bakıp duruyordu.

Bakışları Spencer'daydı. Onu tüm çıplaklığıyla, kuşkusuz Sheffield'in gözleriyle görüyordu.

Spencer omzunu silkti. Doğru noktaya parmak basmıştı. Spencer ve Ian'ı çoğu zaman kardeş zannetmişlerdi. Aynı koyu renk saçlar ve yeşil gözlere sahiptiler.

"Bunu inkâr mı ediyorsun? Onun Nicholas'ın babası olduğunu inkâr mı ediyorsun?" Sheffield kafasını salladı. Kadının varlığını gözlerini acıtıyormuş gibi kısmıştı. "Dul falan değilsin, değil mi?"

Spencer, "Dikkatli konuş, Sheffield," diyerek uyardı. Sesi güçlüydü.

Adam öfkeyle kızardı, bu Spencer'ı duyduğuna dair tek işaretti. "Sessizliğin senin yerine konuşuyor, Evelyn. Beni aptal yerine mi koydun? Seninle bir geleceğin umuduyla bunca yılını boşa mı..."

Genç kadın başını şiddetle salladı, altınsı kahverengi saç telleri büyüleyici bir düzensizlikle yüzüne düşmüştü. "Ben hiçbir söz vermedim." Sesi öfkeden kudurmuş gibiydi. Bu Spencer'ın hoşuna gitmişti. Hem de çok. Sırtındaki zonklamaya rağmen bu tutkulu ses onu heyecanlandırmıştı.

Sheffield hayretle donakalmıştı. Genç kadının kolunu yakaladı ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Sen deli misin? Bunca zamandır ne yaptığımı zannediyordun?"

Spencer yarasına rağmen yatakta doğrularak, "Bırak onu," diye kükredi.

Genç kadının bu olay karşısında nasıl tepki vereceğini sadece izlemek istemişti ama bu Sheffield ona dokunmadan önceydi. Genç kadının korktuğunu görmeden önce. Kadının kolundaki el onu öfkeliendirmeden önce.

Yarasını düşünmeden yataktan bacaklarını sallandırarak ayağa kalktı. Baş dönmesini yok saymaya çalışarak Sheffield'ın yanına uzun adımlarla gitti.

Genç kadın, "Bay Lockhart!" diye bağırdı. Onu savunmaya çalıştığını görmüyor muydu? Genç kadın ağlayarak, "Ayağa kalkmamalısınız" diye haykırdı. "Yatağa geri dönün."

Spencer gözlerini Sheffield'a dikmişti. "Bırak onu."

Kuşku diğer adamın gözlerinden okunuyordu. Spencer'ın kometuna rağmen parmakları genç kadının kolunu iyice kavradı.

Her ne kadar sesinde ufak bir titreme olsa da, "Senin burada sözün geçmez," diyerek Spencer'a meydan okudu. "Her kimsen."

Spencer'ın içindeki karanlık ve öfkeli canavar daha kendini durduramadan harekete geçmişti. "Burada her hakka sahibim. Her kimsem, ailedenim."

Sözlerinden Sheffield'ın istediğini çıkarmasına izin verdi. O an damarlarındaki ilkel bir ateşle Sheffield'ın yanlış anlamasını teşvik ediyor olmak onu sadece memnun ediyordu. *Nicholas'ın babası olduğunu düşünsün. Evelyn'in âşığı. O bana ait.* Umur-samazca, "Senin aksine ben buraya aidim," dedi.

Adamın yüzünü öfke kaplamıştı. Bayan Cross'un kolunu bırakarak ondan uzaklaştı.

Genç kadın, gözleri kocaman olmuş, şaşkınlıktan donakalmış ve ağzı açık bir şekilde Spencer'a bakıyordu.

Doktor elini favorilerinde gezdirerek, "Evelyn," dedi. "Tekrar konuşacağız. Ben soğukkanlılığımı topladığımda... ve misafirin gittiğinde." Ardından kapıya yöneldi.

Genç kadın hızla arkasından bir adım attı. "Bekle! Gitme. Durumu yanlış..."

Doktor başını sallayarak ve arkasından kapıyı çarparak hızla kapıdan çıktı.

Genç kadın arkasına döndü ve Spencer'a kalbinin daha hızlı atmasına neden olacak bir şekilde baktı. Kollarını savurarak, "Sen ne yaptın? Onun buradan merakla, aklında o düşünceyle gitmesine..." Kadın birkaç saniyelğine gözlerini kapadı. Durum kafa yormak için çok kötüymüşçesine bir elini alınına koymuştu.

Adam titredi, ardından ağrıyan omzu nedeniyle irkildi. "Sana davranış biçimi hoşuma gitmedi."

“Bana nasıl davrandığı seni ilgilendirmez. Sen benim koruyucum değilsin. Ben kendime bakabilirim. Hayatım boyunca yaptığım gibi.” Kadın elini alnından indirerek Spencer’in üzerine yürüdü. “Şimdi senin Nicholas’ın babası olmadığına onu nasıl inandıracağını?” Yanakları giderek pembeleşiyordu. “Senin ve benim... Bizim şey olmadığımızı...”

Kelime adamın ağzından âdeta bir homurtu gibi çıkarak, “Sevgili,” dedi.

Genç kadın, Spencer’in pervasızlığından ürkerek gözlerini kırptı. Gözleri Spencer’in üzerinde gezindi ve ilk defa ne kadar çıplak olduğunu fark etti. Yanaklarının pembeliği şimdi daha çok artmıştı. Deneyimli bir kadma göre, tevazuyu en inandırıcı biçimiyle sunuyordu. Bir adam onun dokunulmamış olduğuna inanabilirdi. Gerçi kadınların ne kadar ikiyüzlü olduğunu biliyordu. Uzun zaman önce, evlenmeyi düşündüğü tek kız onu yalanlar ve aldatmacayla kandırmıştı.

Genç kadın derin bir nefes alarak, “Burada ne arıyorsun? Gerçekten?” diye sordu.

Bunu kendisi de merak ediyordu. Bunun basit bir iş olmasını istemişti. Ian’a verdiği sözü tutacak ve sosyeteye yeni eş arayan Vikont Winters olarak girişini geciktirecek ufak bir işti sadece.

“Neden burada olduğumu biliyorsun. Ian’ın benden istediği...”

“Beni bir skandalın içine atmanı mı? Oğluna gayrimeşru lekesi sürmeni mi?”

Genç kadının sözleri onu üzmüştü. Kadın haklıydı. O budalanın buradan onun Nicholas’ın babası olduğunu düşünerek ayrılmasına nasıl izin vermişti? Linnie’nin bir dul değil de kirletilmiş bir kadın olduğu ihtimalini düşünmesine nasıl müsaade etmişti.

Genç kadın yalvarır gözlerle konuştu: "Nicholas'ın doğumundan beri, ne dediğimi zar zor hatırlayana kadar bir yalana başkasını ekleyerek çok uzun yol aldım... ya da kim olduğumu..." Genç kadın uzaklara bakarak öfkeyle gözlerini kırptı. Çatlak bir kahkaha patlatıverdi. Bu ses Spencer'ı ürkütmüştü. "İnan ya da inanma, insanların benim hakkımda düşündükleri umurumda değil... ama ya Nicholas?" Genç kadın kafasını salladı, "Gayrimeşruluk katlanılması çok zor bir leke."

Spencer bencil herifin tekiydi, sadece kendisini düşünüyordu. Buradan ayrılmak için acelesi yoktu. Kazayı bir kenara bırakırsak, çelişkilerin büyüleyici derlemesi olduğunu düşündüğü bu kadından ayrılmak için acelesi yoktu. Savunmasız fakat güçlü. Masum fakat deneyimli. Nitekim dün gece onu ele geçiren düşünce bugün daha büyük bir şevkle sarıyordu.

Genç kadının eşliğinde ne kadar çok zaman geçirirse o kadar çok etkileniyordu. Dolgun dudaklarına bakıyor, boş vakitlerinde onun tadına baktığını hayal ediyordu.

Derin bir nefes aldı. Bu durumda yapılacak bir şey vardı.

Neyse ki o da bir eş arayışı içerisindeydi.

Belki de en başından beri niyeti buydu. Eve yelken açtığından beri sabırla beklediği an. Ian topçu ateşi karşısında onunla ilgili hikâyeleri kulağına fısıldadığından beri.

"Düzeltilmesi kolay bir mesele." Spencer, genç kadının şaşkın suratına baktı. Onun ve genç kadının kaderini belirleyecek sözcükleri söylemeden önce kafasında düşünceyi tartıyordu.

Ian'ın yemimini karşılayacak sözler.

Ailesine ve unvanına olan yükümlülüğünü yeri getirmesini sağlayacak sözcükler.

Genç kadına duyduğu uygunsuz arzuyu sona erdirecek sözcükler.

“Evlen benimle.”

Birkaç dakika boyunca sessizlik oldu. Genç kadının yüzü öfkeye dönüşmeden bir anlığına şok dalgasıyla kızardı. Öfke ve başka bir şey daha. Kısa süren ama özlem dolu. Güzel gözlerinde bir anlığına belirip adamı tokatlamadan hemen önce kaybolan bir şey.

Genç kadının tokatının sesi odada yankılanıyordu. Elini vücuduna yapıştırmış, diğer elini de acıyan elinin üzerine koymuştu.

Evlen benimle.

Avcunu tekrar açarken, kontrolünü kaybettiği için pişman olmuştu. Ona yakışmayan bir hareketi. Cüretkâr duygu gösterileri daha çok Fallon'ın tarzıydı. Evie her zaman onu bunun için azarlamıştı. Yine de olan olmuştu. Teyzesinin vurduğu adama bir de o saldırmıştı. Çünkü ona evlenme teklif etme cüreti göstermişti.

Yüzünü ateş basmıştı. Adama vurduğu elini sanki kendi iradesiyle hareket etmiş ve güvenilemezmiş gibi beline bastırdı.

Adam bir kaşını kaldırmış genç kadına bakarken bir yandan da yanağına dokundu.

Genç kadının göğsü uzun mesafe koşmuş gibi inip kalkıyordu.

Bakışları adamın sıkı, güçlü koluna takıldı. Oradan adamın göğsüne ve düz, kash karnına kaydı. Genç kadının ağzı kurumuş ve hemen ardından adamın sıkı ve ateşli bedeni genç ağzının sulanmasına neden olmuştu.

Onun gibi adamların var olduğunu bilmiyordu. Savaş alanları için yetiştirilmişti, çizim odaları için değil. *Onu kolaylıkla ezebildirdi.* Ve Evie ona tokat atmıştı. Daha önce bir erkekten yumruk yemişti. Bu, bir daha yaşamak istemediği bir deneyimdi.

Adamın genç kadına bakışları uğursuz bir donuk yeşil renkte parlıyordu. Genç kadın, adamın tokatını iade etmek istediğini düşünmemişti. Hatta adamın ona bakış şekli akla ikisinin olduğu, bedenlerinin birbirine geçtiği ve genç kadının ellerinin bu nefis maskülen vücudu keşfettiği yasak düşünceleri akla getiriyordu.

Adam, genç kadının içini gıcıklayan yavaş ve derin bir sesle, “Beklediğim tepki bu değildi,” dedi.

Genç kadın çenesini kaldırarak soğukkanlılığını yeniden kazanmak için savaştı. Haysiyet. “Ne bekliyordun? Benimle alay...”

“Seninle alay etmiyorum,” diyerek sesini yükseltti. “Seni temin ederim ki evlilik bir erkeğin hafife alacağı bir konu değildir.”

Genç kadın ağzını açmamak için dudaklarını sıkarak söylediklerinin doğru olduğunu varsaydı.

Temkinli biçimde adamı inceleyerek, adamın görkemli –geniş, maskülen, etkileyici– bedeninden birkaç adım geriye gitti. Onunla arasına mesafe koymak için, zihni üzerindeki büyük etkisini azaltmak için. “Yatağa dönsen iyi olur. Bitkin düşmeni istemem.”

Adamın dudakları seğirdi. Bir an sonra onu dinleyerek uzandı. “Tüm samimiyetimle sana evlenme teklif ediyorum.”

Genç kadın bakakaldı. “Sen ciddisin.”

“Eğer evlenirsek, benim adıma ve benim himayeme sahip olacaksın. Geçmişinle ilgili yalan söylediğini düşünen herkes düşüncelerini kendine saklayacak.” Adamın çenesi kasıldı. “Ya da benim tepkimle karşılaşacak.”

Genç kadın alt dudağını ısırarak pencereye doğru gitti ve çayırda bir gece önce onu gördüğü yere baktı. O zamandan beri niyeti bu muydu?

Adamın sesi genç kadına doğru kıvrılarak geldi: “Çocuğu düşün.”

Evie bakışlarını tekrar adamın olduğu yere, yatağa yöneltti. Çıplak göğsünü görmek genç kadının heyecanlanmasına sebep oluyordu. “Evlenme teklif etmenin nedeni o mu?”

Bilmek zorundaydı. Onu bu düşüncenin ne olduğunu bilmiyordu. Kendisinden daha uygun kadınlar olduğuna emindi.

O sinir bozucu yoğunluk yine gözlerindeydi. “O Ian’ın oğlu. Benim kanımdan.”

Genç kadın başını salladı. “Anlıyorum.” Ve gerçekten anlıyordu. Spencer Lockhart, Nicholas’ın akrabasıydı. Genç kadın bu tek gerçek yerine diğer tüm yalanlara gömülmüştü.

“Senin ona verebileceğinden çok daha parlak bir geleceği hak ediyor. Bunu ona verebilirim. En iyi evler. Seyahatler. Atlar, av gezileri. En iyi öğretmenlerden ders alır ve zamanı geldiğinde istediği üniversiteye gidebilir.”

Genç kadın bir an başının dönmesiyle parmak uçlarını alnına bastırdı. Anlattıkları Nicholas için hayal ettiklerinin çok ötesindeydi. Kendi babasının ona verdiklerinden daha çok. Ama bu adamla evlenmesini gerektiriyordu. Baktığında genç kadının güç bela düşünmesine sebep olan delici yeşil bakışlı bir yabancıyla.

Genç kadın titrek bir nefes verdi. “Peki ya ben ne olacağım?” Bilmeliydi, bunu sormalıydı.

“Ian seni sevdi. Bunun için sana himayemi ve ismimi sunuyorum. Kaynaklarım var. Hiçbir şeyin eksik olmayacak. Bunu söylediğim için beni affet ama bunun şuanki durumunun yanında büyük bir gelişme olduğuna inanıyorum.”

Ama evli olacaklardı. Tanrı’nın bağıyla bu hayat ve ölümden sonraki hayat için kutsanacaklardı. Güvence için ödenecek büyük bir bedeldi. “Senin için büyük bir fedakârlık olacak.”

Adam genç kadını süzdü. Bu baştan aşağı derinlemesine inceleme genç kadının dizlerinin titremesine yetmişti. “Bu anlaşmanın yararları olacak elbet.” Adamın tok sesi genç kadının hissetmeye hakkı olmayan duygularla dolmasına sebep oluyordu. Onunla evlenmeyi herhangi bir adamın bir kadınla evlenmeyi isteyeceği şekilde, ondan hoşlandığı için istemiyordu. *Ya da onunla yatmak için.* Onuru onu mecbur kılmıştı. Genç adam ona nasıl bakıyor olursa olsun, genç kadın bunu hatırlayacaktı.

Genç adam devam ederek, “Üvey kardeşim öldüğünden beri ailem benim evlenip onlara bir vâris sağlamam için bana itimat ediyor. O vârisi istiyorum,” dedi. Genç kadın titredi. Adamın bakışlarının parıltısında seni istiyorum dediğini görebiliyordu. “Ne kadar erken o kadar iyi. Hiç şüphesiz, bunu sağlayabilirsin.”

Vâris? Çocuk istiyordu. Hem de ondan.

Genç kadının boğazı düğümlendi. Her yanını adamı reddetmeyi istemesine sebep olan bir korku sarmıştı. Kendi için. Ancak reddedecek sesi çıkarmayı beceremedi. Acaba nasıl bir anne olurdu? Bu, Nicholas için adil olmazdı. “Eğer bunu düşüneceksem, aramızda bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.”

Adam başını kaldırdı. “Evlilik meselesi oldukça basit bir şey.”

“Evlilik, evet ama söylemeye çalıştığım şey şu...” derin bir nefesle uzaklara dalarak, “Bir yabancıyı yatağına giremem.”

Adamın gözleri tehditkar çizgilere dönüşmüştü. “Senin kocan olacağım.”

“Yine de bir yabancısın.”

Adamın bakışlarında tehlikeli bir ışık parladı. “Bu evli çiftlerin yaptığı bir şey, hatta,” boynunu bir şey ima eder gibi bükerek devam etti, “evli olmayanların.”

Yaptığı ima genç kadının gerilmesine neden oldu. Utançtan bedenini ateş basmıştı.

Adam devam etti. “Bu kadar kötü olduğunu düşündüğün şey benimle aynı yatağı paylaşacak olmak mı?”

Genç kadın, adamın maskülen vücuduna göz gezdirdi. Boylu poslu bir adamdı ve o genç kadın yirmiş beş yaşına bir erkekle kadın arasında paylaşılabilir zevkleri merak etmeden gelmemişti. Geçmişine rağmen. Zifiri karanlıkta o vahşi adamın ellerinde uyandığı anın hatırasını bir türlü silememişti. Eğer, bizzat Evie’ye Barbados’a kadar eşlik eden Stirling’in karısı gelmeseydi, o vahşi adam aşağılık planını tamamlama fırsatı bulabilirdi.

Yine de tüm meselenin Hiram Stirling’in hoyrat ve sarhoş tacizi olmadığını biliyordu. Bay Lockhart’ın onu reddeden bir kadına asla vurmayacağından emindi. Kesinlikle yapmazdı.

Spencer Lockhart’ın yatağını paylaşacak olma düşüncesi kötü olmaktan çok uzaktı. Genç adamla tanıştığından beri bu düşünce aklının bir köşesinde duruyor, farkındalığını kemiriyordu. Genç adama sahip olma –ya da onun genç kadına sahip olması– düşüncesi mahrem yerlerine ateş basmasına neden oluyordu.

Önünde onu maceraya davet eden adam, genç kadına bir zamanlar tam da bunun için yanıp tutuşan bir kız olduğunu hatırlatıyordu. Bir zamanlar dünyayı keşfetmek isteyen biri olduğunu hatırlatıyordu. İçi bir acayip oluyordu. Spencer, genç kadının her zaman istediği ama yaşadıklarından ötürü hiçbir zaman iyileşemeyeceği maceraydı. Genç kadının üzerinde yarattığı etkiye bakılırsa, dokunuşunu kolaylıkla sıcak karşılayacak, bir erkeğin karısına yapabileceği türden şeyleri yapmasına izin verecekti.

Ama o zaman Spencer neler olduğunu anlardı.

Bir kadın gerdek yatağında olan biten birkaç şeyi bilmeden çocuk doğuramazdı. Deneyimsizliğini nasıl açıklayacaktı? Peki, ya bekâretini?

Bir elini heyecanını yatıştırması umuduyla karnına bastırdı ve çenesini kaldırdı. "Bu tarz bir yakınlığı paylaşma düşüncesini cazip bile bulmuyorum. Seni hemen hemen hiç tanımıyorum." Yalan ağzından şaşırtıcı bir kolaylıkla çıkmıştı.

Adamın yeşil gözleri parladı. Dudaklarında hınzır bir gülümseme ve sesindeki alaycı ton genç kadının yalan söylediğini, bu düşüncelerin hoşuna gittiğini bildiğini ima ediyordu. "Sorun değil. Zamanla beni tanırısın."

O kelimeler ve akla getirdikleri, genç kadının karnında ufak bir heyecan dalgasına neden olmuştu.

Genç kadın kafasını salladı. "Eğer teklifini ciddi ciddi değerlendireceksem söz vermen gerek." Duraksadı, dudaklarını ıslattı. Adamın dilinin hareketine odaklanmış bakışları genç kadının karnının daha çok kasılmasına neden olmuştu. Boğazını temizleyerek, "Bunu yapmamı şart koşmayacağına dair bana söz vermen gerekiyor," dedi.

"Şart koşmak mı?"

Genç kadın sarsak bir şekilde başını salladı.

Adamın yeşil gözleri donmuştu. "Beni istemeyen bir kadınla ilişim olmaz. Dışarıda bana yataklarını açacak bir sürü kadın var."

Genç kadının yanakları al al olmuştu. Adamın sözleri onu rahatsız etmemeliydi ama etmişti.

Spencer, donuk bakışları kadar soğuk bir sesle devam etti. "Hiçbir zaman gönülsüz bir kadını yatağıma almadım. Ve buna eşimle başlayacak değilim."

Eş. Bu kelimeyi duymak onu şaşırtmıştı. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Adamın eli sıkı karnında tembel daireler çiziyordu. Genç kadın büyülenmiş bir şekilde çizdiği daireyi izliyordu.

“Bu elbette senin fikrini değiştirmek için ikna etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Dedğim gibi, bir vârise ihtiyacım var.”

Genç kadının nabızı bir anda artmıştı. Bakışlarını tekrar adamın yüzüne çevirdi. Adamın haklı olduğundan korkuyordu. Sadece bir bakışıyla genç kadını hemen her şeyi yapmaya ikna edebilirdi. “Za... zamana ihtiyacım var,” dedi. Muhtemelen sonsuza kadar.

Adam yeşil gözleriyle onu inceliyordu. “Gerçek anlamda bir eşe ihtiyacım var. En azından sen bana bir vâris verene kadar. Ondan sonra daha serbest bir anlaşmaya geçebiliriz.”

“Daha serbest bir anlaşma?”

“Tabii ki hiçbir zaman aşktan söz etmedim. Aşk sadece romanlar ve saf genç kızlar içindir. Ama evlilik gerçek bir mesele. Ona bu şekilde yaklaşılmalı. İstedğin hayatı yaşayabilirsin. İstedğin yerde. Londra’da ya da kırsalda. İstersen seyahat edebilirsin.” Adam çok önemsiz bir şeyden bahseder gibi omuz silkti.

“Peki, ya sen?”

“Ben de aynısını yapacağım elbette.”

Genç kadın, adamın teklifini dikkatlice değerlendirdi; kısa bir süreliğine de olsa onunla yaşama, onunla aynı yatağı paylaşma ihtimalini tarttı. İlk başlardaki yakınlıkları süresince sırrını saklayabildiğine göre bu onun gerçeği öğrenme riskini kesinlikle azaltırdı. Herhangi biri, işin ucu görüş mesafesinde olduğu sürece her şeyi atlatabilirdi.

Genç kadın ellerini birbirine sıkıca kenetledi. “Sence ne zaman... ayrı yaşamaya başlayabiliriz?”

Adam bir anlığına rahatsız olmuş gibi göründü. Ardından yüzü duygusuz bir ifade aldı. “Sanırım bu, vârisimizin olması ne kadar aktif ve sık çalışacağımıza bağlı.”

Genç kadının yanakları kızarmıştı. “Tabii ki.”

Derin bir nefes aldı. *Sen delirdin mi? Bu adamla evlenmeyi nasıl düşünebilirsin? Onunla yatağını paylaşmayı?* İç sesini bastırarak kendine nasıl onunla evlenmem diye sordu. Nicholas için, nasıl reddedebilirdi ki? Oğluna bir gelecek vadeliyordu. Maddi sıkıntılarının son bulacağından bahsetmeye bile gerek yoktu. Kilerden bir şeyler azaldığı için endişelenmeyecekti. Böyle bir güvence için şeytanla bile anlaşrdı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini kaldırdı. “Pekâlâ. Kabul ediyorum.”

Adam, başını sallamadan önce genç kadını değerlendirmek için uzunca baktı. “Yarın gidiyoruz öyleyse.”

Genç kadının kolları iki yana düşmüştü. “Yarın mı?” Adamın yatakta uzanan gövdesini işaret ederek, “Seyahat edebilecek bir durumda...”

“At üstünde edemem elbette. Ama at arabasında yeterince rahat oluruz.”

“Yarına hazır olmama imkân yok.” Evde çalışan herkese durumu anlatıp onların endişelerini dindirmek için birden çok gün gerekirdi.

Adam kaşlarını çatarak, “O zaman yarından sonraki gün İskoçya’ya gitmek üzere yola çıkıyoruz,” dedi.

“İskoçya mı?” Genç kadın kafasını sallıyordu. Her şey çok hızlıydı; çok hızlı, olması gerekenden çok çok hızlı gerçekleşiyordu. Ellerini daha da sıkı.

“Özel lisans olmadan evlenmenin daha hızlı bir yolunu biliyor musun?” Birden sırttı, dişleri parıldadı.

Genç kadın gözlerini kırpı. “Neden bu kadar... mutlu görünüyorsun?”

“Kuzenim adına bir onur meselesini hallettiğim ve bir eş bulma derdinden bir gün gibi kısa bir sürede kurtulduğum için.”

“Ah,” diyerek hüznü bir şekilde kapıya yöneldi Evie.

Onunla evleniyor diye sırtacak hali yoktu ya. Bu saçma olurdu. Kaç erkek tamamen yabancı biriyle evlenmekten mutluluk duyardı ki? Adam onu tanımıyordu ve onun hakkında bildikleri aslında başkası hakkındaydı.

Evlilikleri Spencer için yalnızca bir onur meselesiydi. Soğuk bir hesaptı, daha fazlası değil. Bunu hatırlamak için elinden geleni yapacaktı. Birkaç ay içinde bu oyunu bir kenara bırakacak ve kendi hayatlarına kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Dokuzuncu Bölüm

Bayan Cross'un arkasından kapanan kapıyla birlikte Spencer'in dudaklarındaki gülümseme de kaybolmuştu. Yakında Leydi Winters olacaktı. Spencer bunu ona belirtmeyi atladığını fark etmesiyle irkildi. Bilerek yapmamıştı. Kendisi bile zar zor hatırlıyordu. Resmî hitap şekli ona garip geliyor, kendini yabancı hissediyordu. İstenmeyen bir şey. Ondan önce babasına ve ağabeylerine ait olan mide bulandırıcı bir unvandı. Hiçbir zaman bu görev için o düşünülmemişti. Bunu onun bilmesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Her gün. Yine de bahsetmesi gerekirdi. Beğenmeyeceğinden değildi aslında. Sonuçta hangi kadın böyle bir unvanı istemezdi ki?

Genç adam başını salladı. Gerçekten Ian'ın Linnie'sine evlenme mi teklif etmişti? Dahası, ona bir vâris vermesini mi şart koşmuştu? Üstelik aceleyle hamile kalmasını mı istemişti?

Kısık bir sesle kahkaha attı. Motivasyonu Ian'a karşı verdiği sözü tutmak olabilirdi ama şüphesiz Bayan Cross'u eskimiş giysilerinden çıkarmayı ve onu acelesiz bir şekilde keşfetmeyi, tüm gizli kalmış cazibesini keşfetmeyi arzuluyordu. Kendini genç kadının

yumuşaklığına gömmek istemesinin bir vâris istemesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu, bu isteğinin nedeni ona sahip olma arzusuuydu.

Adam zonklayan omzuna dikkat ederek yatağa uzandı. Ian'ın kadını arzulamak onun hatırasına saygısızlıktı. Ama yine de şehvet dolu düşüncelerini durdurabiliyor gibi görünmüyordu.

Ian'ın oğluna sağlayabileceği şeylerin düşüncesi suçluluğunu biraz hafifletiyordu. Bu onunla evlenmek için yeterli sebepti. Linnie'yi üvey annesiyle tanıştırp onun tüm önceden belirlenmiş çöpçatanlık planlarına son verecekti. Adara'nın da planları olduğuna emindi. Kendi yerine kimin Leydi Winters olarak yerini alacağı konusuna dikkat ederdi.

Beş yıl önce, ailesinin her yıl düzenlediği Noel balosunda Cullen, Adara ile nişanlandığını açıkladığında yıkılmıştı. Özellikle bir gün önce o hoppanın onunla kaçmaya söz verdiği göz önüne alınırsa. Spencer İngiltere'yi terk ettiğinde geri dönmeyi hiç düşünmemişti. Dejenere kardeşlerini, kalpsiz üvey annesini ya da hain Adara'yı tekrar göreceğini hiç düşünmemişti.

Uyarı olmaksızın kapı açılıverdi.

Bayan Cross'un teyzesi içeri daldı. Parşömen kadar ince teni lekelerle doluydu.

"Nasılsın bakalım?" diye sordu.

"Şimdi mi?" Tek kaşım kaldırıp esprili bir biçimde, "Omzuma attığın oktan sonra iyileşmeye çalışıyorum," dedi.

Yaşlı kadın homurdanarak, "Hayattasın, değil mi? Halen." Kırıksık, eğri parmağını havada salladı. "Evie onunla evlenmeyi planladığımı söylüyor."

"Evet."

Yaşlı kadının nemli mavi gözleri kısıldı, "Bunu neden yapmak isteyesin? Meteliksiz olduğunu biliyorsun. Bana her şeyi bildiğini

söyledi. Sana başka neler bildiğimi söyleyeyim. Hiçbir erkek başka bir erkeğin artığını istemez.”

Fevkalade. “Görünüşe bakılırsa ben istiyorum.”

Yaşlı kadın küçümseyen bir tavırla burnunu çekti, kollarını ince göğsünde kavuşturarak, “Sana güvenmiyorum,” dedi.

“Çocuğun babası benim kanımdan.”

Yaşlı kadın topuklarının üzerinde sallanarak, “Ah, onur meselesi yani?” dedi.

“Yeğeniniz benimle evlenmeyi kabul etti. Bana güveniyor. Başka bir şeyin önemi yok. Sizin onayınız bile.” Kafasını yana eğerek, “Her ne kadar istesek de gerekli değil,” dedi.

Yaşlı kadının ince, gri kaşları kalkarak saç çizgisine yaklaştı. “Doğru. Küstah birisin, değil mi?” Bir parmağını ona uzatarak. “Şimdi beni iyi dinle, gözüüm üzerinde olacak.” Kadının gözleri Spencer’in yüzünü inceledi. “Yakışıklı bir çehre ve güzel gözler beni kandıramaz. Ona zarar verirsen bir dahaki sefere okum kalbini bulur,” dedi.

Adamın cevap vermesine izin vermeden, neredeyse kapıyı içeri giren Bayan Murdoch’ın yüzüne çarparak kapıdan çıktı.

Gözleri kocaman açılmış hizmetçiye espiyle karışık, “İnanıyorum ki ön saflarda olsaydı savaş çok daha erken biterdi,” dedi genç adam.

Bayan Murdoch kahkaha atarak, “Yanılmadınız, bayım.” dedi. Komodinin üzerine bir tepsi koydu. Kremalı çorba kâsesinin dumanı tütüyordu. Kadın geride durarak boğazını temizledi. “Kızımız için endişeli. Hepimiz öyleyiz. Hiçbirimiz onun bir hata yapmasını istemiyoruz. Ve bu, bir kadının bedelini hayatı boyunca ödeyebileceği türden bir hata.”

Adam ciddi bir tavırla başını sallayarak, “Doğru. Ama böyle bir karardan bir erkek de çok çekebilir,” dedi.

“Bunu inkâr etmiyorum. Saygısızlık etmek istemem ama bir evlilik bittiğinde kadının daha az seçeneği oluyor.” Kadın omuz silkti. “Dünya erkeklere ait. Kocasının,” bir an duraksayarak karısının yatağında uzanan adama göz gezdirdi ve devam etti, “memnuniyetsizliğinin altında ezilen çok kadın gördüm,” dedi.

Adam, “Ona zarar vermeyeceğim,” diyerek söz verdi. “Böyle bir şeyi yapmayacak kadar kuzenimin hatırasına saygı duyuyorum.”

Kadın, “Peki, ya o saygı kaybolursa?” diyerek araya girdi. Yüz ifadesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. “Peki ya sen onun şey olmadığını öğrense....” Kadının sesi kısıldı, bakışları yere indi.

“Ne olmadığını?” diye sordu adam.

Kadının bakışlarını kaldırdı, gözlerinde parlak ve kararlı bir ifade vardı. “Peki, onun evlendiğini düşündüğün kadın olmadığını ortaya çıkarsa?”

Nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirdi ki? Genç kadını tanıdığını iddia edebilir miydi? Ian’ın Linnie’si olduğunu biliyordu. Ian’ın çocuğunun annesi. Onun dışında hiçbir şey. Başka bir şey bilmeye ihtiyacı yoktu. Bu yeterliydi.

Ah ama başka bir şey biliyorsun. Daha fazlasını. Onu istediğini biliyorsun. Onu Ian’ın tanıdığı gibi tanımak istiyorsun.

Düşünceyi kafasından atarak hizmetçiye güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Onu daha sonra beklentilerime uymadı diye cezalandıracak kadar tanımıyorum. Hiçbir beklentim yok.”

Tatmin olmamış bir kafa sallamayla hizmetçi kapıya doğru yöneldi. “Afiyet olsun.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Spencer.

Eli kapının kolundayken duraksayarak, "Dediğinizin aksine ondan beklentileriniz var. İtiraf edin ya da etmeyin, farkına varın ya da varmayın. Herkesin vardır," dedi.

Kapı arkasından kapanıverdi. Spencer koyu tablalı ahşaba bakakaldı. Hizmetçinin söyledikleri aklında döndükçe içini yavaşça şüphe kapladı.

Evlenmeyi planladığı kadın hakkında tam olarak ne biliyordu?

Kafasındaki ses, *Ne bilmek istersin?* diye fısıldadı. Adara'yı tanıdığını düşünmüştü. Kadının tüm kalbini ve aklını bildiğini sanmıştı. Kendini ondan kurtardığı için şanslıydı.

Başını sallayarak, yerden düşürdüğü kaşığını kaldırdı. Galiba Bayan Murdoch haklıydı. Yakında eşi olacak bu kadın hakkında bir şey biliyordu... gerçekten bir beklentisi vardı.

Onu yatağında istiyordu.

Kasabanın çamaşırcısı Millie Anderson demircinin üzerinde odalar kiralamıştı. Söylentiler demircinin ödemeyi her pazar kiliseden sonra kadının odasında aldığı yönündeydi. Ödeme nakitle yapılmıyordu.

Soylular tarafından dışlanmış genç kadının durumu Evie'nin empati duyduğu bir durumdu. Eğer dünya itibarını yitirdiğini öğrenseydi Linnie de aynı duruma düşerdi. Evie'nin kocası olmadığı ortaya çıkarsa o da bu kadarı paylaşabilirdi. O skandal tehdidi sürekli ensesindeydi.

Millie'nin ona yardım edeceğine emin bir şekilde Evie yavaşça kapısını çaldı. Kapının altındaki çatlaktan ışık süzülüyordu. Ta ki arkasında bir gölge belirip ışığı kesene kadar. Aşağıdaki ahırlardan keskin gübre kokusu geliyordu.

İçeriden bir ses, "Evet," dedi.

“Bayan Anderson? Benim, Evelyn Cross.”

Kısa bir an sonra kapı açıldı. Evie ona kötü kötü bakan kadına gözlerini dikmişti. Kadının düzgün yüz hatları vardı. Muhtemelen bir zamanlar güzeldi de. Gözlerinin etrafındaki torbalar sarkmıştı; yüzünün aşınıp kızarmamış yerleri griydi. Omzuna düşen örgü yapılmış koyu renk saçlarında buz grisi teller gözüktüyordu.

Evie derin bir nefes vererek, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Millie tek kaşını kaldırmış, önce bir anlığına tereddüt etmiş ama ardından kapıyı açıp Evie’yi içeri almıştı.

Oldukça boş bir odaydı. Yapılmamış tek kişilik bir yatak, masa, sandalyeler ve bir ayaklığın üzerinde, büyük bir yontma çanak vardı. Eski püskü bir kanepe, sessizce yanan sobanın yanında duruyordu. Millie yıpranmış minderlerin üzerine kendini hiç de zarif olmayan bir şekilde bir bacağına altına alarak külçe gibi bıraktı.

Çenesini hesap sormak için kaldırarak, “Senin gibi bir kadını buraya atan ne? Kadınlarla ilgilenmeye alışık değilim,” dedi.

Evie, el çantasına uzandı. Kadından isteyeceği iyiliğin karşılığı olan parayı hazırlamıştı. Çok parası yoktu ancak bunun yeterli bir fiyat olduğunu düşünüyordu. Eğer Lockhart’la evlenecekse bir uzmana danışmalıydı.

“Bilgiye ihtiyacım var.”

Millie kalın sesi ve şüpheci tavrıyla, “Benden mi?” dedi.

“İlişkilerle alakalı.”

“Ah,” dedi kadın gülümseyerek. “Sanırım ilişkilerle alakalı bir ya da iki şey biliyorumdur.”

Evie soracağı ilk soruyu kafasında toparlamaya çalışırken yanaklarını ateş basmıştı. “Biliyor olabileceğini duymuştum.”

Millie, “Zengin bir adamın metresiydim,” dedi. “Hayatım her zaman böyle değildi.” Kadının yorgun gözleri iğrenerek odayı gös-

teriyordu. "İnanırsan eğer, sağlam bir lorda hizmet ediyordum. Hatta onu sevmiştim, sadakatle, neredeyse on beş yıl." Kadının gözleri dolmuştu.

Evie çantasının üzerindeki parmaklarını gevşetti. "Peki, ne oldu?"

"Benden her şeyi aldı. Gençliğimi. Güzelliğimi." Ağzının kenarları beyazlamıştı. "Beni kullandı, gerçekten, benimle işi bittiğindeyse beni bir kenara attı." Bir elini bir şeyi atar gibi salladı. "Evlilik yüzüğünün önemli olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim. Bond Sokağı'nda gezen kendini beğenmiş evli kadınlarla dalga geçerdim. Benim başka mücevherlerim, zümrüt gerdanlıklarım, yakut broşlarım vardı." Kadın burnunu çekti. "Gerçi sana bilmediğin bir şey anlatmıyorum. Sen de bir erkek tarafından bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Adam ölüp gittiyse bile farklı değil, değil mi?" Kadın, Evie'nin onaylamasını bekler gibi bakıyordu.

Evie, "Evet," diye fısıldadı. "Yalnız, yalnızdır."

Millie başını salladı.

Evie bunu tam olarak bilmiyordu ama Millie Anderson'ın acınası haline bakarken tanıyordu, onda Linnie'yi görmüştü. Neler olabileceğini görmüştü. Eğer yeterince dikkatli olmasaydı başına gelecekleri görmüştü. Hâlâ olabilirdi.

Kardeşi böyle bir hayatı asla sürdüremezdi. İki hafta bile. Evie, kız kardeşine yardım etmek için orada olduğuna şükretti. Bu sayede Linnie son yıllarını huzur içinde, zengin bir adamın karısı olarak sürmüştü. Evie ise gerçek ortaya çıkarsa sonunun Millie Anderson gibi toplumdan dışlanan biri olacağı korkusuyla sürüp giden bir hayat yaşamış olsa da, Nicholas'ın annesi olma ayrıcalığını tatmıştı.

Millie sızlanarak paramparça olmuş şalını daha sıkı sardı. "Şimdi benden ne istiyorsun?"

Evie boğazındaki düğümlerden kurtulmak için yutkunarak, "Kader bana ikinci bir evlilik şansı verdi," dedi.

Millie şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle. Peki, bunun benimle ne ilgisi var?"

"İskoçya'ya gideceğim." Konuşabilmek için yutkunarak devam etti Evie. "Bu hafta bitmeden evlenmiş olacağım."

Millie, "Tebrik ederim, "dedi ve biraz daha kömür atmak üzere sobanın kapağını açtı.

"Evet ancak şey hakkında kendimi gergin hissediyorum... şey, gerdek gecesi..."

Millie genç kadma döndü. Çatılmış kaşları alınının ortasında keskin bir çizgi gibiydi. "Daha önce bir adamla beraber olmuştun. Bunda gerilecek ne var?"

Ateş, Evie'nin yanaklarından tırmanıyordu. "Evet ama bu çok uzun zaman önceydi. Zar zor kadın sayılırdım."

"O kadar kötü, ha?"

Evie'nin yanakları artık alev almıştı. Aceleyle, "Hayır," dedi. "Çok gençtim. Deneyimsizdim. Gerçekten çok... bulanık."

"İlk seferler hep öyle değil midir zaten?"

"Daha iyi olmasını istiyorum... ıh, nasıl desem, daha hatırlanır." Genç kadın kelimelerde boğuluyordu. "Süreç boyunca sanki doğuştan hünerliymiş gibi olmak istiyorum, bakire gibi değil."

"Anlıyorum." Millie dikkatle genç kadını süzdü. Evie kıpırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Sessizliği dağıtmak için, "Beni daha hünerliymiş gibi gösterecek önerilerin var mı?" Genç kadın dudaklarını yalayarak, "Onu nasıl tatmin edeceğim?" diye sordu.

Böylece benim ne kadar beceriksiz olduğumu fark etmeyecek ve bariz sonuca ulaşmayacaktı.

Evie dudağını ısırđı ve bekledi.

Millie'nin dudakları büküldü. "Peki, benim her zaman işime yaramış bir iki taktiğim var." Kadın sırtını koltuğa yaslayıp ellerini başının arkasına atarak, "Ancak senin kibar mizacına fazla gelebilirler," dedi.

Evie kafasını salladı. "Lütfen, açık konuş. Ben hazırım."

"Gerçekten mi?"

Evie'nin aklı yatağında uyuyan adama gitmişti. Hazır mıydı? Evliliğe?

O adama?

Genç kadın bir anda huzursuzlanarak oturduğu yerde kıpırdandı. "Evet," dedi. Burnundan nefes aldı ve "Lütfen, devam et," dedi.

Yaklaşık bir saat sonra Evie, Millie Anderson'm odasından kıpırmızı yanaklar ve karnında hafif bir kasıntıyla çıktı.

Kadının mutlak doğru olarak aktardığı her şeyi kabul etmekte zorluk çekiyordu. Maalesef -ya da nasıl gördüğüne bağılı olarak iyi ki- Millie bu kadar detaylı anlatımda bulunmuştu. Şimdi bu görüntüleri aklından çıkaramıyordu. Evie ve Lockhart'm anlatılan tüm müstehcen senaryoları canlandırdığı görüntüleri.

Artık bilgi sahibi olduğuna göre daha cesur davranabilir miydi? Millie'nin anlattığı şeyleri yapabilir ve Lochart'ı deneyimliymiş gibi kandırabilir miydi?

Alt kattaki ahır bir yıldır temizlenmemiş gibi kokuyordu. Eliyle burnunu kapatarak hızla ilerlerken iri gövdeli demircinin aniden önüne çıkmasıyla durdu.

Ellerini lekeli deri önlüğüne silerek, "Millie ile konuşman iyi geçti mi, hanımefendi?" Adam, kara gözleriyle genç kadının bedenini küstahça süzüyordu.

“Sanırım.” Genç kadın çenesini kaldırmış adama tiksinierek baktı ve zavallı Millie’nin onun hantal ve terli bedeninin altında nasıl ezildiğini düşündü. Bu düşünceyle beraber el çantasından Millie’nin almayı reddettiği parayı çıkardı. “Bayan Anderson’ın odasına her gün kömür götüreceksin.”

Adam gözlerini kısmış paraya bakıyordu.

“Ve sadece kömür götüreceksin...” İğrenen bir ifadeyle devam etti, “istenmeyen zatını değil.”

Etil dudakları lekeli dişlerinin üstünde kıvrılarak, “Kötü kadının birine ne olduğunu ne önemsiyorsun?” dedi demirci.

Nalburun kırmızı, soğan gibi suratına bakarken, Millie’nin bir gün daha onun ilgisini çekeceği düşüncesini midesi kaldırmadı. “Eğer kirasını ödeyemezse bana gel,” diye homurdandı. Bu masrafı kocasına açıklamakla sonra ilgilenirdi.

“Millie ile aramda olan anlaşma bana yeterince uyuyor.”

Domuz. “Eğer parayı almayı reddedersen, Bayan Anderson’a başka bir ev buluruz. Belki karın bir yer biliyordur, ne dersin?”

“Pekâlâ,” diye çemkirdi. Yüzü öfkeden kızarmıştı.

Evie bir anda hafiflediğini hissetti ve gülümsedi. “Teşekkür ederim. İyi günler,” dedi ve şalını sıkıca sararak evin yolunu tuttu. İlk defa gelecek o kadar da umutsuz görünmüyordu. Bunu yapabiliirdi, kocasını idare edebilirdi.

Bunda bir yanlış da görünmüyordu, umutlanmak için kendisine izin verdi. Kendi ve sevdikleri hayat boyu güvenceye sahip olduktan sonra birkaç ayın ne önemi vardı ki?

Onuncu Bölüm

Lockhart o akşam yalnız yiyecekleri yemek için Evie'ye katıldı. Fikir Bayan Murdoch'tan çıkmıştı. Akşam yemekleri genellikle oğlunun başı çektiği gürültülü zamanlardı. Gertie teyze, Murdoch ailesi, Amy ve Nicholas hep beraber aynı masada yemek yedi.

Neredeyse bir yıldır Murdoch'lara ve Amy'ye düzgün bir maaş ödeyememişti. Sadece iyi niyetleri ve Evie'ye duydukları sevgi yüzünden kalmışlardı. Tüm bunları düşünerek Evie servis yapmalarını reddetmişti. Ancak bu gece bile Bayan Murdoch, bu akşamın daha özel olması gerektiğini savunarak servis yapmakta ısrar etmişti. Hatta Nicholas'ı erkenden yatırması için Amy'yi ayarlamıştı. Böylece Evie'nin müstakbel kocasıyla yalnız yemek yemesini sağlamıştı.

Genç adam asker edasıyla Evie'nin tam karşısına oturmuştu. Dik bir şekilde sandalyesinde otururken dudakları düz bir çizgi halindeydi. Ebedi asker miydi... yoksa sadece kararından pişmanlık duyuyordu? Evie onu tahmin yürütemeyecek kadar az tanıyordu.

Genç kadın tat alamadığı yemeğini çiğnerken bir yandan gelecek için endişelenmemeye çalışıyordu. Her şeyin kararı verilmişti.

Yarından sonraki gün yola çıkacaklardı. Lockhart daha önce gitmek istemişti ancak dik kafalı Bayan Murdoch'ın karşısında hiçbir şansı olmamıştı. Hizmetçiye göre ancak yarından sonra yola çıkacak kadar iyileşmiş olurdu. Hiç kimse Sheffield'in uzman görüşünü almayı önermemişti.

Her şey hazırды. Hafta bitmeden evli bir kadın olacaktı. Evie küçük şeri kadehine uzandı ve bir yudumda içiverdi. Duvarın dibinde duran Bayan Murdoch'ın gözleri açıldı.

Müsakbel kocası küstah bir şekilde tek kaşını kaldırmıştı.

Sessizliği dağıtan sesi neredeyse onu ürküterek, "Dil balığını nasıl buldun?" diye sordu.

Spencer ona baktı ve "Güzel. Çok lezzetli," dedi.

Genç kadın başını saldı. En azından buna sevinmişti. Bayan Murdoch özel hazırladığı yatıştırıcı merhemini kasabada taze balıkla takas ederek yine harikalar yaratmıştı. Aksi halde akşam yemeğinde her zamanki gibi yahni olurdu. Bayan Murdoch et suyunu nasıl kullanacağını iyi bilirdi.

Genç adam, Evie'yi neredeye ürkütücü bir şekilde inceliyordu. Genç kadının bakışları adamın dudaklarına takılmıştı. Bir erkek için oldukça dolgun ve şekilli dudakları vardı. Gülümsemeyi bilmeyen bir adam için... Yakışıklıydı, doğru ama bir o kadar da metindi. Genç kadının aklı Millie ile yaptığı konuşmaya takıldı.

Acaba genç kadının dudaklarını onun...

Genç kadın bu cünetkâr düşünceden hemen sıyrıldı.

Genç adam, Evie'yi yatağında istiyordu. Bunu açıkça söylemişti. Genç kadın titredi ve fazlasıyla sıcak yanağına elini bastırdı. Hayır, ihtiyacı vardı. Evie'ye yatağında ihtiyacı vardı. Bir vârise ihtiyacı vardı. Genç kadını istediğine dair hiçbir şey söylememişti. Aralarında bir anlaşma vardı ve Evie bunu her zaman hatırlamalıydı.

Evie'yi kendinden geçirse ve tahmin edemeyeceği şeyler hissettirse de, evliliklerini münasip olduğu şekilde değerlendirmeliydi.

Tam o sırada Nicholas geceliği ve çıplak ayaklarıyla, peşinde özür dileyen Amy ile beraber odaya dalmıştı. Dirseğiyle çarpıp sallanmasına neden olduğu masayı umursamadan genç kadının kucağına tırmandı. İyi geceler öpücüğünü istiyordu.

Lockhart düşünceli bir şekilde onları izlerken, Evie oğlunun tatlı yüzünü öpücüklere boğdu. Alnına düşmüş koyu renk saçlarını kenara iterken, "Haydi şimdi yatağa," dedi.

Nicholas, Amy'ye dönmeden önce duraksayarak gözlerini büyük bir merakla Lockhart'a çevirdi. "Annemle evlenecek misin?"

Evie, Amy'ye sorgular bir bakış attı. Arkadaşı omuz silkti.

Bunun için hazırlıklı olmalıydı. Nicholas büyümüş de küçülmüş bir çocuktur. O günün sabahında Nicholas'a kısa bir süreliğine burada olmayacağını ve döndüğünde evlenmiş olacağını açıklamıştı. Yine de Evie, her şeyi tamamen anlayabileceğini düşünmemişti. Onu olacak değişiklikleri üstü kapalı bir şekilde anlatmanın en iyisi olduğunu düşünecek kadar korkaktı. Ondan alıştığı şeyleri koparıp almak istememişti, en azından aniden.

Müstakbel kocası büyük bir ciddiyetle oğluna bakıyordu. "Evet. Nicholas. Evleneceğim," dedi.

"O zaman babam mı olacaksın?"

Genç kadın gözlerini kırptı. Oldukça masum bir soruydu ancak bunu oğlunun ağzından duymak ona darbe olmuştu. Bir babası olmasını bu kadar çok mu istiyordu?

Lockhart tekrar, "Evet," dedi. Sesi oldukça metanetli ve sertti.

Genç kadın, cevaptan ve adamın bakışındaki tereddütsüz sözden duyduğu minnetle gözlerini kapadı.

Genç adam, "Bunu ister miydin?" diye ekledi.

Nicholas başını yana yatırdı, belli ki düşünüyordu. "Bilmiyorum. Beni balık avlamaya götüreceksin?"

"Eğer istersen."

Nicholas hevesle başını salladı. "Çok isterim. Bay Murdoch beni balık avlamaya götürüyor ama daha önce hiçbir babayla balık avlamadım."

Genç kadından titrek bir ses çıktı.

Nicholas tatmin olmuş bir şekilde Amy'ye doğru gitti ve son anda durarak Lockhart'a doğru koştu. İzin almadan adamın kucığına çıktı ve küçük dudaklarıyla adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler."

Lockhart, "İyi geceler," diyerek karşılık verdi. Dudaklarına neredeyse bir gülümseme yayılmıştı. Adamın bakışları da değişmiş Nicholas'ın kucğından inip yemek odasını terk edişini bakışlarında memnuniyetle izlemişti.

Bayan Murdoch'ı saymazsak odada yine yalnızlardı. Evie tabağındaki yağlı bezelyelere baktı. Boğazından yükselen hıçkırığı tutmaya çalışarak, çatalıyla tabağında parlayan arpacık soğanıyla oynadı.

Bunca zamandır kendisini Nicholas'ın bir babaya ihtiyacı olmadığını, istemediğine, eksikliğini hissetmediğine kendini inandırarak aptallık mı etmişti?

Başını küçük ama sert bir şekilde salladı. Beş yaşında bile değildi ama hayatında bir babanın eksik olduğunu anlamıştı.

Bütün kararsızlığı geçmişti. Bakışlarını Spencer Lockhart'a dikti. Nicholas'ın bu adama ihtiyacı vardı. Bu yeterdi. Oğlunun ona ihtiyacı olması yeterli bir nedendi.

Kendisinin ihtiyacı olmasa da. Genç adama karşı bir kadının eşine duyduğu sadakat ve minnetten başka bir şey hissetmesine izin vermese de.

Bu hisle baş edemezdi ve riske attığından daha fazlasını göze alamazdı. Kalbini kaptırmayı göze alamazdı.

Yemekten sonra Evie, bu gece odasında kalan genç adamı düşünerek bahçede yalnız başına yürüdü. Adam Evie'ye odasını geri vermeye çalışmıştı ancak Evie bunu reddederek daha küçük olan cereyanlı misafir odasını almıştı. Onun bir de ateşli hastalık geçirmesine izin veremezdi.

Serin akşam havasını içine çekerek çorak sebze bahçesinin düzgünce çapalanmış yerlerine baktı. Görünürde kargalar yoktu. Genç kadının dudakları ufak bir gülümsemeyle seğrildi. Gertie teyzesi bunu görse çok mutlu olurdu.

Burayı özleyecekti. Son birkaç yıldır burada kendini güvende hissediyordu. Barbados'tan sonra güvende hissetmeye çok ihtiyacı olmuştu. Ve bir amacının olmasına. Kısa bir süreliğine de olsa buradan ayrılacak olma fikri, en sevdiği battaniyesinden vazgeçmeye hazırlanan bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu. Adımlarını uzatarak sertçe esen rüzgâra karşı kollarını ovaladı.

Yakında. Çok yakında dönmüş olacaktı. Evli bir kadın olarak evet ama onun dışında hiçbir şey değişmeyecekti. Ve Lockhart hedefine ulaşırsa muhtemelen bir çocukla... Genç kadının kalbi sıkıştı. Bir erkeğin damızlığı olma fikri hoşuna gitmiyordu. Bu kötü karşılaştırmayı üzerinden atarak kendine karşılığının fazlasıyla ödeneceğini hatırlattı. Nicholas ve kendisi için, hatta ona bağlı olan herkes için ömür boyu güvence demekti bu. Hiç de hafife alınacak bir şey değildi.

Peki ya aşk neredeydi? İki insan arasındaki arzu ve bağlılık?

Lockhart'ın ellerinin görüntüsü aklında belirdi. O kadar netti ki; geniş avuçları, ve sıırım gibi bileklerinde ufak bir miktar kulla maskülen görünüyordu. Yemek boyunca onlardan gözünü alamamıştı. O ellerin bedeninde dolaşma ihtimalini düşününce bile heyecanlanıyordu.

Arzunun eksik olmadığı gün gibi ortadaydı, en azından kendi tarafında.

Beraber geçirecekleri aylara katlanabilirdi, Spencer ondan sıkılana ya da onu hamile bırakana kadar onunla yatağını paylaşabilirdi. Anlaşmalarından alabileceği kadar zevk alıp bittiğinde kabullenebilirdi.

Onu kullandığı için adamı suçlayamazdı. Üstelik Evie de onu kullanıyorken ona karşı dürüst davranmamıştı.

Genç kadın gecenin soğundan başka nedenlerle titriyor olabileceğini fark ederek şalına daha sıkı sarıldı.

İç geçirerek yürümeye devam etti. Keşke cesur olsaydı, Fallon gibi. Ve Marguerite gibi soğukkanlı... Arkadaşları bu katıksız dehşet karşısında onun gibi kötü hissetmezlerdi.

Eskiden olduğu hali gibi güçlü olmayı diledi. Dünyayı fethetmeye hazır, Barbados'a giden bir gemiye atlayan o kız gibi. O kız heyecan verici, esrarengiz, aklını başından alacak bir adamla evlenme fikrini benimseyebilirdi.

Genç kadının bakaşları odasının penceresine kaydı. Loş bir ışık vardı. Akşamki yemeği ve havadaki tanımlanamayan gerginliği hatırladı, Lockhart'ı düşündü... *Spencer'i*. Çok az konuşan ancak dikkatli yeşil gözleriyle çok şey anlatan bir adam.

Evie biliyordu, hissetmişti.

Eskiden olduğu kadına dönüşmek istemesinin Spencer'la alakası vardı, hem de çok. Zamanı geriye alıp eski haline, hayatı ve macerayı, Spencer'ı kucaklamaya hazır kıza dönüşmeyi istiyordu.

Kemiklerine kadar hissettiği soğuk, birkaç güne Spencer Lockhart ile aynı yatakta uyuyacak olma düşüncesiyle yerini gittikçe artan bir sıcaklığa bırakmıştı.

“Bu doğru mu?”

Evie, Juliet’in penceresini dikizleyen Romeo’nun yakalandığında hissettiği gibi hissederek arkasını döndü.

Doktor Sheffield önünde duruyordu. Zayıf göğsü uzun bir mesafe koşmuşçasına inip kalkıyordu. Şapkası yoktu ve saçları rüzgârdan dağılmıştı. Evie gerçekten de evinden buraya hızla koştuğundan şüphelendi.

“Sheffield,” diye geveledi, şalının altında ellerini kaydırmış kollarını hızla avuşturuyordu. “Burada ne arıyorsun?” Zaman kazandırmak, konuşmayı biraz daha ertelemek için sorulmuş anlamsız ve kısa bir soruydu.

Onun neden burada olduğunu biliyordu.

Lockhart ile evleneceği haberi ona ulaşmıştı. Bayan Murdoch bugün kasabaya indiğinde birine bir şeyler söylemiş olmalıydı. Öyle bir dedikodu yıldırım hızıyla yayılırdı.

“Sheffield?” Başını sinirle geriye doğru atmıştı. “Uzun zaman önce resmiyeti ortadan kaldırdığınızı sanıyordum, Evelyn.”

Genç kadının yanakları kızarmıştı. “Tabii ki, Peter.”

“Bu doğru mu?” Sesinde derin bir tınıyla her kelimeyi bastırarak söylemişti.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye yalan söyledi. Bir kere gözünü kırptı, yavaş yavaş ve acı vererek konuyu nereye getireceğini anladı ancak yine de hızla yaklaşan yüzleşmeden kurtulmayı umuyordu.

Hızlı bir şekilde hareket ederek genç kadının kolunu kavradı. “Aptal oynama,” dedi dişlerini sıkarak, “bana bir açıklama borçlusun. Bütün kasabanın alay konusu oldum.”

Adamın acımasız sesi ve sert kavrayışı nedeniyle soluk soluğa kalmıştı. Evie onu daha önce hiç böyle görmemişti. Adamın öfkeden kızarmış yüzü, daha önce sadece bir kere hissettiği acı korkuyu geri getirmişti. Ancak korkuyu başka bir his takip ediyordu. Öfke.

Bir kez daha kurban olmayacaktı.

“Bırak beni.” Sesinde otorite vardı, tüm kibarlığı gitmişti.

“Hak ettiğim açıklamayı yapana kadar hiçbir yere gidemezsin.”

Adamın yüzü, sesi... Evie bilmiyordu. Bunca yıldır Peter'ın nazik biri olduğunu düşünmüştü. Gerçek bir arkadaş. Evet, bir açıklamayı hak ediyordu ancak genç kadına bu şekilde davranmaya hakkı yoktu.

Genç kadın kolunu çekerek adamın elinden kurtulmaya çalıştı. “Canımı yakıyorsun.”

Adamın gözlerinde acıya benzer bir ifade belirdi. “Hayır, seni temin ederim ki benim canımı yaktığın kadar değil.”

Onu incitmek mi? Şaka yapıyor olmalıydı. Ona ilgi göstermişti ama Evie gerçekten sevildiğini düşünmemişti. Üç yıldır bir kere bile bundan bahsetmemişti.

“Sana hiçbir söz vermedim, Peter. Hatta aksine sana degecek birini bulma...”

“Doğru. Bana onunla ilgili daha çok şey söylemeliydin.” Bunu söylerken evi gösteriyordu. “Onun dönüşünü beklediğini...”

“Onu beklemiyordum!” En azından bu doğrudu. Kardeşinin geçmişinin peşinden geleceğini nereden bilebilirdi ki? Bu olasılığı düşünmemişti bile. Bildiği tek şey Ian Holcomb'un Linnie'yi terk ettiğiydi. “Peter, lütfen...”

“Bunca senedir senin için bekledim...”

“Senden bunu kimse istemedi,” diye bağırды, öfkesi alevlenmişti.

“Yas tuttuğunu düşünüyordum! Seni zorlamak istemedim.”

Genç kadın elinde olmadan sinirlenmişti, başını salladı: “Benden ne istiyorsun, Peter?”

Adam, genç kadının tuttuğu kolunu bıraktı. Artık canını yakmıyordu. Adamın hissettikleri gözlerinden okunuyordu ve bu Evie’yi biçare hissettiriyordu. “Seni gördüğüm andan beri biliyordum, Evelyn...” Bir anlığına durdu, sözcükler boğazında düğümlenmişti.

Tanrı aşkına. Onu gerçekten seviyordu. Evie bu kadar kör müydü? Ya da bu kadar kayıtsız?

Yüreği utançla dolmuştu. “Peter,” diye fısıldadı, “özür dilerim. Seni incitmeyi hiç istemedim.”

Adamın kederli bakışları Evie’nin yüzünde dolaştı. “Bunun için biraz geç, değil mi?”

Ağzını açtı ve cevap verecek bir şey bulmaya çalıştı. İkisinin arasından elini adamın onu kavradığı yerdeki elinin üzerine koydu. “Özür dilerim. Keşke benimle harcadığın zamanı sana geri verebilseydim. Sana yakışacak kalitede genç bir kadının seni beklediğine hiç şüphem yok. Sen sahiden mükemmel bir eş adaysın.”

Adam yavaşça başını salladı, favorisini kaşıyarak cevap vermek için ağzını açtı. Tam o anda başka bir ses araya karıştı, Peter’la geldiği uzlaşma noktasını mahveden bir kükreme.

“Ellerini ondan çek.”

Evie bakışlarını Peter’dan ayırarak yakında kocası olacak adama bakakaldı. Neredeyse suçlu gibi aceleyle elini Peter’ın elinden çekti. Ancak Peter aynı şeyi yapmamıştı. Aksine kolunu kavrayan elini daha çok sıkmıştı.

Ve görünüşe göre Lockhart’ın baktığı tek yer orasıydı.

On Birinci Bölüm

Spencer gelecekteki eşini başka bir adamın kollarında oluşuna bakarak yumruklarını sıkıp açıyordu. Dudaklarını acımasız bir şekilde birbirine bastırmış korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşünüyordu.

Hâlâ yasını tuttuğu çok sevdiği kuzeninin hayaletiyle uğraşmak başka şeydi, müstakbel karısının aşk hayatında belli ki sağlam bir yeri olan kanlı canlı bir adamla uğraşmak başka bir şey.

Aşkmış. Spencer ne zamandan beri aşka ihtiyaç duyuyordu? Sadakat ve gerekli bir vâris onun bir eşten beklediği tek şeydi.

Evie'nin Sheffield'la konuşurken kullandığı yumuşak sesi ve şefkatli bakışları barizdi. Tıpkı damarlarında fokurdayan öfkenin bariz olması gibi.

Evie onu mu seviyordu? Midesi bulanmıştı. Doktor son birkaç yıldır sadakatle onunla birlikteydi demek? Kuzeni kurşun yiyip top atışınının dumanyıla boğulup sadece onu düşünürken... Sadece ondan bahsedip Spencer'in aklını onunla ilgili hikâyelerle doldururken...

Eğer ona değer verdiyse neden onunla evlenmedi? Yeterince zengin değil miydi?

Spencer bakışlarını Sheffield'a dikmişti. Gözlerini kırpmadan, sert ve amacını belli eden bir şekilde eğer ellerini kadının üzerinden çekmezse ne yapacağını anlatan bakışlarla gözünü kırpmadan bakıyordu. Sheffield'ın gözlerinde durumunu anladığına dair bir ifade belirmişti. Yenilgiyi kabullenmişti.

Sonunda Sheffield bakışlarını kaçırmış ve elini Evie'nin kolundan çekmişti. "Şimdi gideceğim, Evelyn." Kibarca selam verdi; suratı asık, gözleri donuktu. Bakışları ölüydü. "Size mutluluklar dilerim."

Evie, "Teşekkür ederim," diye geveledi. Sesi neredeyse hiç duyulmuyordu. Peki ya neden? Utançtan mı? Üzüntüden mi? Bu adamı hayatından çıkardığı için mi?

Yalnız kalınca genç kadın dikkatle Spencer'ı gözlemledi.

Spencer, "Etkileyici," diyerek sesini yükseltti.

Genç kadın başını sallayarak, "Nedir o?" dedi.

"İki erkeğin mutlak bağlılığını kazanmış olman. Ve hâlâ çok gençsin. Bu gidişle otuzuna yaklaştığında koleksiyonunda epey erkek olacak."

Genç kadın şalını omuzlarına sıkıca sararak, "Ian ve Peter'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Bilmediğim başkaları da var mı?"

"Elbette yok." Sheffield'ın ima ettiği şeyi anlamıştı. "Peter'a cesaret verecek hiçbir şey yapmadım. Ona hiçbir söz..."

"Bu onu sana âşık olmaktan alıkoymadı ama, değil mi? Söylesene, sende erkeklerin bu kadar aklını kaybetmesine neden olan ne var?"

Spencer başını kaldırmış, genç kadına yukarıdan bakıyordu. Alacakaranlıkta bile genç kadının yanaklarının kızardığını ve boyunda hızla atan nabzını görebiliyordu. Orada dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırıp öpmek geçti içinden. Gözlerini uzun bir saniye boyunca kapadı ve uzaklara baktı. Müstakbel eşini bu kadar çok istiyor olmak onu deli ediyordu. Özellikle tek gayesi ona bir vâris verene kadar etrafta tutmakken.

İhtiyacı olan son şey genç kadına bağlanmasıydı. Eş demek, ev yaşamı ve Londra'da balo dönemleri demekti. Balolar, kabul törenleri, Bond Sokağı'na alışveriş gezintileri demekti. Sosyeteye girmek gibi bir niyeti yoktu; meraklı işgüzarlar sırtını sıvazlayıp ona kahraman diyecek ve ondan bahçe kulüplerinde konuşmasını isteyeceklerdi. Onun tek istediği şey yalnızlıktı; mülklerini idare edip emekli olarak Northumberland'e yerleşip biraz olsun huzur bulmaktı. Kâbuslarında ölen adamlar ve top patlamalarının olmadığı geceler geçirmekti.

"Ben Peter'ı kandırmadım. Biz iyi arkadaşız, hepsi bu."

Hepsi bu mu? Daha ne olacaktı? Erkekleri, arıları bal kabına çeker gibi kendine çekiyordu.

Spencer daha o an kendine söz verdi. Listedeki bir diğer adam, onun ayaklarına kapanan bir diğer ahmak olmayacaktı.

Onunla evlenebilirdi ama sağlam duracaktı. Ona âşık olmayacaktı. O mavi gözlerin kendisini tuzığa düşürmesine izin veremeyecekti.

"Bundan emin misin?" diyerek Evie'nin üzerine gitti.

Genç kadın başını yana eğdi. Altınsı kahverengi saç telleri omzuna değiyordu. "Birisi onu sevemeyen birini gerçekten sevebilir mi? Ben buna aşk demezdim. Karasevda derdim."

Genç kadın akıllıydı. Ian'ın neden bundan hiç bahsetmediğini merak etti. Güzeliğini, zarafetini, tatlılığını ve narinliğini övmüştü ama zekâsından hiç bahsetmemişti. Genç kadın bu kadar mı değişmişti? Yoksa Ian onu hiçbir zaman gerçekten tanımamış mıydı?

“Ian neydi, peki?” Adamın sözleri istemdişi imalar taşıyordu. “O da seni sevdi. Buna yemin edebilirim. Sen de aynı duyguları paylaşıyor muydun? Yoksa sadece bir gençlik hevesi miydi?”

Genç kadın duraksamıştı. Spencer ise nefesini tuttu, cevabını biliyorken neden böyle bir soru sorduğuna şaşırıyordu. Tabii ki Ian'ı sevmişti. Yoksa niye bunca yıl bekâr kalacaktı ki?

“Be... ben...” Genç kadın konuşmak için dudaklarını aralamıştı. Sonunda, “Evet,” diye cevap verdi. “O aşktı. Gerçek ve doğru olan. Hayatımın aşkı.”

Harika. Kalbi geri dönülemez bir şekilde geçmişe, Ian'a bağlıydı. Bu evliliklerini daha da faydacılık üzerine kuruyorlar demekti. Genç kadın onun aşkı ve bağlılığını istemeyecek demekti. Geçici bir tutkudan daha fazlasını verememesi genç kadını hayal kırıklığına uğratmazdı. Kendisini veremezdi. O, kalbi ve ruhu Kırım'daki bir savaş alanında kaybolmuş, geriye sadece gölgesi kalmış biriydi.

Öyle olsa bile, bahçenin kasvetinde durmuş kuzeninin karısı olması gerekirken onun karısı olacak kadına bakarken göğsünde bir yer ağrıyordu. Onu birkaç ay sonra kendi yoluna göndermeye kararlı olsa da genç kadında bir iz bırakmak istiyordu. Ona ait olduğunu belli eden bir şey.

Hırsız gibi hissetti. Genç kadını çabucak baştan çıkararak yatağına alıp Ian'ı unutturacağını planı yapan bir zavallı. Ian'ı ve herhangi başka bir erkeği, buna Sheffield dâhildi.

“İleride fazlasıyla istekli doktora karşı terbiyeni takınacağına inanıyorum.”

“Terbiyemi takınmak mı?” Mavi bakışları geceye ateş saçıyordu. “Beni neyle suçluyorsun sen?”

“Böldüğüm şey fazlasıyla bir aşk sahnesiydi. Her ne kadar onu sevmediğini iddia etsen de ona şefkat duyduğun çok belli.” Genç kadının etrafında dönerek, “Yollarımızı ayırmaya karar verdiğimizde buraya dönmek isteyeceksin, değil mi?” dedi.

“Muhtemelen,” diye itiraf etti genç kadın.

Spencer, genç kadının tam önünde durmuştu. “Eğer durum böyleyse, onunla az önce şahit olduğum şekilde oynamanı istemiyorum.”

Genç kadın sinirle kollarını göğsüne kavuşturdu. “Bunun senin için ne önemi var? Evliliğimiz gerçek bir evlilik olmayacak.”

Adamın bakışları genç kadının dudaklarına çevrildi. “Yeterince gerçek olacak.”

Genç kadın belli belirsiz bir şekilde başıyla onay vererek, “Bir süreliğine,” dedi.

Adam bir elini kaldırarak başparmağını kadının dudak çizgisinde gezdirdi. Çok yumuşaktı. “Yeterli olacak. Benimle evlendiğinden ve... yattığından hiçbir şüphen olmayacak.”

Genç kadın adamın eline vurarak bir adım geriye gitti. “Senin gerçek evlilik tanımın bu mu? Evlilik bir şeyleri yerine getirmekten çok daha fazlasını içeriyor.”

“Nasıl görmek istersen gör. Yollarımız ayrılp buraya döndüğünde... veya herhangi bir yere, hâlâ benim olacaksın ve beni aldatmayacaksın.” Bedenin yanında bir elini yumruk yaparak bedenini saran sahiplik duygusuna anlam vermeye çalıştı.

Bu kadar yakından genç kadının dudaklarının titrediğini görebiliyordu. Genç kadın başını kaldırdı ve “Seni utandırmayacağım,

korkmana gerek yok. Bu konuda son derece ihtiyatlı davranacağım. Daha az dikkatli davrandığımı düşünemiyorum bile,” dedi.

Spencer başını dikerek, “Pekâlâ,” dedi. İçgüdüleri tehlikeli bir çalkantıyla sarsılıyordu. “Eğer öyle davranmazsan da senin için ilk olmayacak.”

Genç kadın nefesini tuttu.

Adam kendine kızgın bir şekilde sertçe gözlerini kırptı. Bu tarz kaba sözler söylemesine sebep neydi? Genç kadın gözden düşmüşse ne olacaktı. Kendisi de bir aziz değildi. Sosyetenin geri kalanının aksine imkânsız ahlaki değerlere sahip kadınlara takılan o değildi.

İan’la arasında yaşananları mı kıskanmıştı? Eğer onlar olmasaydı burada olmazdı, genç kadını tanımazdı bile.

Genç kadın geriye doğru bir adım attı, açıkça kavganın eşindeydi, Spencer onu suçlayamazdı.

Genç kadın bakışlarını sanki terliğinin altında bulduğu bir pisliğe bakar gibi Spencer’ın üzerinde gezdirdi. “Açık konuşalım. Her yüzleşmemizde geçmişimin hesabım vermek zorunda mıyım? Bu mesele beni sonsuza kadar suçlayacağın bir şey mi olacak?”

Tanrı aşkına. Spencer, “Linnie,” diyerek başladı.

“Hayır. Hayır.” Genç kadın elini dur der gibi havada kaldırmıştı. İnce parmakları iyice açılmıştı. “Lütfen. Haklısın. Ne de olsa ahlak konusunda bir şey iddia edemem. En azından senin inanacağın türde bir şey. Ben sadece kuzeninin savaşa gitmeden önce kirlettiği aptal, beyinsiz kızın tekiyim. Ve sen....” genç kadın Spencer’ı baştan ayağa süzerek, “onun kendini evlenmek için feda eden şerefli hasmısın,” Mavi gözleri parlıyordu. “Ne kadar gurur duyuyor olmalısın.”

“Ben bunu söylemedim...”

“Hayır ama bunu ima ettin.” Genç kadının sesi Spencer’ı soğuk bir rüzgâr gibi sarsmıştı. “Gerçek bu.” Şalını omuzlarının etrafına sıkıca sararak adamın etrafında geniş bir daire çizdi ve ateşli bir gururla yanından geçti.

Spencer bir elini genç kadının omzuna koyarak onu durdurdu.

Elinde değildi, onu bırakamıyordu. Bu yabancıyla evlenecekti.

Onu tanıması gerektiğini hissetti, Ian’ın onunla ilgili paylaştığı her şeyi anlamalıydı. Yine de tanımıyordu. Zekâ, cesaret ve ateş fişkıran gözleri ve kendine has bir geçmişi taşıdığını gösteren yüz ifadesiyle bu yaratık hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onu tanımıyordu henüz. Ama tanımaya niyetliydi.

Genç kadın omzunun üzerindeki ele sonra da adamın yüzüne baktı. Genç kadının çenesi inatçı bir çıkıntı yapıyordu. Çenesini kavrayıp genç kadını kendine çekerek dudaklarını öpmek ve gö-ründüğü kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek istiyordu.

Genç kadın, “Ekleyeceğin bir şey var mı?” diye sordu. “Sanırım bütün gece için yeteri kadar söz sarf ettik. Yarın daha taze hakaretlerle devam ederiz.”

Adam dudaklarını büzüştürdü. Tanrım, kadın tam bir patlamaya hazır volkandı.

Elbisesinin yün kolunun altından bile genç kadının sıcak tenini ve nabzını hissedebiliyordu. Onu etkilemişti. Handaki hırslı hizmetçi kızı düşündü. Belki de onu ve teklifini kabul etmeliydi. Çünkü tam şu anda, bu kadar yakinken ve eli Linnie’nin üzerindeyken onu inanılmaz bir şiddetle istiyordu. Öyle ki ona hemen orda sahip olmayı istemesine neden oluyordu.

Genç kadını kendisine doğru çekti. Genç kadın, adamın göğsüne çarptı. Genç kadının iğrenç elbisesinin altındaki göğüsleri ona değer değmez sertleşmesine neden olmuştu. Genç kadının

başını geriye yatırdı, genç kadın neler olduğunu sorgularcasına ona baktı. Spencer, genç kadının uzun kirpiklerini inceledi. Berrak mavi gözlerini çevreleyen kapkara örümcek ağları gibiydiler. Onları bu karanlıkta bile görebilirdi. Yatağında. Genç kadının gözlerini vücutları tutkuyla kilitlenmiş beraber sarsılırken görebiliyordu.

Tahrik olmuş, sarsılmış bir halde elini sanki yanmış gibi kadının kolundan hızla çekti.

Genç kadın gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

Spencer sinirle, "Git," dedi. "Sadece git, Linnie..."

"Dur!" Genç kadının göğüsleri büyük bir nefesle dolmuştu. "Bana öyle hitap etme. Benim adım, Evie." Diliyle dudaklarını ıslatarak, "Kimse bana Linnie diye hitap etmiyor," dedi. Ansızın gözlerini adamdan kaçırarak ve sesini yumuşatarak devam etti. "Artık değil."

Genç adam düzensiz hareketlerle başını salladı. Başkalarının ona Evie diye seslendiğini duymuş ve onun Evelyn için başka bir lakap olduğunu düşünmüştü. Genç kadının özellikle bunu tercih ettiğini fark etmemişti.

Spencer, ismi tekrarlayıp keyfini çıkararak, "Evie," dedi.

Ona yakışıyordu. Linnie, küçük bir kıza aitti. Spencer genç kadının ince, uzun vücudunu, elbise dediği paçavranın altından göğüslerini gözledi. Evie bir kadındı. Çekici bir kadın.

Genç kadının yanağına düşmüş saç telini kulağının arkasına iterek, "Evie," diye tekrar etti.

Genç kadının gözleri gecenin karanlığında parlıyordu; bakışları adamın gözlerinden dudaklarına kaydığına tereddüt doluydu. Havada hâlâ değişik ve çatırdayan bir gerginlik vardı. Alev almayı bekleyen bir kor gibi. Genç kadının bakışları yarı kapanmadan önce duygularla titreşiyordu.

Spencer başını eğdi. Dudaklarını genç kadının dudaklarının üzerinde tuttu, onun adını fısıldadı. "Evie." Ian'ın hiç kullanmadığı bir isimle onu çağırarak hoşuna gitti. Linnie, Ian'a aitti. Evie ise onun olacaktı.

"Evet."

Genç adam hırıltılı bir nefes aldı, bakışları genç kadını yiyip bitiriyor, her kıvrıma, her çizgiye açlıkla bakıyordu.

Genç kadın, "Spencer," diye fısıldadı. Bakışları tekrar Spencer'm dudaklarındaydı.

Adam başını salladı. İsminin genç kadının dudaklarındaki yumuşak yankısını sevmiştii.

Genç kadının ismini tekrar tadarak, "Evie," dedi. "Şimdi seni öpeceğim." Genç adam sözlerinin havada asılı kalıp derine inmesine izin verdi.

Genç kadının gözleri büyümüştü ancak Spencer başını eğerken hiç kıpırdamamıştı. Spencer dudaklarını genç kadının dudaklarına değdirdi, nazikçe dudaklarındaki ılık şerinin tadına baktı. Genç kadının dudakları ürkekçe hareket ediyordu, neredeyse acemiceydi. Ya da zamanla hamlamış biri gibi.

Damarlarına kan pompalanıyordu. Tüyleri ürpermişti, arzusu kontrol altında tutabilmekte zorlanıyordu.

Genç kadın adama yaslanarak kendini bıraktı ve Spencer kendini kaybetti. Bir elini boynunun arkasından diğer elini belinden geçirerek kadının ayağını yerden kesti.

Boynundaki eliyle hafifçe kavrayarak genç kadının boynunu dudaklarına yer açması için açıverdi. Genç kadının yumuşak dudaklarını onu tamamen ele geçirmesi için inleyerek diline yer açtı.

Genç kadının yumuşak teni avcunu dolduruyordu. Onu yakınlıştırıp daha fazlası için aç bir şekilde öpücüğünü derinleştirdikçe

genç kadının ipeksi saç telleri kadının ensesindeki elinin tersine değiyordu. Adam dudaklarını genç kadının boynunda gezdirdi; yalayarak ve çılgınca bir hızla atan nabzına karşı nazikçe ısıarak.

Genç kadının inlemesi hızlı soluklara dönüşmüştü.

Sesi genç kadını ürkütmüşçesine genç kadın yüzünü uzaklaştırdı. Ve çok kısa sürmüştü.

Spencer istemeyerek de olsa genç kadını bıraktı.

Sarhoş bir kadın gibi Spencer'ın kollarından geriye doğru sendeledi. Titreyen elini dudaklarına bastırmıştı. Spencer'ın hâlâ tadını kendisinininde hissettiği dudaklarına...

Genç kadının gözleri açılmış, garip bir şekilde yaralı gibi adama bakıyordu. "Bu çok erken oldu. Ben hâlâ seninle evlenme fikrine alışmaya... ve şey, şey..."

Spencer, "Yatağımı paylaşmaya," diyerek cümlesini tamamladı. Başka biri olmasını mı tercih ederdi? Genç adam göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. "Sana beklentilerimi söyledim. Bunun sürpriz olmaması gerek."

Genç kadın başını salladı. Güneşten açılmış telleri basit topuzundan çıkmış, yanaklarına düşmüştü. Onu genç ve taze gösteriyordu. Tümüyle çekici. "Daha evlenmedik bile."

Adam kendine engel olamadı. Kafasını geriye atarak gülmeye başladı. Bu kaba ses tüm bahçeyi doldurmuş, yankılanıyordu. Evlilik öncesi bir öpücük mü onu şaşırtmıştı? Daha önce Ian'la bundan çok daha fazlasını yapmış olmasına rağmen?

Genç kadının gözleri öfkeyle parıldadı, adamın kahkahasının arkasındaki nedeni anlamıştı.

Karanlıkta bile Spencer, genç kadının yüzündeki ani renk değişimini fark etmişti. Genç kadının gırtlığından alçak, hayvansı bir ses geldi. Spencer bu sefer genç kadının elinin gelişini gör-

müştü ve geçen seferkinin aksine yakalamıştı. Elini genç kadının ince parmaklarının üzerine kapadı. Öyle ki en ufak bir baskıyla parmaklarını kırabilirdi.

Genç kadın sızlanarak elini geri çekmeye çalıştı.

“Bana bir kere vurdun,” dedi genç adam öfkeyle. “Bunu alışkanlık haline getirme.”

Genç kadın daha sert asıldı. Yanakları parça parça kızarıyordu. Kadın mertti, hakkını vermek lazımdı.

“O zaman bana bir fahişe gibi davranmayı alışkanlık haline getirme.”

“Pekâlâ.” Suçlamayı reddedemeyerek kafasını hafifçe geriye attı.

Nedeni her neyse, genç kadın onu geçmişine laf atmasına neden olacak şekilde tekrar tekrar kıskırtıyordu. Onu suçlamıyordu; kendisi de kesinlikle ahlak abidesi değildi. Hatta tam aksiydi, alçak adamlarla dolu bir soydan geliyordu. Adil olmak gerekirse kendini onlardan biri sayabilirdi. Savaştan önce en az ailesindeki tüm erkekler kadar çılgın ve umursamazdı, onlara uymaya çalışıyordu.

Ancak genç kadının Ian’la olan geçmişi onu rahatsız ediyor. kızgın kelimeler sarf etmesine neden oluyordu. Derin bir nefes aldı, o anda kendisinden hoşnut değildi.

Genç kadının elini bıraktı. “Git,” diye emretti.

Genç kadın kımıldamadı.

“Git,” diye bağırdı genç adam.

Genç kadın, şaşkın bir tavşan gibi kaçarak bahçeyi terk etti. Adam bir elini saçlarının arasından geçirerek birkaç dakika daha yalnız kaldı. Yarın her zaman evi olarak hissettiği tek yere, Northumberland’e gitmek üzere yola çıkacaktı. İskoçya’ya geçmeden önceki geceyi orada geçireceklerdi.

Bu durum ona iyi gelmeliydi aslında. Savaş süresince Ashton Grange'a dönmeyi hayal etmişti. Annesinin onu henüz bir çocukken götürdüğü yere... güzel günlerdi. O huzurun birazını olsun yaşamayı umuyordu.

Ama artık bir e e sahipti. Evie.

Bir avcunu uyluğunun üzerinden ovu turdu. Uzakta bir kapının kapandığını duydu, genç kadının gittiğini biliyordu. En azından şimdilik. Yakında kaçacak hiçbir yeri olmayacaktı. Yakında tamamen onun olacaktı.

On İkinci Bölüm

Evie rüyadan uyanır gibi aralanmış perdelerden yukarı baktı.
“Burası neresi?”

“Ashton Grange. Mülk bana annemden kaldı.” At arabası malikâne yoluna saparken Spencer minderden hafifçe kaydı. “Pash hatıralardan başka bana ondan kalan tek şey.” Başını salladı, bir anlığına belli belirsiz kaşlarını çattı.

Evie kendini adamın şekilli dudaklarına bakarken buldu. Öpücüğün hatırasıyla dudakları karıncalandı ve ağzından duyulmayacak kadar sessiz bir inleme çıktı.

Kuzeye olan yolculukları boyunca en çok bunu düşündü. Onu bu kadar heyecanlandıracağını, adamın dudaklarını dudaklarında hissetmek için yanıp tutuşacağını düşünmemişti.

Gözlerini kapadı. Uzun ve ısırap dolu o sürede Milile'nin sesi kulaklarında çınlıyordu. Onun açık sözlü tarifleri kafasında yankılanıyordu. Genç kadını ona dar gelen göğsünden, boynuna ve yüzüne doğru yükselen bir ateş kapladı.

Kendini Spencer'la beraber hayal etti; çıplak uzuvları birbirlerine dolanmıştı, ateşli dudakları buluşuyor ve oradan her

yere kayıyordu. Millie sayesinde bildiği tüm mahrem yerlerine dokunulabileceğini, öpülebileceğini, sevilbileceğini öğrenmişti.

Yanakları kızarmış, nefesi hızlanmıştı. Spencer'in onun üzerindeki küçük düşürücü etkisini fark edebilme ihtimalinden utandı. Geniş kır evinin önünde durmadan hemen önce, hızlıca dikkatini yeniden pencereden dışarı verdi.

Spencer'in sesi arabanın kapalı ortamında kaydı ve genç kadının yüzünü bir tüy gibi okşadı. "Bu geceyi burada geçireceğiz."

Spencer her ne kadar varlıklı olduğunu söylemişse de Evie kesinlikle bu kadarını beklemiyordu. Tirizlerle ayrılmış büyük pencereleri ve kusursuzca kesilmiş, evi boydan boya çevreleyen çalılarla, Asthon Çiftliği sanki Fallon gibi bir düşese aitti.

Bir anda endişeyle midesi bulanmıştı. Zenginlik ve mülk demek rütbe ve mevki demektir. Genç kadın bunların hiçbirini istemiyordu. İmtiyazlı kesim her zaman ince eleyip sık dokurdu ve ihtiyacı olan son şey, birinin saklı kalması gereken gerçeklere burnunu sokarak ortaya çıkarabileceği bir araştırmaydı.

Bay Murdoch oturduğu yerden atlayarak at arabasının kapısını açtı. O kadar yorgun görünüyordu ki Evie ani bir pişmanlık duydu. Adamın evinde, ateşin yanında ayaklarını uzatarak dinlenmesi gerekiyordu, bu kara kışta İngiltere'nin kuzeyini at arabasıyla geçmesi değil.

Spencer aklını okumuş olmalıydı. Belki de Bay Murdoch'un gözlerinin etrafındaki yorgunluk çizgilerini görmüştü. "Sonraki gün Little Billings'e dönebilirsin, Murdoch. Burada arabam var. Uşaklarımdan biri bizi yolun geri kalanına götürür."

Murdoch birden canlandı: "Evie hanımı yalnız bırakmayacağım."

"O yalnız olmayacak, benim korumam altında olacak. Artık benim sorumluluğumda olacak."

Görünüşe göre bu yeterli gelmemiştir. Murdoch bakışlarını genç kadına çevirdi ve gür, tırtıl biçimli kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

Spencer gerilmişti, genç kadına ne şekilde cevap vereceğini görmek üzere baktı. Öyle ya da böyle genç kadın kendisini bir eş olarak ona emanet etmek zorundaydı.

Evie başını salladı. "Sorun değil." Spencer'a bir bakış attı. "Güvende olacağım."

Spencer'm dudaklarındaki utanmaz hareketle genç kadın kendini yanlış ifade edip etmediğini düşünmeden edemedi.

Tam o sırada evin ön kapısı savrulurak açıldı. Uzun, kırmızı suratlı bir kadın çıktı. "Spencer?" Aceleyle merdivenlerden indi. "Sen misin, oğlum?"

Spencer daha cevap veremeden yaşlı kadın yersiz bir sevgi gösterisiyle kollarını etrafına sardı. "Tatlı oğlum! Ah, benim tatlı oğlum. Bu yaşlı gözlerin seni tekrar görebileceğini düşünmüyordum. Ah, canım, sen buradasın ve çalışanların yalnızca yarısı burada. Burayı adam etmem bir haftamı..."

Spencer yaşlı kadının sırtını sıvazlayıp Evie'ye bir bakış attı. "Burada olmak çok güzel, Bayan Brooks. Hem endişelenmeyin, geleceğimi haber vermem gerekirdi."

"Kesinlikle, vermeliydin," diye azarladı. Yaşlı kadın geri adım atarak Spencer'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah, şu haline bak. Aynı annene benziyorsun. Nasıl da hoş ve yakışıklı bir adam olmuşsun." Yal kadının bakışları Evie'ye döndü. "Peki ya yanında getirdiğin bu hanımefendi kim?"

"Bu, Evelyn Cross. Sabah beraber İskoçya'ya doğru yola koyulacağız. Evlenmek için."

Bayan Brooks ellerini çırpı. Evie düzgün bir şekilde selamlaşmadan, yapılı kadın Evie'yi kollarının arasına almıştı. "Ah,

sevgili kızım! Her zaman bizim oğlan için doğru kişinin çıkacağını biliyordum.”

“Sakin olun, Bayan Brooks. Onu tek parça tutmak istiyorum.”

Bayan Brooks, Evie’yi hızlıca bırakarak geri çekildi. “Kusura bakma lütfen. Şaşkın haldeyim.”

“Zor bir yolculuk yaptık, Bayan Brooks.”

“Tabii ki.” Yaşlı kadın, Murdoch’ı bavullarından uzaklaştırmak için el salladı. “Bayım, bunu uşaklardan birine bırakın ve yemek yemek için mutfığa gidin.” Büyük bir sevinçle, eteklerini kaldırarak Evie ve Spencer’a içeri kadar eşlik etti. “İkinizi de en kısa sürede yerleştireceğim.”

Evie yanında yürüyen Spencer’a kaçamak bir bakış attı. Adamın yüzü ifadesizdi ve bir eli genç kadının dirseğindeydi. Garipti ama dirseğindeki el doğal hissettirmişti, iyiydi.

“Aşçı börek yaptı...”

“Ah, çok iyi hatırlıyorum. Yediğim en iyi börekti.”

Bayan Brooks ciddi bir şekilde başını salladı. “Kırmızı şarap-tan. Böreğin içini hazırlarken bol bol koyar.”

Antreye girdiklerinde Evie kristal avizeye hayretle bakmamaya çalıştı. Bu gösterişli hilkat garibesi kendi evinde hiçbir odaya sığmazdı. Avizenin davetsiz gelişlerine merhaba der gibi, genç kadını şaşkınlıkla uyandıran ışığı genç kadının gözlerini kamaştırdı. Bunun doğal olmadığını düşündürdü. Bunların hiçbirisi değildi; bu anıt mezarda ne Spencer’ın dirseğini tutmuş eli, ne Spencer, ne de kendisi... ve yakında evleneceklerdi.

Nasıl doğal olsundu ki? Adam onu tanıımıyordu ve asla tanıyamazdı. Aralarındaki bu dalavereyle, sadece birkaç ay sürecekt evliliği andıran birleşme tanıyamazdı.

Merdivenlere yöneldiklerinden adamın eli genç kadınım dirseğinden beline doğru hareket etti. Genç kadın titredi; tek bir dokunuşu onu yıkmaya yetmişti. Bir anlığına, sadece bir nefesle bunun oyun değil gerçek olmasını diledi. Sadece bir anlığına adama gerçeği itiraf etmeyi düşündü. Ona kim olduğunu ve kim *olmadığını* söylemeyi.

Müstakbel kocası heybetli bir şekilde yanmda Bayan Brooks'u takip ederken derin bir nefes aldı. Nefes verirken dudaklarından çıkan havanın titreşiminde kendini o kelimeleri söylerken hayal etti. *Ben Linnie değilim.*

Hayır. Bu riske giremez, Nicholas'ı kaybetmeyi göze alamazdı. Geçtikleri yeri çevreleyen müsrifliğe göz gezdirdi. Açıkça görüyordu ki Spencer oğlunu ondan çekip alabilecek güce sahipti. Hiçbir yargıç ona karşı koymazdı. Özellikle de çocuk öz annesi olmayan bir kadının elindeyken.

Sırrını saklayacaktı ve Nicholas'ı koruyacaktı. Evliliğine gelince, ne kadar süre beraber kalırlarsa kalsınlar iyi bir eş olmak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Spencer'a bakılırsa bu pek uzun sürmeyecekti.

Şimdilik sadece bu geceyi geçirmeye odaklanacaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinden Evie saçını şiddetle tararken, tarak birbirine girmiş saçlarına takıldı. Makyaj aynasındaki yansıması da onun gibi acıyla yüzünü ekşitti. Yine de altınsı kahverengi saçlarını kafa derisi karıncalanıp saç telleri çatlayana kadar taramaya devam etti.

İskoçya sınırını geçip evleneceklerdi. Yarın durmadan büyüyen yağına yeni bir yalan eklenecekti.

Linnie'nin yerini alma kararı için her zaman kabul edilebilir bir açıklaması vardı. Nicholas'ın bir anneye ihtiyacı vardı ve Linnie, babası ve Geogianna'nın desteği olmadan bunu yapamazdı. Ancak Evie, onların gözünde daima harcanabilir olmuştu.

Niyeti iyi olsa da Spencer Lockhart'ın, Evangeline Cosgrove'un üvey kız kardeşiyle evleneceğini bilse sevineceğini düşünemedi.

Kendisine daha fazla bakmaya tahammül edemeyerek saç fırçasını bıraktı ve tabureden kalktı. Uyumaya hazır değildi, sayvanlı karyoladan uzaklaşarak kollarını ovuşturdu.

Kendi kendine homurdanarak sabahlığını kaptı, burada bir kütüphane olduğuna emindi. Sabahlığı omuzlarının üstüne alarak ve aklını meşgul edecek bir kitap bulma maksadıyla koridora çıktı.

Yalnızlığı bölünen Spencer, kütüphanedeki varlığını genç kadının fark etmemesi için dikkatli davranarak konyağından büyük bir yudum aldı. Rahatça yerleştiği sallanan sandalyeden büyük bir arzuyla Evie'yi izledi.

Genç kadın erişebileceğinden uzakta bir raftan ince bir kitabı almak için parmak uçlarında uzandığında Spencer'm nefesi kesildi. Daha önce genç kadını saçları açıkken hiç görmemişti. Kalçasının yuvarlak kıvrımlarına uzanan buklelerinin izini sürerek büyük bir zevkle genç kadını izledi. Loş ışıktaki saçları güneşte açılmış bal rengi gibi parlıyordu. Adamın avuç içleri karıncalanıyor ve ellerini bu buklelere gömmek istiyordu.

Söminenin sönmeğe üzere olan ateşinden gelen ışıklar genç kadının silüetini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Genç kadının sabahlığından görünen belirgin göğüslerini arzuyla izledi. Spencer'ı asıl baştan çıkaran şey ise genç kadının damla şeklinde kıvrımlı kalçalarının manzarasıydı. Adamın avuçları kaşındı; o kıvrımı kavrayıp hissedebilmek için sızlanıyordu.

Robdöşambırını düzeltmek için hareket etti. Ama nafile, bir kaya kadar sertleşmişti. Neredeyse çıplak olmasının da bunda etkisi vardı. Kemerini çekmesiyle onu özgür bırakabilirdi. Tek bir adımla genç kadının arkasında belirebilirdi, aralarında sadece kadının ince, pamuk kumaştan sabahlığı kalırdı. Elbisenin eteğini kaldırmasıyla bedenini genç kadının bedenine bastırabilir, mükemmel kıvrımlı kalçalarına sürtünebilirdi.

Genç kadın elinde bir kitapla kendini tekrar yere bıraktı. Kitabın sayfalarını incelerken erotik bir şekilde alt dudağını ısırıyordu. Ardından kararlı bir baş sallamayla kütüphanenin çıkışına yöneldi.

Spencer ona sahip olamazdı. Henüz değil.

“Uyuyamadın mı?”

Genç kadın küçük bir irkilmeyele kitabı ayaklarına düşürdü. “Spencer. Orada olduğunu görmedim.” Şöminenin ışığı genç kadının yüzünde dans ediyordu. Saçları açıkken farklıydı; daha genç, daha taze, yüzünün keskin hatları ise daha yumuşak görünüyordu.

Spencer, “Uyuyor olmalıydın,” diye homurdandı. “Yarın uzun bir gün olacak.”

“Aynısını senin için söyleyebilirim.”

Adam bardağını dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum alarak boğazındaki sıcak yanmanın tadını çıkardı.

Genç kadın, bakışlarını adamın uzun bacaklarında dolaştırarak dikkatli bir şekilde Spencer’i inceledi.

“Birazdan yatacağım.” Adam hemen yanındaki gül ağacı masaya yöneldi. “Bir içki alır mıydın?” Tepside öylece bekleyen bardağa uzanarak doldurdu. “Uyumana yardımcı olabilir.”

Genç kadın ağzını açtı –Spencer reddedeceğini düşündü– ve durdu. Adamı şaşırtan bir hareketle, genç kadın silkелendi ve bar-

dağı almak için bir adım attı. Parmakları bir kıvılcım tutuşturarak birbirine değdi.

Genç kadın derin bir nefes alarak Spencer'in karşısındaki koltuğa kuruldu, bardağı iki eliyle tutuyordu. Nazikçe bir yudum aldı. "Ne zaman varacağımızı düşünüyorsun?"

"Gretna Green sınırın hemen ötesinde."

Genç kadın başını sallayarak duvarda kitaplarla sıralı raflara ve sonra akaju kubbeli tavana bakarak odada göz gezdirdi. "Annen sana bu evi bıraktığı için şanslısın, handan bile geniş."

"Babama kalırsa annem onun en büyük hatalarından biriydi." Genç adam hüznünlendi. "Ve çok hatası oldu."

"Neden en büyük hatası oydu?"

"Kötü bir eşleşme olduğunu söylerdi babam. Bir şekilde onun için bir utanç kaynağıydı. Annemin ailesinin biraz parası vardı. Morpeth'te bir fabrikaya sahiptiler ama baban onun taşralı tarzını, annem de babamın sonu gelmez kaçamaklarını kabullenemeyince..." Omuzlarını silkti.

Genç kadın yudum almak için durdu. "Baban bir zamanlar onu çok sevmiş olmalı. En başında," diye geveledi.

Spencer kahkaha attı; sesi kısık, sert ve alaydan uzaktı. "Evet, sevdi. Onu ve diğer tüm kadınları. Hepsini en başta sevmiştii. En başında onların sadece güzel yüzlerini görmüştü."

Genç kadının gözleri büyüdü. "Babanın kaç kez evlendi?"

"Dört. Şimdiki üvey annem, Camilla, dördüncü ve son karısı. En uzun onunla kaldı. Babamın alışkanlıklarına ve... yalanlarına en çok anlayış gösteren oydu."

Genç kadın sessiz bir şekilde, "Yalanlar," diye tekrarladı.

"Evet, usta bir yalancıydı. Sevdiiği tüm kadınları kandırmakta üstüne yoktu." Dudağının dişlerinin üzerinde gönülsüzce kıvrıl-

diğını hissetti. “Herhangi birini herhangi bir şeye inanmaya ikna edebilirdi. Beni bile. Bazen onun için bir anlam ifade ettiğimi bile düşünürdüm.”

“Tatsız biri gibi duruyor.”

Spencer boğazını temizlemek için duraksadı. “Ben altı yaşındayken annem düşük yaptıktan hemen sonra ebenin asistanıyla yakaladım.”

Genç kadın derin bir nefes aldı.

“Kadın ondan sonra uzun yaşamadı, sadece iki hafta. Ardından Camilla geldi. Onun şansına babam ondan önce öldü.”

Gözleri kocaman açılan genç kadın bardağından büyük bir yudum aldı ve irkildi. “Babanın şey olduğunu söylemiyorsun, değil mi?”

“Bir katil mi?”

Genç kadın sessizce kafasını salladı. Babası eşlerini ölmüş bir adamla evlenme ihtimali onu dehşete düşürmüştü. Yalan ve zehirden başka bir şey kusmamış bir adam.

“Hayır. Sadece şanssızdı. İlk karısı ateşten öldü. İkincisi bir araba kazasında, üçüncüsü...” Boğazı düğümlenmişti. “Annem kardeşimin doğumundan sonra hiç toparlanamadı.” Babası yan odada başka bir kadınla yataırken.

“Çok üzgünüm.”

Adam homurdanarak, “Babam değildi. Bu olay Camilla’yla evlenmesi için onu özgür kıldı,” dedi.

Evie boğazını temizleyerek bir yudum daha aldı. Genç kadının bunları düşünüp düşünmediğini merak etti. Spencer’la evlenerek onun dünyasına girecekti. Genç kadının hiç görmediği, hakkında çok az soru sormayı uygun gördüğü bir dünya.

“Korkmuş görünüyorsun.”

Genç kadının gözleri adamınkiyle buluştu.

“Kararını gözden mi geçiriyorsun?”

“Elbette geçirmiyorum. Little Billings'teki herkes seni gördü ve muhtemelen Peter'la aynı kaniya vardı. Gözden geçirilecek bir şey yok.”

“Belki de Sheffield'ı Nicholas'ın babası olmadığıma ikna etmeliydim. Güçlü bir benzerlik dışında neredeyse hiç alakam olmadığımı söyleseydim.”

Genç kadının gözleri büyümüştü. “*Sen* mi kararını gözden geçiriyorsun?”

“Ben mi? Hayır.”

Genç kadın dudaklarını ıslattı. “Dediğin gibi, bu Nicholas için en iyisi. Hayatlarımız çok da değişmeyecek.” Genç kadın gülümsedi, dudakları titriyordu.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Genç kadın gözlerini kırptı, yüzündeki gülümseme solmuştu. Masaya koyduğu bardak tıkrıdadi. “Gerçek bir evlilik olmayacağına göre. Daha çok bir ortaklık, bir iş ilişkisi gibi.”

“Ah, demek böyle görüyorsun?”

Genç kadın başını salladı. “Evet. Başka türlü mü görmeliydim?”

Adam, “Hımm,” diye mırıldandı. Aklı bahçedeki kısa ama şiddetli öpüşmelerine gitmişti. İlişkilerini iş ilişkisi gibi değerlendireceğini hiç düşünmemişti.

Spencer bazı şeylere dikkat çekmenin zamanının geldiğini hissetmişti. “Bazı şeyler değişecek.”

Genç kadın kucığında parmaklarını birbirine geçirerek, “Öyle mi?” dedi.

“Öncelikle,” kendi etrafında dönerek, “benimle aynı yatağı paylaşacaksın. Seks her şeyi değiştirir.”

Genç kadın adamın açıklamasıyla başını kaldırdı. Adamın açık sözlülüğü karşısında genç kadının yanakları alımlı bir pembeye dönüştü. “Çok uzun bir süre için değil.”

Adam başını yana eğerek, “Yeterince uzun,” dedi. Ve eğer genç kadın adamın şüphelendiği kadar tutkuluysa, ara sıra bir ziyaret düzenleyebilirlerdi...

Genç kadın boğazını temizledi. “Ona gelince...”

“Evet?”

“Bence doğrudan öyle şeylere başlamak yanlış...”

“Yanlış mı?” Sandalyesinde öne doğru eğilmişti. “Beklememizi mi istiyorsun?” Spencer bekleyemezdi. Genç kadının boşa ümitler uyandıran hayali olmadan geceleri zor uyuyordu.

“Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar.”

“Seni yeterince tanıyorum.”

“Öyle mi?” Genç kadının sesi neredeyse öfkeli çıkıyordu.

“Birkaç haftanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilecek kadar diyelim. Bir vârise ihtiyacım var.” Bardağını masaya büyük bir takırtıyla koydu ve genç kadına saklamayı umursamadığı bir açıklıkla gözünü dikti. “Ve seni yatağıma alacağım.”

Genç kadın gözlerini kırptı. “Bir kadını asla zorlamayacağımı söylemiştin...”

Genç adam kıkırdadı. “Güç kullanmam gerekeceğini mi düşünüyorsun?” dedi genç kadını yavaşça süzerek. “Sana karşı...” Genç kadın ürperdi. “Sen isteyeceksin.”

“Küstah...”

“Daha önce hiç baştan çıkarılmadın mı? Ian’la tanıştığında henüz tecrübesiz bir kızdın... Eminim azıcık da olsa tathhla ikna edilmişsindir.”

Genç kadın sabahlığını kavrayarak avuçlarını sıktı. Gözleri neredeyse h z n l , acı dolu görünüyordu. "Bu uzun zaman önceydi."

"Sana baştan çıkarılmanın keyfiyle yeniden tanıştırmaktan mutluluk duyacağım."

Genç kadın dudaklarını ıslattı ve söylediklerini duymamış gibi yaptı. Ancak yanaklarının aldığı renk başka bir Şey söylüyordu. "Gerçekten, bu kadar acele etmeli miyiz? Biraz düŐünsek..."

Adam sandalyesinde  ne eğildi, dirseklerini dizlerine koymuş, ellerini sarkıtmıŐtı. "Nasıl bir iliŐkimiz olacağı konusunda oldukça a ıktım."

Genç kadının burun delikleri açılmıştı. "Her Şey planlandığın gibi gitmez."

Adam başını salladı, genç kadının çenesinin inatçı çıkıntısına bakıyordu. "Evlilik konseptini kavrayamıyorsun, değil mi? Zor bir Şey değil."

Genç kadının ifadesini incelerken genç adam umutsuzlukla doldu. Genç kadının onun karısı olma düşüncesinden hoŐlanmadıđı çok belliydi. Ve bu onu incitiyordu. Bir kocası olduğunu uydurmuŐ olmasının getireceği skandalıdan kurtulması onu memnun etmeliydi.

Ama genç kadın darağacına çıkacakmıŐ gibi görünüyordu.

"Bir anlaŐmamız var. Tabii fikrini deđiŐtırmeydiysen. Öyleyse eğer, Nicholas'ı ne yapacağımızı konuşmamız gerekir."

Genç kadın somurttu. "Nicholas mı?"

"Onun hayatının bir parçası olmaya kararlıyım, sen karım ol ya da olma. Ona sağlayacağım tüm avantajları zaten konuŐtuk. Benimle bir süre..."

"Oğlumu benden alamazsın!" Gözleri ateş saçıyordu. Bedeni oturduğu yerde öfkeden titriyordu.

Adam gördükleri karşısında heyecanlanmıştı. Genç kadının onun altında tutkuya yenilmiş, çıplak ve kıvranır halde böyle göründüğünü hayal etti.

“Tam olarak bunu önermiyordum.”

Genç kadın öfkeyle Spencer’a bakıyordu, mavi gözleri parlaktı ve ateş saçıyordu. “Sanki oğlum benimleyken bir şeylerden mahrum kalmış gibi konuşuyorsun.”

“Onu seviyorsun. Onun annesinin. Onun sana ihtiyacı var. Bunda tartışılacak bir şey yok. Ama peki büyüyünce ne olacak? Değişime ihtiyacı olduğunda? Üniversiteye gitmek istediğinde? Bunları sağlayabilirim. Saygıdeğer bir adama dönüşmesi için gerekli tüm fırsatları ve rehberliği ona sunacağım. Senin evin bile...”

“Evime ne olmuş?”

Bir elini havada sallayarak, “Daha iyi bir ev önem ifade etmemeli ama dünyanın geri kalanı için ediyor. Dünyanın geri kalanı bunun önemli olduğunu düşünüyor... onun için hangi kapıların açılacağını belirliyor...”

Genç kadın ayağa kalkarak, “Seni küstah... pislik!” dedi.

Spencer’ın dudağı seğiriyordu. “Az önce bana pislik mi dedin?”

Genç kadın öfkeyle başını salladı, saçları çılgınca omuzlarına çarpıyordu.

Spencer kendini tutamadı. Gülümsedi, daha önce hiçbir kadın onunla bu şekilde konuşmamıştı. Kısa bir kahkaha attı. Daha önce bir kadının sinirlerini bozduğunu hatırlamıyordu bile... Bu çok... ilginçti.

Genç kadın ona sanki aklını yitirmiş gibi bakıyordu.

Spencer da ayağa kalktı. “Ben mi pisliğim?”

“Evet, öylesin.”

“Nicholas için en iyisini istediğim için mi?” Bir kaşını meydan okur gibi kaldırarak bir adım yaklaştı.

Genç kadın ayağını yere vurdu, yanaklarının rengi neredeyse büyüleyici bir renkteydi. “Ben onun annesiyim. Onu ben büyüttüm...”

Genç adam berbat bir şekilde ifade ederek, “Kirletildiğinden beri,” dedi. “Bunca zamandır saklayabilmiş olman başlı başına bir mucize.”

Genç kadın durdu, kaşlarını çattı ve kollarını sıkıca birbirine kavuşturdu. “O kadar da şaşırtıcı değil. Taşralı mütevazı bir dul çok da dikkat çekmiyor.”

“Skandal,” dedi genç adam, genç kadına peşinde olduğu bir ava yaklaşır gibi yaklaşıp, “peşini bırakmayacak, Nicholas’ı da lekelemek için bekliyor. Benimle evlenmek küçük dalaverenin son-suza kadar saklı kalacağı anlamına gelmiyor ama olur da duyulursa insanların daha az önemseyeceği anlamına geliyor.”

Genç kadının göğsü öfkeli bir nefesle şişmişti ancak bir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Adam gerçekleri söylüyordu.

“Bu da beni meraka sürüklüyor... acaba sadece akılsız mısın yoksa...”

Genç kadın gözleri mavi ateşler saçarak sordu. “Yoksa ne?”

“Yoksa benimle evlenme –yatağımı paylaşma– düşüncesi seni, Nicholas ve senin için en iyisini yapmanı engelleyecek kadar tiksindiriyor mu?”

Genç kadının yanaklarındaki öfkeli renk çekilmişti. Bakışları adamın üzerinde hızla gezerken gergin görünüyordu. “Fikrimi değiştirdiğimi söylemedim. Sadece yakınlaşmadan önce biraz zaman istedim.” Genç kadın dudaklarını ıslattı.

Spencer’ın aklı yine bahçedeki öpüşmeye gitmişti. Tatlı ama çok kısa. Genç kadının kendini çekmeden önceki karşılığı büyük

bir tutku vadediyordu. Adamın bakışları genç kadının dudaklarına çevrildi, tekrar tatmak için yanıp tutuşuyordu.

Genç kadın açık saçlarının üzerinde elini şöylece gezdirerek devam etti. "İtici bulduğum bir adamla bu kadar yol katetmezdim. Sadece seni tanımıyorum."

Tanımak istemiyorum.

Bunu söylememişti ama söylemiş de olabilirdi. Genç adam anlamıştı. Genç kadının gergin, öfkeli duruşunda görmüştü. Genç kadının söylenmemiş sözlerini içinde hissediyordu. Bir sebeple, genç kadın aralarına duvar örmeye çalışıyordu.

Ve bu hoşuna gitmemişti.

"Haklısın."

Genç kadının gözleri parladı. "Haklı mıyım?"

"Bazı şeyler tasarlandığı gibi gitmez."

Genç kadın belli belirsiz gülümsedi. "Evet, kesinlikle."

"Kesinlikle. Bazen..." başını yana eğdi, "sevişmek için gerdek gecesi beklenmez."

On Üçüncü Bölüm

Spencer aralarındaki kısa mesafeyi kapamıştı, genç kadına yaklaştıkça gözleri yeşil bir ışıkla parlıyordu. Genç kadın arkasındaki kitaplığa çarptı. *Kapana kısılmıştı.*

Genç kadın soğukkanlılığını korudu. Sohbetleri sırasınca adam onu yeterince delirtmişti. Kontrolünü kaybetmeye alışık değildi ama onun bu dehşet verecek bir şekilde kolay oluyordu. “Ne yapıyor?..”

Genç kadın ne söyleyecek olduysa, adamın geniş, maskülen karşı konulmaz bedeni onunkini sardığı anda aklından uçup gitmişti. Genç adamın göğsü genç kadıninkine değiyordu. Bir bacağı genç kadının bacaklarının arasına girmişti, kaslı uyluğu genç kadının merkezine şoke edici bir yakınlıkla sıkıştırıyordu.

Genç kadın haykırmamak için kendini zor tutarak kesik bir nefes aldı. Kesinlikle bir bakire bu kadar azgın olamazdı.

Genç kadın burnundan derin bir nefes alarak soluk soluğa, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Adam uyluğunu biraz daha yukarı bastırarak genç kadını sadece parmak uçları haliye değecek kadar kaldırdı. Bu hareket genç

kadının sabahlığını kaldırarak dizine kadar çıkarmış ve gözlerini neredeyse adamın kilerle aynı hizaya getirmişti. Bu kadar yakından, adamın gözleri çok solgun ve açık bir yeşillikle parlıyordu.

“Ne gibi görünüyor?” Adam ellerini aşağı, genç kadının kalçalarına indirdi, etrafında gezdirerek poposunu kavradı. Büyük elleriyle genç kadının etini sıktı.

Genç kadın kısa bir nefes aldı. Adamın elleri onu ısıtıyordu.

Adamın bakışları genç kadının yüzünde gezindi, boynuna indi. Sonra da daha aşağı. Genç kadın yutkundu ya da en azından bunu denedi. Bununla bir sorunu var gibi görünüyordu. Ve nefes almakla.

Adam gülümsedi. Beyaz dişleri bir kurdunkini anımsatıyordu.

“Sanırım,” daralan boğazından ses çıkarmayı başarak, “bu senin baştan çıkarma denemen.”

Adam ellerini yavaşlattı, genç kadının kalçalarına, göğsünün derinliklerinden bir inleme çıkana kadar masaj yaptı. “Nasıl yapıyorum?”

Genç kadın bir omzunu silkti. “Pek etkili değil.” Adamın yaptıklarının onu mahvettiğini umutsuzca gizlemek için yalan söyledi.

Adamın koyu kaşları kalkmıştı. “Öyle mi?” Gözleri öyle bir kararlılıkla parlamıştı ki genç kadın yanlış bir yaklaşım sergilediğini anında anladı.

Genç kadın ne olduğunu anlamadan Spencer onun sabahlığını kafasının üzerinden çıkarmıştı bile. Büyük, çıplak elleriyle genç kadının kalçalarını kavradı. Boğuk, gırtlaktan gelen bir haykırış kadının derininden yükselerek dudaklarından çıkmıştı.

Mahcup olarak hızlıca kendini bu durumdan kurtarmaya çalıştı ancak adam ile kitaplık arasına sıkışmıştı. Faydası yoktu. Adam

çok iri ve güçlüydü. Çıplak bedeninin adama değişiyor olmasının paniğiyle mücadele edip kıvrılmıştı, saçları arapsaçına dönmüştü.

Adam, "Şiş," diyerek genç kadını yatıştırdı. Elini genç kadının çıplak bedeninde gezdirerek kalçalarının altından bacağına yakalayıp yukarı çekmiş ve belinin etrafına sarmıştı. Sertleşmiş erkekliliği tam olarak genç kadının merkezine değişiyordu.

Genç kadın sakinleşti, dudaklarından kesik bir nefes çıktı. Bakışları adaminkine kilitlendi. Arzu her yanını sarmıştı. İhtiyaç. Genç kadının bedeni yıllarca, yaşam boyunca sürmüş uyuşukluktan sonra zayıflamış, titriyor ve sızlıyordu.

Genç kadın bakışlarını kaydırdı. Dudaklarından bir nefes ağzını kurutarak çıkmıştı. Adamın robdöşambırı hafif açılmış, göğsünün parlak sertliğini gözler önüne seriyordu. Rüyalarından hatırladığı göğsünün. Bir anda her şey korkunç şekilde açıklığa kavuşmuştu.

Adam ona ne istiyorsa yapabiliirdi. Onu durduracak iradesi yoktu.

Ondan beklemesini ve zaman vermesini istemek saçmaydı. Genç kadın ona karşı koyamıyordu.

Linnie'nin karşı karşıya kaldığı böyle bir şey miydi? Karşı koyamamış mıydı? Aklında Evie her zaman kibirli bir şekilde kardeşinin naif olduğunu düşünmüştü. Tatlı ama iradesiz.

Eğer bu doğruysa, şimdi kendisi için de aynı şey söylenebilirdi.

"Lütfen, biraz daha zaman." Ardından durdu ve yutkunarak nefes aldı.

Adamın bakışları değişmiş, solgun, yeşil gözleri daha koyu, yağmur sonrası orman yeşiline dönmüştü. Genç kadını biraz daha sıkıştırdı. Göbeğinin aşağısında zonklayan bir şey vardı. "Tekrar oraya döndün, öyle mi? Senin bu kadar korkak olduğunu düşünmemiştim. Neden korkuyorsun?"

Senden, diye düşündü ancak kendini tuttu.

İkisinin de tek kelime etmediği gergin bir andan sonra, genç kadının bacağını bırakarak ondan uzaklaştı. Genç kadın hızlıca sabahlığını yerden alarak kafasının üzerinde geçirmek için uğraştı. Adamın şimdiye kadar gördükleri karşısında utancından kızaran Evie sonunda kumaşı düzelterek aşağı indirdi. Onu örten patiska kumaşı tekrar hissettiğine minnettardı.

Spencer kemerini bağlamaya çalışırken, genç kadına sadece genesinin güçlü hatlarının öfkeli gölgesi görünür şekilde döndü.

İki elini de koyu saçlarının içinden geçirerek, "Sana evlenene kadar zaman veriyorum. Ondan sonra sabrım tükenecek," dedi. Bunun üzerine genç kadına döndü, gözleri cilalanmış bakır taşı gibi donuktu.

Genç kadın hızlıca nefes aldı, burun delikleri adamın korkutucu hali karşısında kocaman açılmıştı.

Spencer yalancılardan nefret ediyordu. Babasından bahsederken genç kadın bu kadarını kavrayabilmişti. Ve o büyük bir yalancıydı. Adamın bunu bilse vereceği tepkinin düşüncesi bile genç kadını titretmeye yetmişti.

Bir anlığına, ondan kendisini yalnız bırakmasını, ondan ve bedeninden beklediği her şeyden vazgeçmesini istemeyi düşündü. Ancak birkaç dakika önceki meydan okumasına adamın nasıl tepki verdiğini hatırladı.

Sabahlığını yerde buluvermişti.

Oradan hızlıca kaçmak için kitabını kaptı. "Sanırım artık uyuyabilirim." Sesi, gürültülü kalbinin aksine, beklenmedik şekilde usturuplu ve sertti. "İyi geceler."

“İyi geceler, Linnie.” İsmi ağzından kaçırır kaçırılmaz Spencer yaptığı hatayı anladı.

Genç kadın kütüphanenin kapısına doğru yolu yarılamıştı ki donakaldı. Adama yavaşça dönerek, “Sakin,” dedi.

Adam ona ismiyle hitap etmeyi istememişti. Bu sadece bir alışkanlıktı. Yıllarca onu Ian’ın Linnie’si olarak düşünmüştü. Nasıl görüldüğünü, nasıl biri olduğunu hayal etmiş ve bunların hiçbirini olmadığını öğrenmişti.

Bundan daha fazlasıydı.

Adam başını kaldırmış, ağzından kaçırdığı şeye genç kadının gösterdiği aşırı tepki karşısında ne yapacağını bilmez halde onu izliyordu.

“Ben o kız değilim.” Genç kadının ifadesine Spencer’ın adlandıramadığı bir duygu yayılmıştı. “Artık değil.”

Genç adam kafasını salladı, Evie’yi inceledi. Acaba bir gün onu anlayabilecek miydi? Kendi smırlarına adamın dokunuşuna karşılık verdiğinde bile bu kadar sıkı bir şekilde tutunmuş bir kadın. “Ağzımdan kaçtı.”

Genç kadın gözyaşlarına engel olmaya çalışmak için gözlerini kırıştıtararak uzaklara baktı.

“Evie.” Spencer, onu yatıştırmak için genç kadının ismini ağır ağır ve düz bir şekilde söylemişti. Çünkü nedeni her neyse genç kadın için önemliydi. “İyi geceler.”

Evie, kapıdan çıkarken, “İyi geceler,” dedi. Spencer emin olmadı ancak genç kadının ismini fısıldadığını duyduğunu sanmıştı.

Evie kütüphaneden kaçır kaçmaz gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırptı ve parmaklarıyla yanan gözlerini ovuşturdu. Aptal gözyaşları.

Evie hiç ağlamamıştı.

Barbados'tan beri hiç ağlamamıştı.

Babasının onu Penwich'de terk ettiği yıllarda açlık çekmiş, zorba kızlara direnmiş, Müdür Brocklehurst'ün onu kemerle dövmesine katlanmış ama ağlamamıştı.

Linnie'nin öldüğü haberi ona ulaştığında bile ağlamamıştı. Kız kardeşi, Nicholas'ın doğumunun ardından hiçbir zaman tam olarak toparlanamamıştı ve evliliğinin ıstırapıyla daha da zayıf düşmüştü.

Linnie'nin ölümü Evie'yi yıkmıştı. En nihayetinde o Penwich'teyken ona mektup yazan sadece Linnie'ydi. Buna rağmen Evie ağlamamış, her şeyi metanetle karşılamıştı.

Peki, şimdi niye hıçkırıklara boğulma ihtiyacı hissediyordu?

Sorunun cevabı aklında yankılandı; gün gibi açıktı. *Çünkü yarından sonra güvenli dünyanın parmaklarının arasından çekip alınacak.*

Liman hiçbir zaman şimdi olduğundan daha uzak görünmemişti. Evie, Fallon ve Marguerite'le beraber Londra'da ve taşrada zaman geçirdiğinde evi yakınmış gibi hissediyordu. Her zaman ulaşılabilir uzaklıktaydı.

Nicholas, Amy, Gertie teyze ve Murdoch ailesini özlemişti. Hepsini özlemişti. Şimdiden onların yokluğunda kaybolmuş hissediyordu. Spencer onu tüm bu insanlardan uzaklaştıracak, onunla işi bitene kadar alıkoyacak ve hiçbir şey olmamış gibi geri gönderecekti.

Dönen merdivenleri çıkarken, avcunun altındaki pürüzsüz ve ılık tirabzanda parmaklarını gezdirdi. Odasına vardığında, ayağının altındaki peluş kilimin üzerinde üşümüş ayak parmaklarını büktü.

Karnına bir anda sancı girmişti. Ian'ın oğlu. Spencer için önemli olan buydu. Ve gelecek bir vâris, kendisi değil. O sadece bunlarla

gelen bir şeydi, önemsizdi. Ona gösterilen herhangi bir nezaket sadece Nicholas'a olan yükümlülüğünden kaynaklanıyordu.

Spencer'in onu istediği, ona değer verdiği yoktu.

Onunla yatmak istemesinin tek sebebi kocası olacak olmasıydı, bir erkek olmasıydı. Evie erkeklerin doğasını anlayalı uzun zaman olmuştu. Hayattan aldığı zor dersleri hatırlamak ve gerçek dışı hayallerle kendini kaybetmemek için her şeyi yapacaktı.

Spencer, Evie'nin arkasından kovalıyorlarmışçasına koştuğu kapıya gözlerini dikti. Bunu o yapmıştı, koşmasına o sebep olmuştu. Bu nahoş duyguyla keyfi kaçtı. Müstakbel karısı ondan daha hızlı kaçamazdı. Harika. Bu kesinlikle her damadın gelininde olmasını istediği bir özellikti.

Tıpkı beyaz eteğinin altından görünen çıplak ayaklarıyla genç kadına son bakışının olduğu gibi adının fısıltısı da hâlâ havada yankılanıyordu.

Genç kadın karşısına oturarak kutsal kâseyi tutarmış gibi konyağına sarılmışken, çıplak ayaklarına bakmamak için çok çaba sarf etmesi gerekmişti. Çaba sarf etmiş ve başarısız olmuştu. O kadınsı, çıplak, narin ayaklar uygun bir şekilde evlenene kadar beklemesi gerektiğini hatırlamayı zorlaştırmıştı. Kıvrımlarının ve çıplak bedeninin görüntüsü ise bunu imkânsızlaştırmıştı. Eğer genç kadın onu durdurmasaydı, ona orada, kütüphane zemininde sahip olacaktı.

Genç kadın onun karısı olacaktı. Onun, Ian'ın değil. Ian ona önce sahip olsun ya da olmasın, Tanrı'nın ve kanunun gözünde genç kadın sadece ona ait olacaktı. Bu düşünce adama karanlık, ilkel bir zevk vermekle beraber yerini başka bir duyguya bıraktı. Gereksiz bir suçluluk. Ian ne düşünürdü?

Silkelenerek kendisine kuzeninin öldüğünü hatırlattı. Eğer o olmasaydı, Sheffield gibi başka bir adam da pekâlâ onunla eve-

nebilirdi. Bunun düşüncesi bile karnına ağrılar girmesine neden oluyordu.

Nicholas için doğru olanı yapma meselesi de vardı. Adam parmak uçlarını birbirine dokundurdu, genç kadının ipeksi yumuşaklığını hâlâ hissettiğini hayal etti. Ölü bir adam için dikilmiş bir heykel değildi. Bunun farkına varmıştı. Belki de genç kadının da bunun farkına varması gerekliydi.

Hafif bir gülümseme yüzüne yayıldı. Yarın, genç kadını baştan çıkarmaya devam edecekti. Onu yatağına getirmek için bildiği her yolu deneyecekti. Beğensin ya da beğenmesin, o bir Winters'dı. Gönülsüz kadınları geceliklerinden sıyrılacak bir ya da iki şey biliyordu. Bu doğuştan sahip olduğu bir özelliği idi.

Her ne kadar fark etmese d, Evelyn Cross'un hayatı değişmek üzereydi.

Yarın evleneceklerdi.

Ve genç kadın onun olacaktı.

On Dördüncü Bölüm

Kara Yaban Domuzu Hanı'nın arka tarafındaki küçük odada oturuyorlardı Evie yemeğini ufak lokmalarla yiyordu. Lezzetli kuzu ve yaban havuçları başka bir durumda onu çok daha memnun edebilirdi ama bu şartlar altında genç kadın lokmalarını güçlükle yutuyordu.

Çatalıyla bir bezelyeyi kovalarken kar yağmış, beyaz, puslu pencerenin donmuş bölmelerine baktı. Bakılabilecek başka her yer kadar iyiydi. Özellikle karşısında oturan Spencer'a bakmaktan kesinlikle kat kat iyiydi. Kuzey yolculuğu yeterince kötü geçmişti. Ayaklarını Spener'in çizmeleriyle sürekli çarpışmaktan alıkoymaya çalışırken adamın delici bakışlarına ve yakınlığına saatlerdir katlanıyordu.

Bezelyesinden umudu keserek kadehine uzandı ve şerisini bir yudumda bitirdi.

Adamın huzurunda hiç rahat hissedebilecek miydi? Onun yakınlığı ve ben buradayım diye bağırان erkeksiliğı, ağır bir parfümün sisi gibi etrafında dönüyordu. Ne zaman gardını indirip adamı izlemeye dalsa karnında uçşan kelebekler onu utandı-

rıyordu. Evlenecekleri düşünülürse aralarındaki yalanı dikkate alınca genç kadını sonsuza kadar kardeşi sanacak olması ızdıraptan başka bir şey değildi.

Genç kadın, rahatsız edici sessizliği doldurma ihtiyacı hissettirerek, "Daha ne kadar var sence?" diye sordu.

Hancının karısı onları oturma odasına aldığı anda birçok çiftin bugün evlendiğini söyledi. Evden kaçmak için kışın berbat havasının öfkeli babaların takibini yavaşlatmasını umarak bu mevsimi seçtiklerine şüphe yoktu. Onlara bulduğu ilk uygun papazı gidip getirecekti.

Adam omuz silkti. "Bir şey diyemem."

Şöminenin rafından sessizliğin içindeki tek ses olan saatin tik takları geliyordu. Genç kadının bakışları adamın küçük masanın üzerinde duran geniş, maskülen ellerine kaydı. Genç adam dizleri dışarıya bakacak şekilde oturuyordu. Adaleli bir diz. Genç kadın, bir adamın dizlerinin bu kadar iyi biçimli olabileceğini bilmiyordu. Yüzünü ateş bastı ve aceleyle bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. Rüzgâr umutsuz bir şarkı tutturmuş, dışarıda karlarla örtülü dalları sallıyordu.

Genç adam, "Biraz kötü bir hava," diye geveledi. "Tam zamanında geldiğimiz için şanslıyız. Daha kötü olacağı benziyor."

Genç kadının bakışları adamınkiyle buluştu. "Bu eve dönüşümüzü geciktirir mi?"

Genç adam omuz silkti. "Yolların geçilebilir olup olmadığına göre değişir."

Genç kadın kafasını sallayarak alt dudağını ısırды. Onunla bu anda mahsur kalabileceği fikriyle, masanın altında bacakları titriyordu. Ne kadar süreliğine? Bir geceye katlanacak kadar kendini tutabilmişti. Peki ya iki? Üç?

“O kadar kötü olmayacak. Doğru düzgün bir balayı yapmayacağımıza göre bu en azından sana istediğin zamam verir.”

Genç kadın başını salladı, kafası karışmıştı. Spencer’la baş başa olma ve adamın duyularını titretip onun hâkimiyetini yıkmasını istemekten kendini alıkoyamıyordu. Bunu hemen hiç istemezdi.

Adam tek kaşını kaldırdı. Göz kamaştırıcı bir şekilde gülümseyerek, “Birbirimizi daha iyi tanımayı istediğinizi söylemiştin.”

“Ben hiç...”

“Söyledin. Hatta bunun evlenene kadar bekleme nedenimiz olduğunu da. Artık buna zamanımız var.” Adamın gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. Ciddi olmayan bir şekilde elini sallayarak, “Pastoral bir yalnızlıkta,” dedi.

“Ah.” Genç kadın sanki ciğerlerine yeterince hava gelmiyormuş gibi hissederek derin bir nefes aldı.

“İyi misin?” Kaşları çatılmıştı. “Çok solgun görünüyorsun.”

Genç kadın bakışlarını kapıya çevirerek, “Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum,” dedi. Hızlı bir hareketle, masanın yerinden oynamasına neden olarak parmak uçlarına yükseldi. Bundan nefret ediyordu. Hissettiği bu kaçma dürtüsünden nefret ediyordu. Yine de ağzından kelimeler dökülmüştü: “Belki de bunu etrafıca düşünmedim. Her şey çok hızlı oluyor. Evlilik çok... kalıcı.”

Sesindeki titremeden nefret ediyordu. Korku hissediyor oluştundan nefret ediyordu. Uzun zaman önce Barbados’ta olanlardan beri hayatım korkudan arındırmak için çok uğraşmıştı. Tamamen önlemesi belki mümkün değildi ama şimdiye kadar iyi idare etmişti.

Ardından bu adam gelmiş ve her şeyi mahvetmişti. Genç kadın, adama yukarıdan bakıyordu. Birdenbire başka bir şey boğazına düğümlenmiş, korkuyla mücadele etmeye başlamıştı.

Kapıya doğru hareket etmesiyle genç kadının sesi daha da güçlenerek, “Bunu yapamam,” diye tekrarladı.

Spencer ayağa kalkmıştı. Genç kadının kolunu yakaladı ve onu döndürdü. “Linnie...”

“Hayır!” Gözlerini öfkeyle kırparak, “Bana bu şekilde hitap etmemeni söylemiştim!” diye tısladı.

Ne zaman kız kardeşinin adını duysa kalbine bıçak saplanmış gibi oluyordu. Onun yaşadığı yalanın hatırlatıcısı... bu adamla beraber sonsuza kadar yaşamak zorunda olduğu aldatmacanın. Bu koca bir hayat boyunca gardım hiçbir zaman indirememek, hiçbir zaman rahatlayamamak demektir. Bu onu erkenden mezara gönderirdi.

Genç kadın kolunu kurtarmaya çalıştı ancak işe yaramadı. Spencer diğer kolunu da tutarak onu kendine doğru çekti ve hafifçe sarstı. Adamın elleri âdeta kelepçe gibi hissediliyordu.

“Dur dedim! Bırak beni!”

Adam dişlerinin arasından konuşarak, “Seni bu kadar korkutan ne?” dedi. Kocaman açtığı gözleriyle genç kadının yüzünde sorunun cevabını arıyordu ve ona son derece yakındı. Adamın güçlü, köşeli çenesi, biçimli dudakları ve ağzının yanındaki derin çizgiler, hepsi genç kadının duyularını altüst etmek için birleşmiş gibiydi.

Bu. Sen.

Genç adamın sesi yumuşamıştı. “Seni incitmeyeceğim, Evie.”

Evie suçlayarak, “Bana Linnie deyip duruyorsun,” dedi. Onun için çok kolay ve açıktı. Ona Linnie denmesi onu incitiyor ve adama yalnızca mantıksız gelen bir şekilde genç kadını yaralıyordu. Olması gerektiği gibi. Gerçekten habersiz, olması gerektiği gibi.

Adam hatırlatmak için, “Bu bir manada senin adın,” dedi. “Evelyn’in kısaltılmışı. Ian her zaman senden bu şekilde bahse-

derdi. Seni bu şekilde tanıdım.” Adamın bakışları genç kadını delip geçiyor, her şeyi soyuyordu. Evie, içinin titrediğini hissetti; öyle olmadığını bilmesine rağmen genç adamın ona arzusuyla, içgüdüsel bir şekilde bakmasını istiyordu. Ancak o Linnie’ye bakıyordu... Nasıl bir olağanüstü kadınlık abidesi olduğuna inanıyorsa, ona, Ian’ın ona anlattığı kadına bakıyordu. “Ağzımdan kaçtı, affet. Evie’ye alışmak zaman alacak.”

Adamın sözleri genç kadının boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Ona gerçekten alışabilecek miydi? Genç kadın kafasını salladı, saç tokalarının gevşediğini hissetti. Asi saçları serbest kalmak için savaşıyordu. Genç kadın donakaldı.

Spencer devam etti: “Dinle, Little Billings’teki herkes oradan benimle birlikte ayrıldığını biliyor. Oraya benim karım olarak dönmeni bekliyorlar. Aksini yapman seni mahvedecek ve asla üstesinden gelemeyeceğin bir pozisyona düşeceksin. Ve etkileri Nicholas’a yansıyacak. Şimdi korkmuş bir tavşan gibi kaçamazsın, değil mi?”

Spencer elbette haklıydı. Şimdi başını alıp gidemezdi. Bu kadar bencil olamazdı. Hiç bu kadar zayıf ve korkak davranmamıştı. Şimdi korkaklık yaptığına inanamıyordu.

Genç kadın kafasını bir kez salladı. “Haklısın tabii.”

“Nihayet anlaştık o zaman,” bir kaşını kaldırarak, “değil mi?”

“Evet.” Zorla yutkunarak, “Anlaştık,” dedi.

“Evliliğin en iyi şartlarda bile ürkütücü olduğunu tahmin ediyorum.” Dudakları bükülmüştü. “Ama sana asla zarar vermeyeceğime yemin ederim.” Genç kadının kollarındaki baskıyı azaltmıştı. “Benden korkman için hiçbir neden yok. Beni anlıyor musun?”

Genç kadın, orman yeşili gözlere dalıp kendinden geçerek adamın ağzından dökülen kelimelerin keyfini çıkarıyor, onu güçlendirmesine izin veriyordu. “Korkmuyorum.”

“Ama korkuyordun.” Adamın gözlerinde ani bir parıltı belirmişti. “Onun yüzünden mi? Ian yüzünden mi?”

Ian mı? Başını hoşnutsuzlukla salladı. Ian mı? Adam aklından geçmemişti bile. Gırtlığının gerisinde saçma bir kahkaha yükseliyordu ancak karşı koydu.

Onu düşünmesi gerekirdi. Ne de olsa Nicholas’ın babasıydı. Ancak aklını sadece Spencer dolduruyordu. Onun yakınlığı, baştan çıkarıcı erkeksiliği, çıplak göğsünün hatırası, Yunan heykellerini andıran kaslarla donatılmış vücudu. Yakında onun kocası olacağı ve kütüphanede başladıkları şeyi bitirecekleri düşüncesi kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu.

Ve birden kafasına dank etmişti. Spencer’dan korktuğu yoktu, o kendi hislerinden korkuyordu. Kaçtığı şey buydu.

Adamın kollarında eriyerek onu aç bir kadın gibi izledi. Şimdi bile önlerindeki gece acı veriyordu. Hem baştan çıkarıcı hem de acı vericiydi.

Evliliklerini tamamına erirmek istiyordu. Sonunda gerdek yatağında neler olup bittiğini, bedenini hayata döndüren bu adamla öğrenebilirdi. Bu aynı zamanda saklamaya çalıştığı her şeyi meydana çıkarabileceği anlamına geliyordu. Bunca yıldır dikkatle koruduğu sırrı. Ne büyük karmaşa.

Adamın parmakları kolunda yukarı doğru kaymış, elbisesinin kumaşından onu yakıyordu. “Cevap ver. Savaşmam gereken bir hayalet mi var?”

Genç kadın, adama bakmaya devam etti. Parlak yeşil derinliklerdeki arzuyu apaçık okuyabiliyordu. Gerçeği istiyordu.

Genç kadın dudaklarını yaladı, cevabını düşündükten sonra söyleyiverdi. “Evet.”

Spencer sarsılmıştı.

Her ne kadar yalanlar ağına bir yenisini daha eklemiş olsa da, genç kadını baştan çıkarma içgüdüsünü engelleyecekse buna değerci.

"İan'a ihanet ediyormuş gibi hissediyorum." Dudaklarından çıkan yalan ona ne kadar acıyor verse de, Spencer'ı belli bir mesafede tutmak için mantıklı bir nedendi.

Adamın yüzünde garip bir ifade belirmişti. "İan'a ihanet etmek," diye mırıldandı. Genç kadını tutan ellerini bırakmıştı. "Onun çocuğunu meşrulaştırarak mı? Nicholas'a gayrimeşru bir çocuk olarak umut bile edemeyeceği bir gelecek vererek mi? İhanete hiç benzemiyor."

Genç kadın başını salladı. "Elbette değil fakat kalbin hissettikleri her zaman mantıklı şeyler değildir. Bugün evlenmemiz bu gece gerdeğe gireceğimiz anlamına..."

"Bu konuyla ilgili isteklerini açıklığa kavuşturdun." Spencer, genç kadına bakışlarını dikmişti; sert ve inatçıydı. "Hem de usanmadan."

Derken salonun kapısı çalındı ve hancının karısı Bayan Macgregor içeri girdi. Hemen arkasından da rüzgârdan yanakları kızarmış uzun bir adam takip etti.

Soğuk, Evie'nin her yanını kaplamıştı. Genç kadının, Spencer'ın varlığında hissettiği olağan sıcaklık dâhil etraftaki her şeyi boğmuştu. Şansızlığımdan, diye düşündü. Sakinleştirilmeye, bu saçmalığa karşı hissizleşmeye ihtiyacı vardı.

Bayan Macgregor, Bay Hart'ı tanıttı.

Nasıl olduysa ağzıman düzgün bir şey çıkmıştı.

Bay Hart, "Beklettiğim için özür dilerim," dedi. "Burada dursanız başlayabiliriz."

Spencer, genç kadını dirseğinden tutarak pencerenin önüne doğru götürdü. Pencereden gelen soğuk yün elbisesinin içine giriyordu. Genç kadın titreyerek ellerini göğsünde kavuşturdu. Spencer, titrediğini hissetmiş olmalıydı ki genç kadına yaklaştı. Spencer'ın kolu genç kadına değiyordu ancak bu onun daha çok titremesine neden oluyordu.

Papaz törene başladı.

Evie, genç adamın dudaklarının hareketini izleyerek kelimelelerini özümsemeye çalıştı. Suyun altında, zamanın ve sesin olmadığı bir boşlukta sürükleniyor gibiydi.

Genç kadın soluna dönerek yanındaki adamın güçlü profilini inceledi. Metanetliydi. Adamın dudağında en ufak bir kıvrım bile yoktu. Yüz hatları mermerden oyulmuş gibi görünüyordu.

Bundan böyle onun hayatının bir parçası olacaktı. Sonsuza dek. Ölene kadar. Bunu kavramakta ve anın önemini anlamakta zorlandı. Bir yabancıyla evlenmenin menfurluğu. Tümünü anlamaya, sisten ötesini görmeye, kafasındaki sıkıcı uğultuyu duymamaya çalıştıysa da papazın söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. Ne kendi ne de Spencer'ın ismini.

Bay Hart, "karı ve koca" kelimelerini söyleyene kadar hiçbir şeyi duymamıştı.

Karı koca. *Karı koca.*

Evlenmişti.

Penwich'teyken macera hayalleri kurardı. Sıradanlığı arkasında bırakıp aşına olduğu şeylerden uçarak uzaklaşmayı hayal ederdi. O günlerde bile evlilik onun macera anlayışında yer almamıştı. Nicholas'ın doğumuyla beraber macera fikirlerinden vazgeçtiğinde bile evlilik daha uzak görünmemişti. Olasılıkların en uzağındaydı.

Her şeye rağmen işte buradaydı. Birinin eşiydi.

“Gelini öpebilirsin.”

Bu açıklamayla birlikte kadının kalbi ağzına gelmişti. Spencer’a döndü.

Solgun yeşil gözler ona bakıyor ve dudaklar ona yaklaşıyordu. Diğerlerinin, iki yabancının evlendiği ve öpüşmeye hazırlandığı gerçeğinin farkında olmadan neşeli ve meraklı bakışlarla onu izlediğini hissetti.

Genç adam, genç kadının omuzlarını tuttu; sıkı ama nazıkçe.

Genç kadının bakışları adamın yaklaşan dudaklarına sabitlenmmişti.

Son anda kafasını döndürdü. Adamın dudakları genç kadının yanaklarına değdi ve soğuk yanaklarına ılık bir baskı yaparak bir an için orada durdu. Genç kadın, Spencer dudaklarını çekene kadar bakışlarını buzla kaplı pencereye sabitlemişti.

Yavaşça bakışlarını adama çevirdi.

Dudaklarından titrek bir nefes çıktı. Adamın gözlerinin yeşilinde karanlık ve kırgın bir şey parlıyordu. Genç kadın hemen anlamıştı. Spencer reddedilmekten hoşlanmamıştı. Özellikle bunda, karı koca olarak ilk öpücüklerinde. Pek hayırlı bir başlangıç değildi ancak kendine hâkim olamamıştı.

Bayan Macgregor, gerginlikten habersiz, içtenlikle alkış tuttu. Bir süreliğine kendilerini deri kaplı nikah defterini imzalayarak meşgul ettiler. En azından diğerleri. Genç kadın güç bela hareket ediyordu. Titreyen eliyle, belli belirsiz ismini karaladı. Ve bitmişti.

Şimdi önünde kocasını tanımak için koca bir hayat vardı. Ve adamın onu hiçbir zaman yakından tanınaması için dua edeceği koca bir hayat.

On Beşinci Bölüm

“Burada mı uyuyacağız?”

Spencer, Evie'nin hanım en iyi odasının ortasında duruşunu izledi ve onun artık karısı olduğunu kavramaya çalıştı.

“Evet.” Gardıroba yaslanarak genç kadının bakışlarının hızlıca yatağa, sonra başka bir yere, ardından tekrar yatağa bakışını düşünceli bir şekilde izledi. Dudakları seğirmişti. “Odayla ilgili bir sorun mu var?”

Her ne kadar sakın bir şekilde, “Hayır,” demeyi başarmış olsa da parlak mavi gözleri dehşet doluydu.

Adamın bakışları, genç kadının sıkıntıyla büktüğü parmaklarına döndü. Gülümsemesini saklamaya çalışarak pencerenin yanındaki koltuğa oturdu ve çizmelerini çıkarmaya başladı. Oda hakkında daha fazla şey duymayacağına emindi. Karısı hakkında bir şey biliyorsa o da onu tedirgin ettiğiydi. Gülümsemesi silinmişti. Ölü bile olsa ancak başka bir adama âşık olınak kadınlarda buna sebep olurdu.

Beklendiği gibi genç kadın, “Boş başka odaları yok muydu?” diye sordu.

“Han tamamen dolu.” Çizmelerin ilki yere düşmüştü. “İkinci bir oda için kasabanın öbür tarafında bir hana gitmek pek mantıklı görünmedi. Özellikle evli olduğumuz düşünülürse.”

Genç kadın başını salladı, açıkça düşüncelerini bastırmaya çalışıyordu. Genç kadının düşüncelerini dile getirmesine Spencer’ın ihtiyacı olduğundan değildi. Genç kadının, dişlerini sıktağında çenesinin üstünde oluşan hareketi görmüştü. Spencer biliyordu. Onun yatağa bakarak ikisini yatakta beraber düşündüğünü biliyordu. Ian’ı düşündüğünü.... Ve o yatağa Spencer’la girdiği an Ian’a ihanet edeceğini. Derin bir homurtu göğsünü doldurmuştu.

Neden, diye düşündü. Neden o da aynı duyarlılıkla acı çekmiyordu? Genç kadının sadakati nasıl onunkinden fazla olabilirli? Bir elini çenesine koydu. Kuzenini çok sevmiş ve kaybının ardından yasını tutmuştu. Genç kadının bacaklarını aralayıp ona sahip olmayı istediği için bir utanç hissediyor olması gerekmiyor muydu? Onu kendisinin yapmak için?

Sinirle aniden çekerek diğer çizmesini de yere bıraktı. “Biraz uyumalıyız. Hava nasıl olursa olsun sabah erkenden yola çıkacağız.”

Genç kadın valizine yönelerek geceliğini çıkardı. Omzunun üzerinden adama tedbirli bir bakış atarak paravanın arkasına geçti.

Spencer gömleğini çıkardı ve elleri pantolonunun üzerinden deyken durdu. Genç kadının hassasiyetine saygı göstermek için pantolonunu çıkarmadı.

Evie paravanın arkasından, geçen gece üzerine giydiği geceliği giymiş olarak çıktı. Spencer buna rağmen heyecanlanmıştı. Genç kadının aynaya yönelip saçındaki tokaları çıkarışını izledi. Mum ışığında saçları omuzlarına bal gibi akmıştı. Genç kadının gözleri belli belirsiz genç adama ve sonra tekrar aynaya döndü. Çok genç görünüyordu.

Aniden aklına bir şey geldi; Acaba Ian onu hiç saçları açık halde görmüş müydü? Büyük ihtimalle gizli buluşma yeri onlara tamamen soyunacak zamanı sağlamıyordu. Kıskanç, aptalca bir umut sıkışmış göğsünü açmaya yetmişti. Kuzeni, genç kadını muhtemelen tamamen çıplak görmemişti bile.

Bir elini saçlarından geçirerek sessizce küfretti. Tüm bunlar onun Ian'la olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Genç kadını tanıma nedeni buydu. Onunla evlenme nedeni ve belki de bir dereceye kadar onu bu kadar çok istemesinin nedeni buydu.

Geçmiş kışkanmak ya da ilk olmayı arzulamak aptallıktı.

Onunla sen evlendin. Bu açıdan onun için ilksin.

"Lanet olsun."

Genç kadın adama hızlı bir bakış attı, huysuzca küfür edişine şaşırmıştı.

"Bir şey mi dedin?"

Genç adam kendini sertçe yatağa bıraktı. "Hayır," diye çıkıştı. Nedensizce sinirlenmişti. "Bir şey yok. Uzun bir gün oldu. Uyuyalım artık."

Genç kadın yorganın altına kayarak girdi ve yorganı yukarı çekerek düzgünce göğsünde katladı.

Adam bir anlığına durdu ve yatağın uzak kenarındaki kadına uzun uzun baktı. Genç kadın titreyen ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Lanet olsun. Onu dehşete düşürüyordu. Ona saldıracağını falan mı düşünüyordu?

Spencer arkasını döndü ve hızlıca lambayı söndürdü. Kadının yanına yatağa tırmandı. Ona değmemek için özen gösteriyordu, genç kadından çok kendi için. Kendine güvenmiyordu. Kontrolünü sağlayabileceğine güvenmiyordu.

Şöminede hafifçe yanan ateş, odayı ağır bir ışıkla dolduruyordu. Dışarıdaysa kar fırtınası vardı.

Spencer yeminlerini düşündü. Sonunda genç kadın yanağını çevirmişti. Reddedilişinin hatırasıyla bir elini yumruk yaptı. Evliliklerini onaylayacak en küçük öpücüğe bile katlanamıyor muydu? Ian'ın hayaleti onun bu kadar küçük bir jesti yapmasına bile engel mi oluyordu? Ve niye bunlardan herhangi biri onu bu kadar çok rahatsız ediyordu? Bir eşi olmuştu. Yakında bir vârisi de olacaktı. Genç kadının sevgisini istediği yoktu.

O sırada kendine daha fazla tahammül edemedi. Kuzenine duyduğu kıskançlığı hazmedemiyordu. Ve ağır basan bu hissi; evlendiği kadına sahip olma ihtiyacını anlayamıyordu. Genç kadının kendisini istediğini kanıtlama ve sevdiği herhangi bir hayaletten daha çok onun arzusuyla yanmasını sağlayabilme ihtiyacını anlamıyordu.

Evie uyumuş gibi yaptı.

Bu uyumaya çalışmamış demek değildi. Denemişti. Cesurca denemişti.

Kendine ancak rüyalarına teslim olursa gecenin hızla geçeceğini söylemişti. Yanında, evlendiği adam kadar erkeksi ve yakışıklı bir adamın uyuduğunun farkına bile varmazdı. Yatak aralarında geniş bir boşluk bırakacak kadar büyüktü. Muhtemelen birbirlerine değmezlerdi bile.

Sabah olunca uyanacak ve Ashton Grange'a, onları bekleyen ayrı yataklara geri döneceklerdi. Aynı yatakta geçirecekleri bir gece panik yapılacak bir durum değildi.

Burası Barbados değildi. Üzerinde gezinen kaba ellerle kafası karışmış ve dehşete düşmüş bir şekilde karanlığa uyanmayacaktı.

Açıkça o bir beyefendiydi, şerefli bir adamdı. Yoksa niye en başında onunla evlenme zahmetine girsindi ki?

Öylece yatarken, dışarıdaki rüzgârın uğultusuyla duvarda hareket eden gölgeleri izledi. Adamın nefes alışının yavaşlayıp derinleşmesini dinledi, bedeni onunkine çok yakındı ancak değmiyordu.

Nefes verirken gözlerini kapadı ve kendisine rahatlamasını söyledi. Onu incitmeyeceğine yemin etmişti ve genç kadın buna inanmıştı. Burası ne Barbados ne de o Stirling'di. Spencer onu asla bir şeye zorlamazdı. Onu yumruklamazdı. Onun sadece aralarındaki talihsiz çekimine karşı koyması gerekiyordu.

Adam yanında hafifçe horlamaya başlamıştı. Dikizlemeye karşı koyamayarak genç kadın yüzünü onun tarafına doğru çevirdi. Adamın bu kadar çabuk uykuya dalmış olmasına nedensizce bozulmuştu. Onu baştan çıkaracağına korkmasına belli ki gerek yoktu.

O kadar çekici olmamalıydı. Ian'm çocuğunun annesinden başka bir şey değildi. Eş arayan bir adam için uygun bir gelin. Genç kadın hayal kırıklığına uğramış, surat asmıştı. Saçma olduğunu biliyordu. Bu durumda rahatlamadan başka bir şey hissetmemeliydi.

Adamın fütursuzluğu karşısında kırıldığı hissini bastırarak iç çekti, yanağının altına bir elini koyarak diğer tarafa döndü. Ateş çıtırdadı ve bir kütük parçalandı. Genç kadın ürpererek yatağa daha da gömüldü.

Genç adamın neden olduğu duyguları görmezden gelmeyi öğrenebilirdi.

Spencer'a karşı duyduğu sinir bozucu çekimin üstesinden gelmeyi ve kolay etkilenen bedenine baştan çıkarmak için hangi yöntemleri uygularsa uygulasin asla ve asla etkisinde kalmamalıydı.

Spencer uyuyormuş gibi yaptı.

Bu uyumaya çalışmamış demek değildi. Denemişti. Cesurca denemişti.

Kendine rüyalarına teslim olursa gecenin hızla geçeceğini söylemişti.

Evie'nin yanında uykuya daldığı anı biliyordu ve onun Ian'la hiç aynı yatağı paylaşıp paylaşmadığını düşünmekten kendini alı-koyamadı. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu. Onun için ilk olan bir şey daha. Dudakları kıvrılmıştı. Bu düşünce ona sapkın bir zevk veriyordu. Genç kadın yanında huzur içinde uyurken dakikaların geçmesini sağlayacak bir şeyi olmuştu.

Bu gece uyuyabileceğinden şüpheliydi. Yanındaki narin kadın vücudu ve sertlemiş erkekliğiyle biraz zordu. Linnie, yani Evie diye hemen düzeltti, onun karısıydı. Onundu ve elinin altındaydı, yine de ona karşı tek bir hamle yapmamıştı. Genç kadının son kelimeleri kulağında çınlarken yapamazdı. Hâlâ Ian'ı seviyordu. Onu istemiyordu. Onun için hazır değildi. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

Genç kadın aniden uyanmış, düzensiz bir nefesle yanında dikilivermişti. Adam dikkatlice ona baktı ancak karanlıkta güç bela görüyordu. Ateş sönmüştü. Oda, tıpkı çarpışma sonrası son top atışının havayı delip geçtikten sonra alacakaranlıkta olduğu gibi ölüm sessizliğindeydi.

“Evie?” Hafifçe kolunu tutarak genç kadının yanında doğrulmuştu. “Kâbus mu gördün?”

Genç adamın dokunuşuyla ufak bir çığlık atınca Spencer elini geri çekti.

Bu sefer ona ulaşmak için kararlı bir şekilde adını tekrarladı. “Evie!”

Genç kadın, adamın yanında bir an sessizce durdu, yüzünün gölgesi adama dönerken sonunda konuşmuştu. "Spencer?"

"Evet, benim."

Derin bir nefesle kendini geri bıraktı, Spencer'ın yanında titriyordu. "Özür dilerim. Karanlık... beni şaşırttı. Uyuyakaldığımda ışık vardı."

Genç adam duraksamış düşünüyordu. "Karanlık seni korkutuyor mu?"

"Tabii ki hayır," diye hızlıca cevap verdi.

Genç kadının vücudunun sarsıntılarını hissederek dokunmadan yanına uzandı. Bir şey onu korkutmuştu. Eğer karanlık değilse...

"Ben çocuk değilim," diye ekledi. Sesi meydan okuyordu.

Spencer karamsarca gülümsedi. Bunu biliyordu. Genç kadın ne zaman odanın içinde hareket etse genç adamın vücudu canlanıyordu. "Biliyorum."

Birkaç dakika geçmesine rağmen genç kadın hâlâ titriyordu. Spencer bir açıklama isteyecekti ki genç kadının endişeli sesi sessizliği bozdu. "Ateşi canlandırmak istersen benim için sakıncası yok. Burası garip bir oda. Birazcık ışık olsa... fena olmazdı."

Spencer tek kelime söylemeden ayağa kalktı ve gelberiyi bu-lararak şömineye yöneldi. Dakikalar için yumuşak bir ışık odayı doldurmuştu. Adam tekrar yatağa döndüğünde, genç kadının titremesinin geçtiğini fark etti ve yanına yerleşti.

Genç kadın, "Teşekkürler," diye mırıldanarak sırtını döndü.

Spencer, altınısı kahve saçlar şelalesine bakakalarak karşılık verdi homurtuyla. Adamın avuçları karıncalanıyor, ipeksi dokuyu hissetmek için can atıyordu.

Karısı karanlıktan korkuyordu ve bunu onun bilmesini istemiyordu.

İlginçti. Acaba onun hakkında başka ne öğrenecekti?

Evie, yan tarafında kıvrılmışken soğuk havanın boynuna çarpmasıyla titremişti. Uyku sersemi, mırıldanarak yorganı daha yukarı çekti ve avuçlarının altında saten gibi hissedilen sıcaklığa doğru sokuldu. Üşümüş burnunu ipeksi pürüzsüz yastığa sürttü.

Yatağın dışındaki keskin soğuğun tam farkına varamadan ve onu saran sıcaklığa minnettar bir halde iyice yerleşerek memnuniyetle iç çekti. Kış soğuğunu gösterdiğinde rahat, sıcak bir yatak gibisi yoktu.

Belindeki en ufak bir baskı onun yastığına daha da gömülmesine neden oluyordu. Isı kaynağına daha da yakınlaşmak zorundaydı; davetkâr, dudaklarını bastıracağı... bir *ten*.

Genç kadının gözleri kocaman açıldı ancak karanlıktan başka hiçbir şey bulamadı. *Dehşet verici karanlık*.

Nefes alamayarak sarsıldı, yüzünü ılık duvarından kaldırarak ümitsizce bir ışık, kurtarıcı ışığı aradı.

Şömine ışığının odayı doldurup karanlığı uzaklaştıran hafif parıldamasıyla her yanını rahatlatma kapladı.

Korkunç gerçeği kavramadan önce sadece bir anlığına süren bir rahatlamaydı bu.

Bir yastığa sokulmamıştı. Yalnız değildi. Spencer'la aynı yatağı paylaşıyordu. Kocasıyla. Sırtında hissettiği baskı onun eliydi. Geniş, sıcak, onu yakına gelmeye teşvik eden maskülen bir el. Önündeki sıcak duvar ise onun vücuduydu.

Genç kadın geri çekilerek karanlıkta adamın yüzünü inceledi. Uyuyordu. Gözleri kapalı ve dudakları gevşemiş, açıktı. Bir kara melek gibi görünüyordu. Genç kadın rahatlamıştı.

Uyanık olduğunu bilmiyor. Gözlerini kapa ve uyumaya devam et.

Gözlerini sıkıca kapayarak rahatlamaya, dakikalar öncesindeki gibi uyumaya çalıştı. Huzur. Tatlı hiçlik.

Genç kadının sırtındaki el hareket etmişti. Parmakları genişçe açılmış onu ateş gibi dağlıyordu.

Genç kadın ellerini koyacak yer bulamayarak onları hafifçe adamın göğsüne yasladı. Uyanmaması için dua ediyordu. Tema-sıyla adamın dişlerinin arasından bir ısılk çıkmıştı, çıplak göğsü sıcak saten gibiydi.

Onun yastık olduğunu nasıl düşünebilmişti? Yumuşak bir tarafı yoktu. Bunu adamın sıcaklığına ve teninin inanılmaz yumuşaklığına bağladı. Her yerde gibi görünen tenine. Her bir yanında. Geniş göğsü genç kadının karşısında bir duvar gibi yaylıyordu. Onu uyanık olduğunu ve ona asma gibi sarıldığını fark ettirmemek için hareket etmeye korkarak bekledi.

Durumun gittikçe ne kadar küçük düşürücü bir hal aldığına farkına vararak bekledi.

Geceliği kalçalarının etrafında toplanmış ve sol bacağı adamın bacaklarının arasında samimi bir şekilde sıkışmıştı. Şükürler olsun ki pantolonunu çıkarmamıştı.

Adamın eli tekrar hareket etmişti. Genç kadın, sırtındaki el aşağı kayarak tanıdık bir şekilde kalçasını kavradığında sessizce nefesini içine çekti. Karnına bir sıcaklık dalgası yayılmıştı. Spencer, genç kadını doğru yeri ararcasına daha yakına çekti.

Yükselen inlemesini durdurdu ve kendini mükemmel bir şekilde hareketsiz, yüzü adamın göğsüne gömülü, dudakları teninin tadını alır şekilde bir kaya gibi durmaya zorladı.

Genç kadının vücudu uyarılmış, canlı, kulak tırmalayan bir tel gibiydi. Kalbi göğsünde çılgınca atıyor ve adamın onun çılgın çırpınışlarını duymamış olmasına ihtimal vermiyordu.

Tanrım, hareket etmeliydi, kendisini bu korkunç durumdan kurtarmalıydı. Bu şekilde kalamazdı; adamın eli arkasını kavramış ve onu inanılmaz derecede sert gövdesine çekiyordu.

Genç kadın hâlâ uyuyormuş gibi yaparak iç geçirdi ve serbest kalmak için doğal görüneceğini umarak hareket etti. Aralarında birkaç santim bırakmaya dikkat ederek yan döndü.

Bedeni artık müteşekkîr bir biçimde adamınkinden ayrılmıştı. Parmaklarını yastığa geçirip hissiz bir şekilde kavrayarak bekledi. Bir kütüğün çıtırdayıp şöminede dağılışını dinledi. Odanın penceresinin dışındaki kar tanelerinin gecenin maviliğine karışmasını izledi.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Genç kadının içini yavaş yavaş bir rahatlama kaplıyordu. Ve başka bir şey. Pişmanlık olabilir miydi? Hareket ettiği için. Ya da vücudu arzuyla sızlarken Spencer uyuyor olduğu için. Uyanmayarak ikisi için de karar verdiği için.

Ancak genç adamın onu geri çekmesiyle ani bir nefes alarak pişmanlığını unuttu. Sıcak bedene değmesiyle genç kadını bir titreme almıştı. Genç kadının sırtı Spencer'ın göğsüne mükemmel bir şekilde hizalanmış, dizleri onunkiyle bükülmüş, kalçası uyluklarına yerleşmiş bir şekilde genç kadını kavramıştı.

Genç kadın hiç kılmıdamamalıydı. Bu pozisyon çok daha kötüydü. Teni karıncalanıyor, sıcaktan kızarıyordu. *Çok daha kötü. Çok daha iyi.*

Birkaç dakika boyunca ikisi de kılmıdamadı ve genç kadın bunun son olduğunu düşündü. Spencer'ın genç kadını kendine çektiğinden habersiz uyuyordu. Genç kadın bu şekilde işkence çekerek uyumayı düpedüz kabullenmişti. Tüm gece boyunca.

Derken adam tekrar hareket etti.

Geniş avuçlarıyla genç kadının göğüslerini kavramıştı. Genç kadının ciğerlerinde hava sıkışmıştı. Kalbi adamın eline doğru şiddetli bir şekilde atıyor, göğüs kafesinde yabani bir kuş gibi çırpınıyordu.

Genç kadın hareketsiz bir şekilde bekledi. Gözleri o kadar açıktı ki acıyordu.

Genç adam kendini tuttu, hareket etmedi. Ne vücudunu ne de göğsünü avuçlayan elini hareket ettirmişti. Besbelli hâlâ hareketlerinden bihaberdi.

Harika. Genç kadın böyle uyuyamazdı. Yoksa aklını oynatacaktı.

Kurtulmak için hareket etmeye hazırlanırken adamın parmaklarını bükmesiyle donakaldı. Göğüs uçları sertleşmiş, adamın avcuna dayanıyor, ona ihanet ediyordu.

O el genç kadının göğsünü yavaş, düzenli bir şekilde yoğurmaya başlamıştı.

Genç kadın, zevk çılgılım bastırarak dudağını ısırıldı.

Bunu uykusunda mı yapıyordu? Bilinçsiz bir hareket miydi?

Dehşet içinde kamburlaşarak sertleşmiş göğüs ucunu adamın avcuna doğru itti.

Bu anda ya da bacaklarının arasında zonklayan derin sancıda korku yoktu.

Düşünmeden, genç kadın hareket etmeye, kırpırdanmaya kendini adama doğru bastırmaya, adamın kasıklarına sürtünmeye, arkasındaki sertliği kısırtarak dürtmeye başladı. Adamın parmakları genç kadının göğüs ucunu buldu ve genç kadının dünyası silikleşti.

Genç adamın parmakları göğüs ucunu yuvarlayıp muncıklayınca, genç kadın hızlı solumaya başlamış hafifçe çekmesiyle boğazının derinliklerinde zayıf bir inleme hissetmişti.

Adamın nefesi boynunda hissediliyordu. O da genç kadın gibi hızlı ve ağır bir şekilde nefes alıyordu.

Genç kadının geceliği, adamın ona sürtünen tenini hissetmesine engel olan bir baş belası, aralarında istenmeyen bir engel olmuştu. Genç kadın adama doğru kıvranarak inledi.

Spencer'in diğer kolu genç kadının altından geçerek onu kavradı. Bu sefer iki eli de göğsünü kavrayıp göğüs uçlarıyla oynamasıyla inlemesini gizleyememişti.

Genç kadının kalçası kıvranıyor, sızlayışına çare bulmayı umarak aranıyor, ateşli bir şekilde açılıp kapanıyordu. Adam, bir elini emin bir şekilde, toplanmış geceliğinin önüne indirdi. O el daha genç kadın karşı koyamadan bacaklarının arasına girmişti.

Sanki karşı koymuş, sanki koyacaktı gibi.

Genç kadının tüm bedeni titriyor, onun için yanıp tutuşuyordu. Adamın elinin ilk teması, parmaklarının kaygan kıvrımlarında dolaşmasıyla genç kadının ağzı bir haykırıyla açıldı. Genç kadın gözlerini kapayarak hisslerine teslim oldu. Boğazından yükselen ufak sesleri yutarak kıvrandı ve titredi.

"Tanrım, Evie," diye inledi. Alarm. O uyanık. O uyanık.

Genç kadın hareketsiz kaldı.

"Çok iyi hissettiriyorsun."

On Altıncı Bölüm

Genç kadını kollarında taş a çeviren şey, adamın uyanık ve hareketlerinin farkında olduğunu onaylayan sesiydi.

Eğer meseleyi ele alacak kadar durup düşünseydi onun artık uyumadığını fark edebilirdi. Bedeninin yakalandığı açığa teslim olmuş, gün gibi ortada olan şeyi görmezden gelmesine izin vermişti.

Genç adamın nefesi boynunu ısıtıyordu. "Tadın da hissedildiğin kadar tatlı mı?"

Spencer'ın sesindeki gürlemeyi duyan Evie kendini daha fazla kandıramazdı. Bu kelimeler, o kadar derin ve gırtlaktan geliyordu ve o kadar cinsellik doluydu ki kendini aptal gibi hissetmesine neden olmuştu. Kandırılmış ve kullanılmıştı.

Spencer bunun olacağını biliyordu. Bunu planlamıştı, onu işte tam da böyle baştan çıkaracağını söylemişti.

Bacaklarının arasındaki yakıcı ıslaklıkta gezinen parmakları, Millie'nin bahsettiği noktayı ustaca bulmuştu. Herhangi bir kadın kendini ve etrafındaki dünyayı unutarak feryat eden hislerine ve titremeye kendini bırakırdı. Oysa Evie zevk içinde kıvrılırken bile, hissettiği öfke ve utanç içinde dalga dalga yayılıyordu.

Millie bahsetmeden önce böyle bir şeye sahip olduğunu bilmiyordu. Spencer oraya dokunup, onu bulmadan önce... Genç adamın parmak uçları üzerinde kayıyor, titreyerek genç kadının içindeki arzuyu çıkarıyordu.

Biliyordu. Tabii ki biliyordu.

Ve bunu genç kadına işkence etmek, onu esir etmek için kullanıyordu. O ufak yuvarlak çıkıntıyı küçük ve sert dairelerle genç kadının gırtlığından boğuk bir çığlık kopana kadar okşamıştı. Ondandır nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu. Kendini ondan koparmayı başarak yataktan fırladı ve silkelenerek ayağa kalktı.

Spencer, onu yatağa geri çekti. Adamın yüzü şimdi daha yakındı; yüz hatları şöminenin loş ışığında haşin ve acımasız görünüyordu. Bacaklarının arasındaki elini şimdi hızlandırmıştı.

Genç kadın bir inlemeyle kasılıp kıvranarak avuçlarının arasındaki çarşafı sıkıyordu.

“İşte böyle.” Adamın parmakları, derinine doğru okşayarak saldırısına devam ediyor, gözleri hayvansı bir tatminle parlıyordu.

Genç kadının bacakları Spencer için daha geniş bir şekilde ayrılarak kendiliğinden açıldı.

“Lütfen.” Genç kadın ne istediğini bilmeden yalvardı.

Gel gelelim Spencer biliyordu. Ve genç kadının yalvarışına, parmaklarını delirten bir yavaşlıkla içine sokarak karşılık verdi. İçine girip çıkıyor, arada ufak çıkıntıyı okşayıp titretmek için duruyor ve genç kadının kasılmasıyla tekrar içine giriyordu.

Nihayet genç kadın, giderek artan baskı karşısında dayanamayıp haykırarak teslim oldu. Vücuduna bir ateş dalgası yayılıyordu.

Nefes nefese kasılarak yatağa yığıldı ve avuçlarını gevşetti. Bir daha asla aynı olmayacağına emindi. Asla bundan –Spencer’den– başka bir şey istemeyeceğine emindi. Hayatının her anında...

Spencer, yer değiştirerek genç kadının üzerine ıktı. Omuzları, onları çevreleyen havadan daha karanlık, büyük bir gölge gibiydi.

Soğuk hava, genç adamın az önce kasıp kavurduğu yere değerek genç kadının bacaklarını yaladı. Evie bacaklarını sıktı, ıslaklığının ve kendini nasıl tamamen teslim ettiğinin utancı yüzüne dalga dalga yayılıyordu. l bir adama duyduğu aşkı ve bağlılığını sebep göstererek mesafe ve zaman isteyen gelini tamamen teslim olmuştu. Zayıf budalaların teki gibi görünüyor olmalıydı.

Genç kadın gözlerini sıkarak, "Bunun olmasını istememiştim," dedi.

Genç adamın karanlığın içinden oldukça yakın bir yerden konuştu: "yle mi? İstiyormuşsun gibi görünüyor."

Genç kadının yanaklarını ateş bastı. Gözlerini açtı ve adamın suretine baktı. Keşke yüzünü daha iyi görebilse ve buz yeşili gözlerinden hangi düşüncelerin geçtiğini okuyabilseydi.

"Beni kandırdın. Ben uyuyordum..."

"Ne olduğunu biliyordun. Bunu istedin."

"Bunu söylemeyi kes!"

"O zaman sen de inkâr etmeyi kes... ve ikimizin de açıkça istediği şeyi bitirmediğim için rahatla. Bakire gibi itirazlarına rağmen."

"Bitirmek..." Genç kadın kaşlarını çattı ve karşı çıkar gibi başını salladı.

Genç adam, genç kadının elini yakaladı. Evie ne olduğunu anlayamadan, elini bedenlerinin arasında kaydırarak genç kadının avcunu arzusunun kanıtı olan sertliğe bastırdı. Evie'nin eli, avcunun içinde hissettiği sertliğin üzerinde titriyordu. Hain ve meraklı yanının parmaklarını oynatmayı, onu hissetmeyi, biçimini ve büyüklüğünü incelemeyi arzulamasıyla titredi.

Spencer, "İşte," dedi. Bykt ve kalp atışı hissedilebiliyor, pantolonunu zorluyordu. "Minnettar ol. Sen tatmin olurken ben

bundan yoksun kaldım.” Sesi tenini ürperten haşın, gergin bir kükreme gibiydi. “Bunu düzeltmek istersen başka.”

Genç kadın elini çekerek avcunu yanan çıplak kalçasına sürttü. Vücudunun ne kadarının açıkta kaldığını fark etmesiyle geceliğini aşağı doğru çekti.

Tıslayarak, “Tabii ki hayır,” dedi genç kadın. “Bedenim sana cevap vermiş olabilir ancak senden bunu isteyen ben değilim!”

“Öyle mi? Bir adamı erkekliği büyüyüp sertleşene kadar kıskıncı ne oluyor zannediyorsun?”

Bu sözler karşısında genç kadın tokat yemiş gibi sarsıldı. “Öyle bir şey yapmadım!”

Genç adam aniden hareket etti. Genç kadın yarı korkmuş yarı tekrar dokunmasını isteyerek gerildi.

Spencer’ın kıvrak bir hareketle kalmasıyla yatak yükseldi. “O yaptığın gibi tatlı, küçük vücudunu bana sürtmekten kesinlikle gösterip de vermemek olarak nitelendirilebilir.”

Genç adamın kaba sözleri karşısında ürken Evie, yatakta dizlerinin üzerine kalkarak onun göğsüne parmağını dayadı. “Uyuyordum... ne yaptıysam istemedim oldu.” Kızgındı. “Aynı yatağı paylaşmaya zorlanmamız da pek yardımcı olmadı. Gelecekte bunu önleyebiliriz. Eve döndüğümüzde...”

“Evie, artık benim karımsın,” diye kükredti. Sesi uyarıcı şekilde çıkıyordu artık: “Ve utangaç bir bakire değilsin. Beni yanlış anlama. Bunların hepsi çok etkileyici, muhteşem bir oyun. Şehvetle uykusundan uyanan nazlı bakire oyunu beni kesinlikle tahrik ediyor.”

Genç kadının nefesi kesilmiş, yüzünü ateş basmıştı. Buna ne diyebilirdi ki? Onu bunun bir oyun olmadığını zor anlatırdı!

Spencer kıyafetlerini giymek için toparlanarak hırıltı gibi bir sesle ekledi. “Belki de sadece yatırılması gereken bir açlığın olduğunu kabul edip bu oyunlara bir son vermelisin.”

"Oyun mu?! Ben hiç..."

"Evet," diyerek böldü genç adam. "Hâlâ Ian'a bağlı olduğun için zaman istiyorsun, hemen ardından aç bir kadın gibi beni kışkırtıyorsun." Düzensiz bir nefes aldı. "Ancak bu işler böyle yürümüyor, tatlım. Eğer Ian izliyorsa, biliyor."

"Neyi?"

"Bununla yüzleş ya da yüzleşme, başka bir adamı istediğini, beni istediğini." Adamın sesi sinirli bir hal almış, genç kadının tüylerini ürpertiyordu. "İçine girmem için yanıp tutuşuyorsun."

Genç kadın, öfkeyle adamın geniş gölgesinin odanın içinde dolaşarak ceketini ve çizmelerini toplamasını izledi. Hâlâ dizlerinin üzerinde yatağın köşesine, adamın olduğu yere doğru yürüdü. "Sen bir canavarsın!"

"Öyle mi? O zaman bir dahaki sefere bu canavarın başlattığın şeyi durdurmasını bekleme."

Ardından adamın gölgesi, odanın kör karanlığında hareket ederek Evie'ye doğru hızlıca geldi.

Bir elini genç kadının ensesine sararak onu kendine doğru çekti. Adamın dudakları vahşi bir öpücükle genç kadının dudaklarına yapıştı.

Bedenleri birbirne yapışmış haldeyken Evie yumruklarıyla adamın sert omuzlarına vuruyor, dudakları onunkine yapışık olduğundan anlaşılmaz bir şekilde konuşuyordu. Spencer, genç kadının aralanmış dudaklarından faydalananarak dilini usulca içeri soktu. Bir eli ensesinde diğer eli yüzünü tutarken Evie onun ellerinde tutsaktı.

Yeniden alev alan bir kor gibi bacaklarının arasındaki sızı şiddetli bir halde geri dönmüştü. Adamın dudakları genç kadının kılere mühürlenmişti. Dilinin oksayısı genç kadının iradesinin son parçasını da alıp götürmüştü.

Tüm ağırlığıyla kendini genç adamın kollarına bıraktı. Parmaklarını onun omuzlarına batırmıştı. Genç adamın iyi ketenden gömleği canını sıkıyor, tekrar onun pürüzsüz tenini hissetmeyi diliyordu. Onun aç dilini ve coşkulu dudaklarını seviyordu, dudaklarının arasında inleyerek genç adama karşılık verdi.

Başlar başlamaz, adam ellerini bıraktı ve zorla uzaklaştı. Genç kadın nefes nefese yatağa düştü. Parmaklarını morarmış, sızlayan dudaklarına götürdü.

Genç kadının gözleri öfkeli gözyaşlarıyla yanıyordu. Şu an ondan nefret ediyordu ama kendinden daha çok nefret ediyordu. Çünkü genç adamın söylediği her şey doğrudu.

Onu istiyor, onun için yanıp tutuşuyordu.

Spencer'ın gözleri parlıyarak genç kadına bakıyordu. "Bugün reddettiğin öpücük işte buydu. İşte şimdi karı kocayız."

Hemen ardından odanın kapısını çarparak gözden kayboldu. Ahşap kapı çarpmanın şiddetiyle titremişti.

Yalnız ve terk edilmiş bir halde yatağa girdi. Yastığı kaparak kollarını etrafında doladı ve sıkıca kavradı. Hayatının en büyük hatasını yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Elini kaldırarak hafifçe dudaklarına dokundu. Bakışlarını hiçbir şey görememesine rağmen pencereden dışarı, coşkuyla yağan kara çevirdi. Ve biliyordu.

Yürek durduran bir kesinlikle biliyordu.

Eğer Spencer onu yatağında istiyorsa buna karşı koyma gücüne sahip değildi. Ancak sonra her şey meydana çıkacaktı. Onun deneyimsizliği. Yalanları. Genç adama karşı gitgide artan hayranlığı neredeyse saplantı halini almıştı.

Genç kadının teni ürperdi. An meselesiydi.

Spencer bir hışımla dışarı çıktı. Şafak öncesiydi, buz gibi rüzgârı ve yüzünü ıslatarak yağan karı, ateşini dindirmesini umarak memnuniyetle karşıladı.

Ağaç dalları rüzgârda çatırdayıp uğulduyordu. Yürüdü, atı çamurlu zeminde çatır çutur sesler çıkararak ilerliyor, onu handan kasabanın boş gölgeli sokaklarına doğru taşıyordu. Uyuyan mezranın sonuna uzun ağaçların arasına kadar yürüdü. Birdenbire durarak, sırtını yosunları buz tutmuş bir ağaca yasladı.

Kaç tane adam gerdeğinin sabahında dindiremediği hararetini söndürmek için yürümeye zorlanmıştı? Onun ihtiyaçlarını karşılamak isteyen tonlarca kadın vardı. Budalaca Ian'ın genç kadının kollarında bulduğu cennete sahip olmaya mı kafayı takmıştı? Yoksa bundan daha fazlası mıydı?

Bunun nedeni genç kadın mıydı? Kafasını sallayarak yaslandığı ağaçtan iterek kalktı ve yürümeye devam etti. Henüz dönüp onunla yüzleşmeye hazır değildi.

Vücudunun genç adama cevabına karşın genç kadının aklı -kalbi- hâlâ hayır diyordu. Genç adam her zaman böyle olacağından şüpheleniyodu. Her ne kadar onu istese de, her zaman genç kadının bir parçası mesafeli ve kilit altında olacaktı. Ian'a sakladığı parçası. Bu düşünce adamın damarlarını yakarak, öfkesini besledi ve boğazının arkasında düğüm oldu.

Karşılarındaki kadınları düşünmeden hayvani isteklerine kapılan babası ya da kardeşleri gibi değildi. Linnie, ya da ona şimdi ne diyorsa desin, onun karısıydı. Genç kadına karşı daha anlayışlı olmayı Ian'a borçluydu.

Ne yazık ki konu Evie olunca tüm düşünce kabiliyeti ve mantığı yok oluyor gibiydi.

On Yedinci Bölüm

Vardıklarında, Ashton Grange ışıklarla parl parl parlıyordu. Genç kadın bu durumdan minnettardı. Acımasız karanlığı aydınlatan her ışık için minnettardı. At arabasının kapısı açılana kadar niye olduğunu düşünmemişti.

Spencer, genç kadının inmesine yardım ederken bile gözlerini evin üzerinde gezdirmişti. Genç adamın yüzündeki şaşkın ifade Evie'yi tedirgin ediyordu. Genç kadın, gözlerini Spencer'dan ayırarak eve, sonra tekrar ona baktı. "Ters bir şey mi var?"

Spencer bakışlarıyla evi taradı. "Konuklarımız var gibi görünüyor."

Ön kapı savrularak açıldı. Bayan Brooks basamaklardan indi. "Ah, Tanrı'ya şükür! Döndün. Ne yapacağımı bilemedim. Kendimden geçtim," sesi fısıldıya dönüşerek, "o kadını mutlu edeyim diye. Hiçbir şey onu tatmin etmiyor. Sen ayrıldıktan kısa bir süre sonra geldi. Arkadaşlarıyla beraber."

Soluk soluğa kalmış, dalağı şişmiş gibi bir elini beline koydu. Arkasına kaçamak bir bakış attıktan sonra fısıldayarak devam etti: "Nerede olduğumu sorup durdu." Kâhya dudaklarını anahtarla

kilitler gibi bir hareket yaptı. “Tek kelime... Nerede olduğunla alakalı tek kelime etmedim.” Bakışlarını anlamlı bir şekilde Evie’ye çevirerek, “veya kiminle olduğunla. Ona senin işinin seni ilgilen-direceğini ve...”

Spencer başı dönüyormuş gibi bir elini kaldırıp başını sallayarak, “Bayan Brooks. Lütfen, bahsettiklerinizden bir kelime bile anlamadım. Kim burada?” diye sordu.

Kâhya, her şey apaçık ortadaymış gibi gözlerini kırttı. “Söyle-medim mi? Ah, akılsız kafam! Vikontes burada.” Evie’ye özür diler gibi bir bakış atarak, “Tahmin ediyorum ki dul olan Viskontes. Baldızınız, Leydi Adara,” dedi.

Leydi Adara mı? Evie yutkundu. Asil biriyle mi akrabaydı artık? Bir Viskontes? Genç kadının başı döndü.

Spencer’a hızlı bir bakış attı. Niye bundan daha önce bah-setmemişti? Düşünceler aklında dönüp duruyordu. Yapbozun parçalarını yavaşca birleşiyordu.

Leydi Adara onun baldızıydı, yani ağabeyinin karısı olmalıydı. Onu her şeyle bırakan en büyük ağabeyinin.

Buna bir unvan da dâhildi.

İçine öfke yayılmıştı. Spencer’ın bakışları genç kadınınkilere kilitlenmişti. Bunu ona söylemeyi nasıl ihmal etmişti? O soyluydu. Şimdi genç kadın da öyleydi. Bir Vikontes. Girmeyi hiç de arzu-lamadığı bir dünyanın parçası olmuştu.

Penwich’te okurken bunun mümkün olabileceğini bile düşün-mezdi. Barbados’tan sonraysa girmeyi hiç istememişti, üzerindeki ilgiden nefret ederdi. Şimdi de istemiyordu bunu.

İhanetin ateşi göğsünü yakıyordu. Bunu ona söylemeyi nasıl atlardı? Bu kesinlikle önem taşıyordu.

Darmadağın ve korkunç bir şekilde demode seyahat kıyafetine bakmasıyla sıkıntısı artmıştı. Kesinlikle bir leydi değildi. Leydi Adara bunu hemen anlardı.

Aniden evin önündeki büyük çahlardan birinin arkasında saklanmayı istedi. Evliliklerine ailesi nasıl tepki verirdi? Hiçbir şeyi olmayan bir kadın. Sadece sınırlı imkânlarla sahip bir aileyle gevşek bağları olan bir kadın. Kimliği muğlak bir ilk eşi olduğunu iddia eden bir kadın.

Bir lordun varlıklı bir kadınla evlenmesi beklenirdi. Ya da bir leydiyle. Ya da her iki sıfatı da taşıyan biriyle.

Spencer surat asarak, "Adara burada," dedi. Şaşırmamış gibi duyuluyordu. "İsabet olmuş. Camila'ya evliliğimin haberini verebilir."

Eğer ailesinin onlara saldıracağını düşünüyorsa, gerçekten ona kim olduğunu açıklaması gerekliydi.

Kâhya, "O ve arkadaşları uzun zamandır misafir odasında," dedi.

Spencer, Evie'nin kolundan tutarak onu kâhyaya doğru yönlendirdi. "Evie'yi götür. Ben misafirlerimizle ilgileneceğim."

Evie rahatlamıştı. Spencer, karısını aristokrat ailesine açıklarken buna şahit olmayacaktı. Korkakçaydı ama yüzleşmeden kurtulduğuna memnundu.

Merdivenleri çıkmaya başladılar ve cırtlak bir sesin havada yankılanmasıyla durdular.

"Spencer!" Kapının eşiğinde o kadar güzel bir yaratık belirmişti ki Evie ucube gibi hissetti. Onun karşısında tüm kusurları göze batıyordu; kıvrımsız vücudu, neredeyse güzel sayılabilecek ince uzun yüzü.

Leydi Adara mavi ipek elbise giymiş bir tanrıçaydı. Saçları altın bukleler halinde başının iki yanında toplanmıştı. Boğazındaki koyu renk gerdanlık sadece süt beyazı dekoltesine dikkat çekiyordu.

Hemen ardından diğerleri de kapı eşiğine gelmişti. Tüm parlak tüylü tavus kuşları. Leydi Adara eteklerini tutarak hızlı adımlarla çıtı pıtı koşmaya başladı. Kendini Spencer'a doğru atarak sıcak bir karşılamayla ona sarıldı.

Evie, kadının kocasına sarılmasını izlerken sinirleri gerilmişti.

Dışlanmış hissederek kâhyaya doğru yaklaştı. Spencer'm karısı olabilirdi ancak onu tanımadığı apaçıktı. En azından Leydi Adara kadar. Kocasma o kadar coşkulu bir şekilde sarılacağı günün geleceğinden kuşkuluydu. Bunun farkına varmasıyla göğsüne bıçak gibi bir acı sarılandı.

Spencer kadını kendisinden uzaklaştırarak, "Adara," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kadın, hafifçe genç adamın göğsüne vurarak kalın kirpikli gözlerini kırptı. Büyük, büyüleyici gözler. "Asıl sana sormalı. Neden hâlâ eve gelmedin? Üvey annen ve ben sabırsızlıkla seni bekliyorduk. Özellikle de ben."

Evie kaskatı kesildi. *Özellikle de ben.*

Ona mı öyle geliyordu, yoksa Spencer'm baldızı biraz fazla mı sevecendi?

Spencer homurdandı. "Bagby'ye geleceğimi..."

"Bagby mi? Öf! Kendine bir eş bulacağına dair gerçekten bir uşağın sözüne inanacağımı mı düşündün? Spencer, tatlım, münasip bir eş için nereye bakacağını biliyor musun ki? Tanrı aşkına, savaştaydın. Ama merak etme, senin için bu balo dönemi mahsullerinden en müstesna kızların olduğu bir liste yaptım."

Kadın iki elini de sanki en doğal şeymiş gibi Spencer'ın göğsüne yerleştirdi. "En azından sapasağlam geri döndün. Gelinlerin o konuda özellikle tizi olabilirler." Kadın parmaklarını açarak ellerini adamın geniş göğüslerinde gezdirerek kıkırdadı. "En azından ele sağlam *geliyorsun* ama yakından incelemem gerekebilir. Özel olarak..."

Küçük cadı! Evie daha önce hiç bu kadar aşağılık bir şey görmemişti. Yanaklarını ateş bastı. Parmakları iki yanında kıvrılarak yumruğa dönüştü. İnanılmaz bir şekilde, kadını sarı buklelerinden tutarak onu yere yatırıp bir güzel benzetmek istedi.

Başıyor muydu? Bu kadar çabuk mu? Spencer'ın çok istediği vârisini yapmaya koyulmadan mı? Evlilikleri şimdiden, aslında olduğu gibi, yalandan mıydı?

Evie düğümlenen boğazma inat yutkundu. Gözlerindeki beklenmedik yanma karşısında dehşete düşmüştü. Evie izlerken başka birini mi arayacaktı? Öfkeyle gözlerini kırptı. Neden bu kadar umurundaydı ki? Nikâh gecesinde onu reddederek hata mı yapmıştı? Evlilik ömür boyu süren bir şeydi. Erkekler ömür boyu sevişmeden yaşamazdı.

Muhteşem güzellikteki Leydi Adara'yı dövmeden duracağına güvenemeyerek bir an önce onun huzurundan ayrılabilmek için Bayan Brooks'u hafifçe iteledi.

"Adara, tanışmanı istediğim biri var."

Evie donakaldı. Ve yavaşça onlara döndü.

Spencer bir elini ona doğru uzattı.

Adara, gözleriyle adamın uzanmış kolunu takip ederek bakışlarını Evie'ye doğru kaldırdı. Yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. Belli ki o ana kadar Evie'yi fark etmemişti.

"Spencer?" Sesi azarlar gibiydi. "Bu kim?"

“Adara, bu benim karım. Evelyn...”

“Karın mı!” Gözleri, onu neredeyse çirkinleştirecek kadar kocaman açılmıştı. Evie, kadının yüzündeki ifadeyi değiştirmemesini dileyerek gülümsememek için kendini zor tuttu.

Adara, “Bu nasıl olabilir?” diye devam etti. “Bagby seninle görüşmesinden döndüğünde karın olduğundan bahsetmemişti. Sadece bir eş bulmayı kabul ettiğini söylemişti.” Kadının öfkeden yüzü kızarmıştı. “Bu bir tür şaka mı?” Kadın narin yumruklarını beline dayamıştı. “Çünkü seni temin ederim, ben hiç eğlenmiyorum. Bu, bu... bu kadın senin karın olamaz. Camila ve benim planlarım vardı, bundan çok daha uygun adaylar...”

“Şaka değil, Adara,” diye bölerek karşılık verdi. “Sen ve Camila hayal kırıklıklarınızın acısını çekebilirsiniz. Kendi gelinimi kendim seçmeye karar verdim.” Adam geniş avuçlarıyla Evie’nin beline destek olmuştu. “Eşimi düzgün bir şekilde selamlamayacak mısın? İşte halefin.”

Evie, adamın heykel gibi yüzüne bir bakış attı. Genç adam olanlardan kesinlikle sapıkça bir zevk alıyordu ve bunun Evie’ye zarar verdiğinin farkında değildi.

Adara, bir an tereddüt ettikten sonra reverans yaptı. Kahverengi gözleri artık büyümlü bakmıyordu, âdeta birer volkan taşı gibiydiler. “Leydi Winters, hoş geldiniz.” *Leydi Winters* mı? Artık adı bu muydu? “Yapacak çok...”

Kadının sözcükleri Evie’nin kafasındaki vızıltıda kaybolmuştu. *Leydi Winters*. Spencer’a bir bakış attı. Genç kadının soru soran bakışlarına karşılık Spencer, başını bir kez sertçe sallamıştı. Bu bir uyarıydı. Gözlerindeki mesaj oldukça açıktı. *Şimdi değil*.

Genç kadın, hemen oracıkta bir cevap istememek için dudaklarını ısırdı. Sadece gururu onu kontrol altında tutuyordu. Eltisinin, kendi ismini bile bilmediğini öğrenmesine izin veremezdi. Evlendiği

adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini öğrenmesine izin veremezdi. Mümkünse bu utancı kendisine saklamalıydı.

“Adara, izinle. Uzun bir yolculuk oldu, Evie’yle benim dinlenmeye ihtiyacımız var.”

Adara’nın yüzü kızarmıştı. “Tabii ki. Sonuçta yeni evlisiniz.” Kadının başı dik, koyu gözleri hasetle doluydu. “Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum.” Kadının dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Abin ve ben günlerce odamızdan çıkmamıştık.” Kenara çekilerek onlara yol verdi.

Spencer, Evie’yi ilerlemesi için dürttü. Evie adamın yüzüne bir bakış daha attı. Yüzünde Adara’yı duyduğuna dair en ufak bir belirti yoktu. Bakışları Evie’ye sabitlenmiş, yeşil gözleri sert ve düşünceliydi. Genç kadın çenesini kaldırarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Genç adamın onu izlemesine izin verdi. Yan yana bir türlü yürüyemiyorlardı. Mutlu yeni evli rolünü oynuyorlardı. Hiç nedensiz hissettiği heyecan boğazını düğümlemişti.

Adamı gerisinde bırakmayı umarak daha önce uyuduğu odaya giden koridoru hızla geçti.

Ancak Spencer’ın başka fikirleri vardı. Spencer, genç kadını kolundan yakalayıp kendine döndürerek onu başka bir odanın içine çekti. Eğer koyu renk, maskülen mobilyalar bir ipucuysa burası onun yatak odasıydı.

Genç kadın gitmeye çalıştı ancak Spencer yüzünde öfkeli bir ifadeyle kapıya giden yolu tıkadı.

“Geçmeme izin ver.”

“Henüz değil. Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.”

Genç kadın yumruklarını beline dayadı. O dakikada, adamın yakışıklı yüzü inanılmaz derecede rahatsız ediyordu. “Emir verdiğin askerlerinden biri değilim.”

“Hayır, sen benim karımsın.”

Genç kadın çenesini hafifçe eğerek, “Pek sayılmaz,” dedi.

“Öyle mi?” Genç kadının üzerine yürüdü. Evie, elinde olmandan adamın yatak odasının derinliklerine doğru geri adım attı. “O nasıl oluyor? Yemin ettiğimizi hatırlıyor gibiyim.”

Öfkeli bir sesle, “Bu evlilik hâlâ feshedilebilir,” dedi pervasızca. “Hâlâ çok geç değil, Lord Winters.” Bu, genç kadının ağzından, vurguyla, adamın söylemeyi ihmal ettiklerine ve Spencer’ın baldızının ona yihşmasına duyduğu sinirle çıkmıştı. Kadının ilgisine karşılık vermemesi Evie’ye bir anlam ifade etmemişti. Kadın onu istiyordu. Evie bunu kadının yüzünde görmüş, sesinde duymuştu.

Evie suçlamaya devam etti: “Böyle bir şeyi bana nasıl söylemezsin?”

“İmzayı atarken tam adımlı ve unvanımı da kullandım.”

“Ah! Bunu nasıl görmedim. Kendi adımlı imzaladığım anı zar zor hatırlarken bu çok da şaşırtmadı doğrusu.

“Kabul etmeyi öğrendiğim bir şey olmadığını itiraf ediyorum. Sana söylemeyi istemiştim.”

“Boş versene! Eminim kilise, senin gibi bir lordun benim gibi sıradan biriyle evlendiğini duyunca evliliği feshetme hakkı tanır.”

“Ben öyle bir şey...”

“Düşmüş bir kadından başkası değil.” Genç kadın titriyor gibiydi. “Gerçeğin ortaya çıktığım hayal edebiliyor musun? Senin konumunda biri... ne düşünüyor olabilirdin acaba?”

Adam kükreyerek, “Yeter,” dedi.

“Bana emir veremezsin. Gerçek birer karı koca olmadığımızı unutmayalım.”

Adam koyu kaşlarından birini kaldırdı. “Ah, unutmadım tatlım.”

“İyi.” Genç kadın öfkeyle başını salladı, kalbi kulaklarında atıyor gibiydi.

“Seninle henüz yatmamış olmamız fazlasıyla farkında olduğum bir durum.” Adamın ifadesi tehditkar bir hal almıştı ve genç kadına doğru bir adım attı.

Genç kadın, Spencer’ın yeşil gözlerindeki saldırgan ışıktan hoşlanmayarak gözlerini kırptı ve geriye doğru bir adım attı.

Genç adam, dudakları acımasız ve keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrılarak takip etti.

“Haklısın tabii ki,” diye homurdandı. Eli kravatına doğru hareket etmişti. Kravatını çözüyordu.

“Haklı mıyım?” Genç kadın yatağa çarpmıştı.

“Evet, gerçek anlamda evli sayılmayız.” Spencer kravatını boşluğa bıraktı. “Belki de bunu düzeltmeliyiz.”

Genç kadın yatağı aralarına almaya özen göstererek yatağın etrafında döndü. Endişe ve heyecanı kalp atışlarında belliydi. Heyecanına içinden sövdü. “Evliliği bozmak o kadar da zor bir şey olmamalı. Ne de olsa o bir lordsun. Dünya eteklerine kapanmıyor mu?”

“Bu sorunun cevabını bulma niyetinde değilim.” Adam yatağın etrafından dolandı. “Bu kadar dramatik olmayı bırak. Burada benimlesin. En azından birkaç ay. Bana o kadar bile dayanamaz mısın? Eğer süreyi kısaltmak istersen daha uyumlu olmanı öneririm. Buraya gel.”

Göğsü panikle çırpıyordu. Sıçrayarak adamdan kaçtı. Spencer kadının cübbesini yakalamayı başarmıştı. Evie, cübbesini eve girdiğinde çıkarmadığına lanet okuyordu.

Genç kadının gerdanındaki düğümleri çözmesiyle kıyafeti yere düştü ve genç kadın özgür kaldı. Zafer hissediyordu.

Adamın küfürü dudakları tırmalayarak genç kadını takip etti. Genç kadın kapıya koştu; eli tokmağın üzerindeydi.

Derken Spencer onun üstündeydi. Onu, bedeninin şiddetiyle kapıya yaslamıştı. Genç kadının dudaklarından bir nefes çıkmıştı. Hâlâ kalçasının yanındaki tokmağı arayarak lanet olası kapıyı açmaya çalışıyordu. Sert bir el onu omzundan yakalayarak döndürdü.

“Ah!” Genç kadın başını kapıya çarpmıştı.

Spencer, genç kadına ters bir bakış attı, yanağındaki oyuklar keskin ve derindi. Genç kadın onu daha önce bu kadar öfkeli görmemişti.

“Böyle mi olmak istiyorsun?”

“Tartaklanmayı mı?” diye tısladı, yüzünü adama doğru yaklaştırmıştı. “Ah, kesinlikle. Her kadının hayali.”

Spencer’m ifadesi değişti, gözleri o kadar parlak bir yeşildi ki genç kadın ürperdi. “Bana, seninle yatmadığım için evliliğimizin gerçek ve tam anlamıyla meşru olmadığını söylüyorsun. Beni bu laflarla yola getirebileceğini mi sanıyorsun?”

“O beni hırpalaman için yapılmış bir kışkırtma değildi.”

“Öyle mi?” Adamın bakışları genç kadının elbisesine ve mütevazı yakasına çevrilmişti. Sesi kısılarak, “Ne düşünüyorum, biliyor musun?”

Genç kadın başını salladı.

Genç adam, sertleşmiş erkekliğini genç kadının karnına doğru ilerleterek kalçasını, Evie’ninkine bastırdı. Genç kadın soluksuz kaldı. Bacaklarının arasındaki o sersem zonklama geri dönmüştü.

“Bunların hepsi sana sahip olmam için oynadığın bir oyun.”

“Absürd—”

“Beni kışkırtmak için elinden geleni yapıyorsun.”

“Saçma!”

Spencer, tehlikeli bir sırtışıla genç kadının karnında bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu. "Bu oyunları atlayalım, Evie, ne dersin? En başından beri bu anı bekliyorduk."

Genç kadının kalbi heyecandan tehlikeli bir hızda atıyordu. "Asla!"

Spencer'ın gülümsemesi silinmişti. "İnatçı kadın. O halde, bunu senin için kolaylaştıracam."

On Sekizinci Bölüm

A dam başını eğdi.

Genç kadın, çaresiz bir halde sızlanarak başını yana döndürdü. Spencer'ın dudakları boynunu sıyrıp geçmişti.

Seni öpmesine izin verme, Evie! Bir erkeğe zavalh Linnie gibi zayıf ve kolay lokma olma...

Spencer hâlâ genç kadının dudaklarını kovalıyordu.

Evie, kafasının arkasındaki kapıya karşı kıvranarak adamın yaklaşan dudaklarından kaçmaya çalışıyordu. Saçları tamamen omuzlarından dökülene kadar saç tokaları saçından düşmüştü.

Genç kadının yüzünü iki eliyle kavrayarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. Adamın avuç içleri, genç kadının içinin titremesine neden olan iç gıcıklayıcı bir sürtünmeyle yanağını ısıtıyordu.

Burun burunalardı, adamın nefesi genç kadınıkiyle karışıyordu. Kapana kısılmış halde adamın aydınlık bir ormanın olağanüstü yeşilliğindeki gözlerinin yoğunluğunda kaçamayarak kendini kaybetti.

Adamın dudakları genç kadınınkilerle vahşi bir öpücükle buluştu; onu cezalandırıyor, tutkuyla kendinden geçiyordu. Tek

amacı ona sahip olmak, onu iőaretlemektir. Genç adamın dudaklarını dudaklarında hissetmek genç kadını sersemletmiőtir. Onu daha önce hiç böyle öpmemiőtir. Ne Little Billings'te ne de handa. Tadında öfke ve üstünlük, kontrolden çıkmıőlık vardı.

Genç kadının elleri ikisinin arasında bir boşluk yaratmak isteyerek kıvranıyordu. Bu son derece tutkulu işgale karşı onunla ve kendisiyle savaşılabilmek için dudaklarını hiç oynatmadı. Arkasındaki kapı sert, önündeki Spencer daha sert bir şekilde onu sarmalarken, tüm duyuları yorgun düşene kadar savaştı.

Teslim olamazdı, deneyimsizliğini keőfetmesine izin vermezdi...

Sanki aklını okumuş, endiőesini sezmiőt, onu bu şekilde kazanamayacağını anlarcasına adamın dudak hareketleri nazikleőmiőtir. Önce genç kadının üst dudağını öptü; hafifçe ısırarak ılık dudaklarının arasına aldı ve onu diliyle ıslatmadan önce nazikçe emdi.

Genç kadının açlığı karnında toplanıyor, bacaklarının arasındaki zonklama gitgide artıyordu. Bedeni adamın karşısında erimiőt, gevőemiőtir.

Genç adamın elleri Evie'nin kalçalarına doğru indi ve onu sertleőtmiőt erkekliğine daha iyi yerleőtirmek için kavradı. Genç kadın parmak uçlarında yükselerek pelvisini öne doğru hareket ettirdi. Bacaklarının arasındaki zonklama artık neredeyse acı veriyordu.

Ne yaptığını biliyordu... Ateşle oynadığını biliyordu.

Dudaklarını adaminkilerden kurtararak, "Bunu istemiyorum," dedi. Sesi şehvetle kısılmıőt, yalancı olduğunu belli ediyordu. Yutkunarak tekrar denerdi. "Lütfen."

O büyüleyici gözler genç kadının ateş basmıőt yüzünü inceleyerek, "Öyle mi?" dedi.

Ellerini garip bir şekilde önünde tutarak onun ve kapının arasından sıyrılmaya çalıştı. Neyse ki adam onu serbest bırakmıştı.

Genç kadının elleri saçlarına gitti ancak olan olmuştu. Saçlarını artık düzeltebileceğini zannetmiyordu. Parmaklarını karnına yerleştirerek genç adamla saçları vahşice dağılmış bir halde yüzleştğini ve onun haşin öpücüğüyle zonklayan dudaklarını unutmaya çalıştı.

Adam bakışlarını genç kadına çevirdi. Gözlerinin soğuk güzelliği ve içindeki açlık dehşet vericiydi. Spencer onu istiyordu. Ne kadar inanılmaz görünse de bu doğrudu. Bu sadece bir vâris elde edebilmek için olamazdı, değil mi?

Derken bir düşünce içini kapladı. Belki de arzusu özel olarak onunla ilgili değil daha çok aşağıdaki kadınla ilgiliydi. Adara'nın varlığı karşısında fazla cana yakın davranmamıştı ancak Evie, gördüğü gibi baldız-enişte ilişkisinden başka bir geçmişleri olduğuna emindi. Ve bir anda bu düşünceyle ateş başına vurdu.

Genç kadın çenesini hafifçe kaldırarak, "Benimle neden evlendin?" diye sordu. Akli inanılmaz bir hızla çalışıyordu. "Gerçekten? Tamamen onurun ve sorumlulukların için değildi, değil mi?"

"Sana söyledim. Evlenip bir vâris sahibi olmak ve Nicholas ile sana bakmak gibi bir sorumluluğum var." Öfkeyle yanağında bir kas seğirmişti. "Seninle evlenmek uygun bir anlaşma gibi göründü."

Genç kadın kapıya doğru hareket ederek, "Onun yüzünden mi?" diye sordu.

Adam şaşırmış görünüyordu. "Kimin?"

"Leydi Adara'nın."

Buz yeşili gözleri artık daha da soğuk bakıyordu. "Adara artık bana bir şey ifade etmiyor."

"Artık," diye tekrarladı genç kadın. O tek kelime kalbini delip geçmeye yetmişti. Defalarca. Geçmişindeki bir kadını kıskanmaya

hakkı yoktu. Aslında bugünündeki bir kadını da kıskanmaya hakkı yoktu.

Boğazındaki düğümünden kurtulabilmek için yutkundu. “Burada olacak kadar bir şey ifade ediyor olmalı. Aranızda ne vardı?” Genç kadının sesi değişmiş, uzak ve ince duyuluyordu.

Göğsüne saçma bir ağrı saplanmıştı. Geceliğinin üzerinden sanki ovalayınca gidecekmiş gibi ağrıyan yeri ovaladı. Bunun pratik bir anlaşma olması gerekiyordu. Neden canını yakıyordu?

Adamın yanağı tekrar seyirdi. “Adara ağabeyimle evlendi. Benimle değil...”

“Ama onunla evlenmeyi istiyordun?” O kadar önemli olmamalıydı. Çok uzun zaman önce olmuştu.

Adam, itiraf etmeden önce tereddüt ederek, “Evet, benimle kaçmayı kabul etmişti ancak yine de ağabeyimi seçti,” dedi.

“Açıkça görülüyor ki hâlâ sana karşı bir ilgisi var.”

Adam sarsılmıştı. “Onun ne hissettiği beni ilgilendirmiyor. Bunu neden tartıştığımızı bilmiyorum bile.”

Çünkü o şu anda buradaydı. “Yani İngiltere’ye dönüşünden sonra bu kadar kısa sürede evlenmenin onunla ilgisi yok?” Genç kadın kollarım göğsünde kavuşturdu.

Spencer öfkelenmiş görünüyordu ancak Evie’nin geri adım atmaya niyeti yoktu.

“Dediğim gibi, evlenmem gerekiyordu.”

“Benim gibi biriyle, değil mi? Senin niyetini sorgulayamayacak kadar aptal ve çaresiz.”

Adam kafasını sallayarak genç kadının sözünü böldü. “Senin için öyle veya böyle olması niye önemli ki? Benimle kendi nedenlerin için evlendin.” Adam sırtıyordu.

Öyleydi. Evie kuskanç, şirret bir kadın gibi davranıyordu. Yine de adamı suçlamadan duramadı. "Benimle baldızını cezalandırmak, onu kıskandırmak için evlendin."

Genç adamın gözleri kısılmıştı. "Niye bu kadar önemsiyorsun? Daha kahrolası bir hayaletle âşık olduğun için beni yatağına alamıyorsun."

Cevabı tokat gibi inmişti. Genç kadın derin bir nefes aldı. Spencer tabii ki haklıydı. Bir hayaletle âşık olma konusunda değil ancak söylediği tüm diğer şeylerde. Aşk ya da bağlılık için evlenmemişlerdi. O zaman niye kocasının tüm dikkatini isteyen öfkeli bir eş gibi davramıyordu?

Vücudunda gezinen ellerin hatırası genç kadının en mahrem yerlerini uyandırıyor, bedenini ısıtıyordu. İşte oradaydı. Arzu. Belki de kafasını karıştıran buydu. Aralarında amaçlarından daha fazlası olabileceğini düşünerek kafasını yana eğdi. Öyle ya da böyle adama teslim olacaktı. Olmalıydı. Bunun için anlaşmıştı, ona bir vâris verecekti. Eğer ihtiyatla koruduğu sırrını keşfetmezse belki de aralarındaki şey bir anlaşma evliliğinden daha fazlası olabilirdi.

Genç kadın utançla doldu. Çevirdiği dolaplar varken... Kendisi her şey hakkında yalan söylemişken adama onu yanlış yönlendirdiği için burada durup nasıl nutuk atabiliyordu? İsmi hakkında bile yalan söylemişti.

Genç kadının teni hissettiği hayal kırıklığıyla karıncalandı. Genç kadın, boyunun yettiğince dimdik durmak üzere kendini düzeltti. "Haklısın tabii, aptalca davranıyorum. Bana geçmişinle ilgili bir açıklamada bulunmaya mecbur değilsin."

Genç adamın bakışları onunkileri inceliyordu. Garip bir şekilde bu sözcükler onu daha da sinirlendirmişti. Büyük ellerini gövdesinin iki yanında yumruk yapmıştı. "Sen gördüğüm en sinir bozucu kadınsın."

Genç kadın uzağa baktı, adamın iyi döşenmiş odasını görebiliyordu. “Nerede uyuyacağım?” Genç kadın yatağını tekrar paylaşmayı beklemiyordu. İlki kaldıracabileceğinden daha fazla olmuştu.

“Orada uyuyacaksın.” Spencer, bakışlarını genç kadından ayırmadan bitişikteki bir kapıya doğru yöneldi.

Genç kadın başıyla onayladı. Başka bir şey söylemeden yürüyerek kapıyı açtı, aralarına bir engel koymaya kararlıydı. Yalnız kalıp soğukkanlılığım geri kazanmak istiyordu. Onlarıntaki mantık evliliği idi. Her nasılsa Evie bunu unutuvermişti. Her nasılsa anlaşılarak evlenmiş iki yabancından fazlası olduklarını düşünmeye başlamıştı.

Herhangi birinin mutluluk, bağlılık ve aşk bekleyeceği gerçek bir evlilik.

Genç kadın kapıyı kapamadan hemen önce adama bakmaktan kendini alıkoyamadı. Savaş meydanındaymış gibi kuvvetli duruşuna, inanılmaz geniş göğsü ve kaslı baldırlarına baktı.

Bakışlarını kaldırırken, genç adam odanın ortasında durduğu yerde gözleri buluştu. Evie ne düşündüğünü merak ediyordu. Onu evlendiğine pişman olacak kadar mı gücendirmişti?

Genç kadın kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı. Başta hemen yandaki odada olan adama olan arzusu olmak üzere düşüncelerine karşı savaşıyordu.

Birkaç gün boyunca Spencer bariz bir şekilde dalgındı. Genç kadın, yeni yerleşmek ve yalnızlığın ızdırabını göz ardı etmeye çalışarak adamın bu halini fark etmemiş ve umurunda değilmiş gibi davranmaya çalışmıştı. Evini özlüyordu. Ailesini. Arkadaşlarını.

Leydi Winters olarak yeni hayatını makul yapacak görevler ve rutinler edinmeye çalışırken zorlansa da kulakları adamın ayak sesini arıyordu. Özellikle de geceleri.

Yatağında yalnız yatarken gölgelerin oynadığı duvarlara bakarak bekliyor, genç adamın ona sahip olacağı zamanın o gece mi olacağını merak ediyordu. Endişeden ağzında kan tadını alana kadar dudaklarını ısırtıyor sonra uyuyakalıyordu.

Üçüncü gün buna daha fazla katlanamaz hale gelmişti. Bir eşe sahip olduğunu unutmayı mı istiyordu? Pekâlâ unutabilirdi. Fakat genç kadını bekleyen bir oğlu vardı. Spencer bu ayrıntıyı unutmuş olsa bile o unutmamıştı.

Kocasını bulamayınca, Bayan Brooks'un izini mutfığa kadar sürdü; Leydi Adara ve hâlâ evi terk etmeyen misafirlerinden şikâyet ediyordu. Neyse ki Adara ve arkadaşları kendi eğlencelerine devam etmiş ve Evie'nin onların şamatacı arkadaşlığından kaçınmasıyla çok fazla ilgilenmemişlerdi. Hatta kendi eğlenceleriyle genç kadını önemseyemeyecek kadar çok meşgullerdi.

Evie'nin kocasının nerede olduğunu sorması üzerine Bayan Brooks gözden geçirdiği listeden başını kaldırıp bir yana yatırarak düşündü. "Lordumuz mu? Hımm?"

Evie eteğindeki bir kırıklığı düzelterek sorusunun öylesine sorulmuş olduğu izlenimi verdiğini umuyordu. Şanslıydı ki Bayan Brooks kocasının onu görmezden geldiğini bilmiyordu.

"Sabah çalışma odasında bazı hesap defterlerini inceliyordu. Şimdiyse dışarıda bir yerde."

"Anladım. Teşekkür ederim."

Evie yürümesiyle hizmetçinin acıyan bakışlarını sırtında hissetti.

Öncelikle Spencer'ın evinden yıllarca uzak kalmış olması sebebiyle yapması gereken çok iş olduğuna kendini ikna etti. Özellikle omuzlarına bir de vikontluk görevi yüklenince. Kesinlikle genç kadını bilerek görmezden gelmiyordu.

Genç kadın, hırpalanmıő ruhunu onarmak için yalnız kalmaktan başka bir şey arzulamayarak odasına giden koridorda hızlıca ilerledi.

“Ah, Leydi Winters!”

Genç kadın oldukça neşeli ve maskülen gelen sese doğru döndü. Bay Gresham ağır ve uzun adımlarla genç kadına doğru yaklaştı. Adara'mın tüm beyefendi arkadaşlarında aynı yürüyüőü tespit etmiőtı.

Sanki gitmeleri gereken yere hiçbir zaman zamanında gitmemiőler gibi. Sanki dünya sonsuza kadar onları beklemiő gibi.

“Aceleniz yok ya?” diye sordu. Adamın gözleri büyük ve koyu, bir erkek için neredeyse çok güzeldi. Adara'nın tüm arkadaşları kiőiliklerinin büyüleciliğini fazlasıyla aőan bir görünüşe sahipti. Birçoğu havalı ve güzel, aynı zamanda bu gerçeğin farkındaydı.

İkna edemeyen zayıf bir ses tonuyla arkasını göstererek, “Odama,” dedi.

“Günün ortasında mı?” Genç adamın koyu renk gözleri fırladı. “Ah.” Adam bir elini alına koydu, elleri bir leydininki kadar pürüzsüz ve inceydi. “Daha fazlasını söylemene gerek yok. Romantik bir randevu için kocanızla buluőacaksınız.” Sanki kalbi ağrıyormuő gibi alındaki elini göğsüne bastırarak, “Ah, yeni evliler işte,” dedi.

Genç kadın, adamın patavatsızlığını göz kırparak karőtladı, yanakları yanıyordu. “Hayır,” diyerek cevap verdi. Bundan sonra

söyleyeceklerini düşünmeyecek kadar sersemlemişti. "Spencer'm nerede olduğunu bilmiyorum."

"Öyle mi?" Sanki bu bilgi bir davete çevrilmiş gibi genç kadına yaklaştı. Fazla yaklaştı. "Ne yazık." Adamın bakışları küstahça samimi bir şekilde kadını tarıyordu. "Cüretimi mazur görürseniz bir şey söyleyeceğim."

Daha cüretkâr olabilir miydi? Genç kadın kafasını hayır anlamında salladı ancak adam aldırış etmeden konuşmaya devam etti.

"Sizin gibi bir cazibeye erişimim olsaydı yanınızdan hiç ayrılmazdım."

Genç kadın konuşamayacak ve yürüyemeyecek kadar şok olmuştu.

Adamın bakışları genç kadının dudaklarındaydı.

Bunu söylemek istiyor olamaz...

Genç kadın, şaşkınlığından sıyrılıp kafasını çevirerek adamın ona doğru yaklaşan dudaklarından kıl payı kaçmayı başardı.

Aralarına birkaç adım mesafe koydu ve bir parmağını kaldırıp konuştu: "Benden uzak dur."

"Haydi ama, bu kadar sıkıcı olma. Adara bana ne kadar boş bırakıldığını anlattı..."

"Adara!" diye haykırdı. Şaşkınlığından eser kalmamıştı. "Bunu sana o mu yaptırıyor?"

Genç adam omuz silkti. "Senin buna razı olacağını düşünmüştü." Adamın sesi giderek kısılmıştı. Tek kaşını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

"Değilim!"

Adam geri adım atarak ellerini havaya kaldırdı. "Gücenmene gerek yok. Henüz hazır değilsin. Sabırlı olabilirim."

"Daha çok beklersin."

“Ona şüpheliyim.” Adam yüzünde itici bir sırıtışla, “Adara’yı benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. O böyle şeylerde her zaman istediğini elde eder. Ve maalesef kocana göz dikti, tatlım.” Bakışları neredeyse acır bir hal almıştı. “Adara’nın cazibesi fazlasıyla baştan çıkarıcı. Yalnız gecelerden sıkıldığında gel ve beni bul.”

Evie adamın kendini beğenmiş ifadesine daha fazla dayanamayarak arkasını döndü ve hızla odasına gitti. Arkasından kapıyı çarparak rahatlamıştı. Sırtım kapıya yaslayarak derin derin nefes aldı. Öfkeden ciğerleri sıkışyordu.

Kapıyı iterek hızla kendi dairesine geçti. Halıyı boydan boya geçip etekleri öfkeli fısıltılar çıkarırken ciğerlerinin derinliklerinde sessiz bir çığlık oluşuyordu.

Kararını vermişti.

Spencer’ı hemen bulacak ve evliliklerini mühürleyecekti. Ona ihtiyaçları için başka kadınlara bakma nedeni vermeyecekti.

Şansı varsa geç kalmamış olurdu ve Spencer onunla evlendiğı için çoktan pişman olmazdı. Bunu düşününce boğazına acı veren bir yumru takıldı. İçinde hissedebileceğı tüm acılardan daha fazla yanan bir kararlılık vardı. Kocasının onu umursamamasını, kendisi arzularıyla boğuşurken misafirlerinin eziyetini çekmesini artık kaldıramayacaktı.

Gerçek bir eş olmasının zamanı gelmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Evie, o gece yemek odasına girdiğinde dehşet ve kararlılık göğsünü sıkıştırıyordu. En güzel elbisesini giymişti. Yine. Soluk mavi muslin diğer kadınların parlak ipeklerinin yanında paçavra gibi duruyordu. Bu düşünceyi kafasından atarak kendine evin hanımının o olduğunu hatırlattı. Her ne kadar Adara kuyusunu kazmaya çalışıyor olsa da.

Akşamı Adara ve misafirleriyle geçirmekten hoşlanmasa da Spencer'ın orada olacağını biliyordu ve onunla arasını düzeltmeye kararlıydı. Yemek biter bitmez genç kadın Spencer'ı bir köşeye çekecek ve baş başa kalmalarını isteyecekti.

Öyle görünüyordu ki yemekte başlangıç olarak hayal kırıklığı vardı. Spencer'ın sandalyesi masanın başında, yemek boyunca boş kalmıştı. Bay Gresham genç kadının hemen sağına oturmuş ve adamın kolu yemek boyunca genç kadının koluna sıkça değip durmuştu. Yemek bolca kahkaha ve tanımadığı insanlar hakkında dedikodularla oldukça yorucuydu. Tatlısı biter bitmez misafir salonundaki oyun saatine katılamayacağı için özür dileyerek ayrıldı.

Kaçmasına ramak kalmıştı ki Adara'nın melodik sesi onu merdivenin başında yakaladı. "Rahatsız mısın, Evelyn?"

Derin bir nefes alarak genç kadın arkasını dönüp yüzünde buruk bir gülümsemeyle Adara ile yüzleşti. "Endişelenecek bir şey yok. Sanırım yemek biraz dokundu." Adara'nın kabul ettirmek için cesur davrandığı bir menüydü. Evie o güne kadar sabahları ondan önce aşçıya ulaşmakta başarısız olmuştu.

"Ah, umarım dilbalığı yüzünden değildir." Adara dudaklarını endişeli biçimde büzmüştü. "Aşçıya özellikle taze olmasını söylemiştim." Sesindeki sempati karanlık bakışlarıyla uyuşmuyordu. "O zaman, bu akşam Spencer'ı gördüğümde ona iyi hissetmediğini mi söyleyeyim?"

Soğuk bir ürperti Evie'nin tüm vücuduna yayıldı. Adara'nın ima ettiği şeyde yanılmıyordu. Doğru ya da değil, Spencer'ı ondan önce göreceğini, onunla sık sık görüştüğünü söylemek istiyordu.

"Nasıl istersen." Önündeki yılanla tartışmaya isteksiz bir şekilde eteklerini toplayarak tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. Ardından pençelerini saklamayı beceremeyerek arkasında döndü. "Ya da bu gece onu gördüğümde kendim söyleyebilirim. Genellikle geldiği zaman beni uyandırır." Yalan söylemişti ancak gururu bunu istemişti. Gündüzleri her ne kadar yanında olmasa da gecelerinin onunla dolu olduğunu düşünmesi Adara için yeterdi.

Adara'nın yüzünde öfkeden kırmızı lekeler belirmişti.

Bu görüntü karşısında Evie fazlasıyla tatmin olmuştu. Ancak çok uzun sürmedi.

Adara hınzırca gülümsedi. "Doğru. Ne kadar da... *gayretli*. Görevini biliyor gerçekten. Angaryaları hiçbir zaman yarım bırakmaz."

Kelimeler ok gibi delip geçmiş, tam da yerini bulmuştu. Onunla görevi için evlenmişti. Vârisler için. Başka bir şey için değil. Ve Adara bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Niye bilmesindi ki? Gerçek buydu.

Gerçekten, kendini kızarmış ördek gibi tabakta sunarsa yarım evliliklerini geçerli kılarak gerçek ve kalıcı bir şeye dönüştüreceğini mi düşünmüştü?

Odasına ulaştığında hizmetçiyi çağırmak için uğraşmadı bile. Spencer'ı baştan çıkararak kazanabileceğini düşündüğü için aptal gibi hissederek soyundu ve geceliğini giydi. Tuvalet masasının taburesine oturur oturmaz saçındaki tokaları çıkardı ve altınsı kahverengi yığını sallayarak serbest bıraktı.

Saçlarını kuvvetlice taradıktan sonra odasında volta attı; geceliğinin yumuşak etekleri bileklerine değiyordu. Bir süre sonra durdu ve şömineye kömür ekledi. Yayılan sıcaklık ve tabii ki ışık için minnettardı. Karanlık bir odada uyanmaya dayanamazdı. Bu hayatında hâlâ kontrol edebileceği tek durumdu. Savaşması gereken tek korkuydu.

Yaptığı işi bitirip şezlonga kendini bıraktı ve daha önce bir kenara attığı kitabını çıkardı. Arada sırada alt kattan büyük bir kahkaha duyuluyordu. Belli ki oyun saati tam hız devam ediyordu.

Yan odadan gelebilecek herhangi bir sesi duymak için gergin beklerken zaman hiç geçmiyor gibiydi. Aynı sayfaya yarım saatten fazladır baktığını fark ettiğinde kitabı bıraktı ve volta atmaya devam etti.

Ve duymuştu. Yan odadan neredeyse duyulmayacak kadar ufak bir ses gelmişti.

Genç kadın sinirleri gergin bir şekilde uzun adımlarla kapıya gitti ve hızlıca kapıyı çaldı. Tek bir derin nefes alarak kapıyı açtı ve içeri girdi.

Spencer, gözleri genç kadının gözlerine kilitlenmiş halde oturduğu koltukta bir an için kalakaldı. Adamın üstsüz manzarası karşısında Evie'nin yanaklarını ateş basmış, onu şaşkına çevirmişti. Genç adamın geniş göğsünü ve dümdüz kaslı karnım bakışlarıyla baştan aşağı süzdü. Karnında bir şey sıkışmıştı. Belki de kapıyı açmadan önce adamın onu çağırmasını beklemeliydi. Gerçi adamın utanıp üzerine bir şey geçireceğine şüpheliydi.

Spencer'ın gevşek parmaklarından çizmesi yere pat diye düşmüştü. Genç kadın gözlerini kırptı.

“Evet?” Genç adam sırtını koltuğa yaslamıştı, soğukkanlı ifadesinden etkilenmediği belli oluyordu.

“Seninle konuşmam gerek.”

Spencer iç çekti ve siyah buklelerini karıştırarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Saat çok geç, Evie.”

“Özel olarak konuşabileceğimiz başka bir zaman olduğunu sanmıyorum. Günlerdir benden kaçıyorsun.” Genç kadın ellerini yumruk yapmıştı, tırnakları avuçlarına batıyordu. “Şimdi konuşacağız.”

Spencer, genç kadını görmezden gelerek dikkatini diğer çizmesine vermeden önce bakışlarını gölgeli odada gezdirdi. “Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Genç kadın yürüyerek koltuğun önüne kadar geldi. “Nedenmiş?”

“Sadece öyle düşünüyorum.” Sesi gergin ve katıydı. Bakışlarını kaldırarak genç kadına baktı, ardından ilk defa görüyormuşçasına odaya göz gezdirdi. “Bunu sabah konuşuruz. Çalışma odamda...”

“Neden şimdi konuşmuyoruz?” Hızlıca nefes alarak, “Daha acil bir işin mi var?” diye sordu. Adara'yı düşünerek bu soruyu sormuştu.

Spencer ayağa kalkarak genç kadının başına dikildi, çenesini sıkımişti. "Beni zorlama, Evie. Konuşacak durumda değilim."

Daha baştan çıkarıcı bir cevap veremezdi.

Genç kadın bir kaşını kaldırarak elini adamın göğsüne koyup bastırdı.

Spencer, onu bileğinden yakalayarak kınlacakmış gibi hissedene kadar sıktı. Genç kadın geri adım atmadı. Adamın bakışlarındaki ateş onu yakarken kıpırdamadı bile.

Bunu o başlatmıştı ve vazgeçmeyecekti.

Adam yüzünü yaklaştırarak, "Benden ne istiyorsun?" diye gürledi. "Beni rahatsız etmek zorunda mısın?"

Genç kadın hayır dercesine başını salladı. Dudaklarını ıslatarak, "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" dedi sakın bir sesle.

Adam sanki şaşırılmış gibi sarsılmıştı. Genç kadının bileğindeki elini gevşetti. Evie geriye bir adım attı.

"Senden *nefret* etmek mi? Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Genç kadın ağrıyan bileğini ovuşturarak, "Başka ne düşünebilirim? Günlerdir benden kaçıyorsun. Buraya geldiğimizden beri, Adara'dan beri," dedi.

"Adara mı?" Başını salladı. "Onun bunlarla ne ilgisi var?"

Onunla alay mı ediyordu? Genç kadın, aniden beliren ağrıya karşı parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Burnundan soluyarak, "Her şey korkunç yanlış gitti, değil mi? Formalite evliliğiymiş," dedi. Çirkin duyuluyordu. "Basit bir iş olmalıydı ancak bu basit dışında her şey olabilir." Bir elini havada savurarak, "Kibar iki yabancı olarak birbirimizi etkilemeden hayatlarınıza devam edeceğimizi düşünmüştüm," dedi.

“Ben hiçbir zaman öyle düşünmedim. Sen düşündün,” diye kükredi genç adam.

“Ah, öyle mi? Beni sadece birkaç aylığına sana bir vâris verene kadar istiyorsun.”

“Sen görevini yerine getirmedikçe zor bir olasılık!”

“Görev.” Çat diye söylemişti. “Soyunu sürdürmek. Tek düşündüğün bu mu?”

Adam burnundan soluyordu. “Söz konusu sen olunca bundan daha fazlasını düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Peki ne zaman? Benden kaçtığın zamanlarda mı?” Kadının eli çılgınca havada savruluyordu. “Sayısız önemli işlerini yerine getirirken mi?”

“Evie,” diye sözünü kesti. Genç adamın başı tehlikeli bir açıyla duruyordu.

Yine de Evie kendini durduramayarak devam etti, inanılmaz derecede incinmişti. Adamı baştan çıkararak sırrım ifşa etmeyi mi göze almıştı? Böylece sonunda arzu nedir bilecek ve belki tutkuyu mu tadacaktı? Onunla mı?

Gözünün önüne Adara’nın yüzü gelmişti. *Angaryaları yarım bırakmaz*. Onunla yatmak Spencer için angaryadan farklı değildi. Genç kadın adamın kızgın yüzüne dik dik baktı. Belki de daha fazla peşinde koşması gerekmeyen bir angaryaydı.

Kaşınan gözlerini kırptı. Genç kadının kelimeleri yakıcı bir şekilde ağzından çıkmıştı: “Sadece kendimi bir yabancının damızlığı ve bir eş olmaya alıştırabilmek adına zaman istediğim için yeminlerimizi ettikten yalnızca birkaç gün sonrasında aynı odada olmaya bile katlanamıyorsan, o zaman nasıl?..”

Spencer genç kadını iki eliyle, neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir kuvvetle omuzlarından yakaladı. "Gevezelik etmeyi bırakıp bana söz hakkı verir misin?"

Genç kadın gözlerini kırttı.

Göğsü genç kadınınkine çok yakındı, onu kendisine çeken bir ısı yayıyordu. Öfkeli bakışları, tüm dikkati ve deliciliğiyle genç kadının yüzünü inceliyordu. Evie onu hiç böyle görmemişti. Bir anlığına adamın ona vuracağından korktu.

Sonunda Spencer homurdanarak, "Belki de senden nefret ediyordumdur," dedi.

Genç kadın ürpererek soluk yeşil bakışlarda parlayan nefreti görmemek için gözlerini kapadı.

Genç adamın sözcükleri onu sandığından daha çok acıtıyor, içinde var olmadığını bile bilmediği bir şeyleri öldürüyordu. Umudu.

Nasıl olduysa, adam hayatına girdiğinden beri, kardeşinin ve Nicholas'ın geleceği için kendi geleceğinden vazgeçtiğinde kaybolan her şeyi tekrar umut etmeye başlamıştı.

Evie gözleri hâlâ kapalı halde, "Neden?" diye sordu.

Spencer genç kadını sarsarak gözünü açmaya zorladı. "Çünkü Ian'dan nefret etmeme neden oldun. Kendi kanımdan canımdan birinden." Düzensiz bir nefes aldı. "Çünkü sana ilk o sahip oldu ve hâlâ da öyle. Ve öldüğü için seviniyorum... Seninle olma sırası bende olduğu için." Sevimsizce genç kadına baktı. "Bunun için kimi daha çok suçlamam gerektiğini bilmiyorum. Seni mi kendimi mi?"

Genç kadın şoke olmuştu. Spencer'ın bakışlarındaki sertliği okumuş, ne için olduğunu anlamıştı.

Boğuk bir iniltiyle adam aralarındaki boşluğu kapattı ve ateşli bir şekilde genç kadını öptü. Genç adamın elleri aynı anda her

yerdeydi. Genç kadını ona doyamıyormuş, sanki son defa onu tadıyormuş gibi öpüyordu.

Kısa bir şok anından sonra genç kadın ellerini kaldırarak adamın yüzünü avuçları arasına aldı. Bir günlük sakalları avuçlarını kaşındırırken adamı öptü. Ona sürtünüyor ve bu yeterli olmadığına inliyordu.

Onu istediği için mi ondan kaçıyordu? Onu istediği için suçlu hissettiğinden mi? Bunun Adara'yla hiçbir ilgisi yoktu. Sevinç dalgası her yanını sarmış ve adamı daha sert daha derin öpmüştü.

Onun gibi adamlar genç kadının dünyasına ait değildi. Güzel, alımlı ya da sofistike değildi... Onun arzulanacak bir yanı yoktu.

Ama her nasılsa... onun için vardı.

Hâlâ adamın yüzü avuçlarının arasında, başparmaklarıyla yanaklarını küçük daireler çizerek okşuyordu. Başını yana eğerek kendi dilini kıvrılarak okşayan adamın diliyle tadına bakıyordu.

"Bunu lan yaptı. Seni aklıma, kanıma soktu. Bir şekilde, yıllarca onu dinleyerek seni aklıma kazıdım."

Linnie'yi.

Beni değil.

Adamın sözcükleri genç kadının kalbini parçaladı. Genç kadının üzerindeki baştan çıkaran etkisi bir anda yok olmuştu.

"Bunu bitirmemi istemiyorsan, git," dedi. "Şimdi."

Genç kadın düzensiz soluyarak hıçkırıklarına engel oldu.

Genç adamı kemiklerini titreten bir arzuyla istiyordu. Bir erkeği bu kadar çok isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Daha önce birine sahip olacağını hiç düşünmemişti. Böyle bir geleceğe dair tüm umutlarını feda etmişti. Nicholas'ı kollarına aldığı gün bu seçimi yapmıştı.

Kararından hiçbir zaman pişman olmasa da kendini bunu isterken bulmuştu. Spencer'ı isterken.

Millie onu uyarmıştı. Birini arzulamanın böyle derin, yoğun ve hatta tehlikeli olabileceğinden bahsetmişti. Evie bu fikri ciddiye almamıştı ama burada durmuş onu istiyor, genç adamın onu sevmesi için ümitsizce kıvranıyordu.

Ancak hiç sevmeyecekti.

Bir mucize olur da Spencer Lockhart, yani Lord Winters karısını sevebilirse bile onu sevmeyecekti.

Çünkü sevdiği o olmayacaktı.

Ne hissediyorsa Linnie için hissediyordu; evlendiğini sandığı kadın için.

Acıyla gözlerini kırparak ona doğru yaslanmayı bıraktı ve bir adım geri attı. Spencer'ın ellerinin iki yana düşüşünü kalbi ağzında atarak izledi. Gözleri soğuk yeşile dönmüş, tüm o parlayan ateş, genç kadına karşı duyduğu katıksız istek gitmişti.

"Pekâlâ," diye devam etti. Sesi garip bir şekilde kalındı. "Eğer sana sahip olamayacaksam benden uzak dur. Seninle kovalamaca oynamaktan yoruldum."

Onu baştan çıkaran şeylerden kendini uzaklaştırmak. inşa ettiği kâğıttan kuleyi yıkılmaktan alıkoymak için, "Beni eve gönder," dedi.

Genç adam buz gibi bakışlarla, "Evdesin," dedi.

"Nerede istersem yaşayabileceğimi söylemiştin."

"Belli bir süre sonra," diye hatırlattı Spencer.

Onu serbest bırakmak için bir vârise ihtiyacı olduğunu da söylemişti... ancak adama bunu hatırlatmaya niyeti yoktu. "Nicholas'ı görmek istiyorum."

"Onu alması için birini gönderebiliriz."

“Burada kalmamı neden bu kadar çok istiyorsun?”

Yüzünden bir sürü ifade geçti. “Seni bırakamam.”

Linnie’yi bırakamazdı.

Adam genç kadına tutulmuş, belki onu sevmiştir. Evie’nin boğazında sefil bir hıçkırık baş gösterdi. Arkasına dönerek kapıya yöneldi; kendini gülünç hissediyordu. Adara ile rekabete gireceğinden endişeleniyordu. Yanılıyordu. Savaşması gereken tek şey kız kardeşinin hayaletiydi.

“Bunu olduğundan daha çok zorlaştırıyorsun,” dedi Evie.

“Belki de sen öyle yapıyorsun,” diye karşılık verdi Spencer.

Genç kadın omzunun üzerinden adama bir bakış attı.

Spencer kollarını olağanüstü göğsünün önünde kavuşturmuştu. Baştan çıkarıcı manzara karşısında berbat bir özlemle genç kadının tüyleri diken diken oldu.

Keşke Spencer haklı olsaydı, o zaman kolay olabilirdi.

Keşke gardım indirip adamı sevmek için kendine izin verebilseydi. Keşke bu kadar kolay olsaydı... Keşke özgürce ve saklamadan onu sevebilseydi.

Keşke gerçeği bilseydi.

Ve önemsemeseydi.

Bu düşünce kalbine korku salmıştı. Çünkü doğal olarak önemseyecekti. Yanlış kız kardeş ile evlenmek umurunda olurdu. Eğer gerçeği bilseydi bir daha asla genç kadına gözlerinde arzuyla bakmazdı. Erkekler aptal yerine konmaktan nefret ederdi. Genç kadının yalanlarını tüm dünyaya duyurup Nicholas’ı elinden alabilirdi. Böyle bir riski göze alamazdı.

Verdiği karar kalbini taşlaştıracak odasına açılan kapıyı açtı ve içeri girdi. Eğer onunla tanışmasaydı, bir kadının bir adamı

nasıl arzulayabileceğini öğrenmeseydi daha mı iyi olurdu diye merak etti.

Gizliden gizliye kalbinde, yakışıklı bir yüzün onu şaşkına çevirip muhakeme yeteneğini kaybederek kirletilmiş bir kadına dönüştürdüğü için Linnie'nin zayıf ve aptal olduğunu düşünürdü. Ve onu terk etmiş hergeleyi sevmeye devam ettiği için daha da aptal olduğunu düşünürdü.

Ama şimdi biliyordu.

Şimdi kalbin mantığın önüne nasıl geçebildiğini biliyordu. Şimdi aşkı biliyordu.

Daha önce hiç bu kadar sefil olmamıştı.

Yirminci Bölüm

Spencer kalbi boğazında bir yerde oturmuş halde genç kadının gidişini izledi. En yalın ve çirkin yanını ifşa etmiş ve genç kadının onda uyandırdığı duyguları itiraf etmişti. Kırım'da baş gösteren duygular.

Başından beri suçluluk duygusu oradaydı. Genç kadını istediği için, ölü bir adama, kuzenine, en yakın arkadaşına sinirlendiği için suçluluk duyuyordu. Bu da onu sefil bir adam yapıyordu. Özellikle artık onunla tanıştığı, evlendiği ve gerçekten tanımaya başladığı için ona hiç olmadığı kadar çok vurulmuştu.

Küfrederek bir elini saçlarının arasından geçirip yatağının üzerine bıraktı. Onu serbest bırakmalıydı. Genç kadını himayesinde koruyacak, hayat boyu güvence verecekti. Evli olsunlar ya da olmasınlar genç kadın sahip olabileceği bir şey değildi. Genç kadın eve gitmek istiyordu. O halde rustik küçük kasabaya dönmesine izin vermeliydi.

Bir elini alnına koyarak üzerindeki karanlık karyola sayvanına uzun uzun baktı. Hayat listesinde üstünü çizdiği bir görevden

başka bir şey değilken ne zaman şerefli yolundan çıkıp birdendire bir kadının ihtirasına kapılmıştı, merak ediyordu.

Tam olarak ne zaman âşık olmuştu?

Evie mutfağa yaklaştıkça adımları yavaşlamıştı. Adara'nın sinirli sesi kulaklarını tırmalıyordu. Kapının eşiğinde durarak Adara'nın aşçının önünde bir kâğıdı sallayışını izledi, hareketinden nefret akıyordu.

"Neden kuzuyu bu akşam servis edemeyeceğimizi açıklasan iyi edersin."

Aşçının yorgun yüzü epey bezgin görünüyordu. "Leydim," diyerek başladı.

Adara kalın kürküyle süslenmiş mor kadife binici kıyafeti içinde oldukça gösteriş düşkününü biri gibi görünüyordu.

"Yılın bu zamanında kuzu olmaz."

Adara'nın altın sarısı bukleleri kulaklarının üzerinde hafifçe sallanmaktaydı. "Sadece güçlük çıkarmaya çalıştığına eminim."

Evie varlığının fark edilmesi için hafifçe boğazını temizleyerek, "Belki de bu akşamın menüsünü ben planlayıp seni bu dertten kurtarabilirim?" dedi.

Adara, genç kadını görmek için birdenbire arkasını döndü. Çikolata kahvesi gözleri kısılmıştı. Yumuşak bir şekilde, "Evelyn," dedi. "Buna gerek kalmayacak. Bu konularda çok deneyimim var."

Evie sakince araya girerek, "Benim de," dedi. "Bununla birlikte evin hanımı olarak görev bana düşüyor. Sana bunu dayatmayı istemiyorum. Bizim misafirimizsin. Bu kadar uzun süredir bu işi sana bırakmam affedilemez bir kabalık."

Aşçı gözleri büyümüş ve ağzı açılmış halde bir ona bir diğer kadına bakıyordu.

Adara masum görünerek gözlerini kırptı. "Ah, ben yalnızca yardımcı olmak için buradayım! Ve sen yeni evlisin. Eminim seni meşgul eden başka şeyler vardır." Küçük cadı. Evie'nin ne yapacağını bileceğinden daha çok zamanı olduğunu, Spencer'ın onu ne yazık ki yalnız bıraktığını biliyordu. Evie, bir haftadır genç adamı selamlaşacak kadar bile uzun zor görmüştü.

Adamın şaşırtıcı itirafı hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Çünkü sana ilk o sahip oldu ve hâlâ sana sahip. Ve öldüğü için seviniyorum... Seninle olma sırası bende olduğu için.

Genç kadına karşı duyarsız değildi. Adara ne düşünürse düşünsün.

Ama yine de onu görmezden geliyordu. Böyle bir itirafın ardından genç kadını baştan çıkarmak için tekrar şansını deneyeceğini düşünmüştü. Daha fazla karşı koyamayacağı şekilde.

Adam hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Tek bildiği onu sadece düşündüğüydü. Sürekli. Uyandığı andan gece uykuya daldığı ana kadar.

Kibar bir gülümsemeyle dikkatini aşçıya çevirdi. "Buradaki ilk gecemde hazırladığın börek böylesine soğuk bir günde oldukça lezzetli olacaktır."

Aşçı başını sallayarak, "Tamam, Leydim," dedi.

Evie'nin göğsü zaferle kabarmıştı. Ufak bir karşılaşmaydı ancak evin hanımı olarak görevini üstlenme savaşında burada ne kadar uzun süre kalacak olursa olsun avantaj elde etmişti.

"Börek mi?" Adara'nın yüzünde küçümseyen bir ifade vardı. "Köylü yemeği mi?"

"Spencer'ın en sevdiği yemek."

Adara'nın yüzü renk değiştirmişti ancak soğukkanlılıkla ağzını tutmayı başarmıştı.

Evie aşçının yanına giderek beraber menünün devamına karar verdiler. Adara sessizce izledi. Evie, gözünün ucuyla kadının sinirden yumruk yaptığı ellerini görebiliyordu.

Adara, sesi oldukça yumuşak bir şekilde, "Geceyi tamamlaması için kırmızı şarap önerebilir miyim? Mahzen oldukça geniş bir yelpazeye sahip," dedi.

Evie beklemediği nezaket karşısında emin olamayarak gözlerini kırptı. Yine de görmezden gelebileceği bir zeytin dalı değildi. "Bu harika olur."

"Gel öyleyse." Adara arkasını dönerek mutfaktan çıktı. Evie, kadını merdivenlerden aşağı ve başka bir koridora doğru takip etti. Bu koridor dolaplar ve büfelerle sıralanmış ve daha dardı. Koridorun sonunda bir kapı belirdi.

Adara kapının mandalını açtı. "Umarım kırmızı şaraplar doğru duvardadır." Kadın kapıyı tutarak Evie'ye önden gitmesi için yol verdi. "Hadi. Sana uyan bir tanesini seç."

Evie merdiven boşluğuna dikkatle baktı. Odanın içinden yalaklarını yalayan oldukça nemli bir hava yükselmişti. "Belki de sen seçmek istersin."

"Ne münasebet. Senin de söylediğin gibi bu görev evin hanımına ait."

Evie ilk kaygan basamağı indi. Arkasından gelen ışık merdivenleri, ilk birkaç raf büyük fiçılarla beraber yolunu aydınlatıyordu. Ondan sonrasıysa karanlıktı. Genç kadının boğazı düğümlendi. "Senin seçmenin benim için hiçbir sakıncası yok."

"Saçmalama. Burada bekleyeceğim. Hem birimizin kapıyı tutması gerek." Yüzünde sabırsız bir ifade belirmişti. "Acele eder misin? Diğerleriyle kroket oynamak için arka tarafta buluşmam gerekiyor."

Evie başını sallayarak eteklerini kaldırdı ve merdivenlerin geri kalanını indi. Dipsiz karanlığa bakmamaya çalışarak hızlıca hareket etti. Genç kadının tüyleri diken diken olmuştu ve titriyordu. Bulduğu ilk kırmızı şarabı almaya kararlı bir şekilde ilk rafı taradı. Bir tane bularak arkasını döndü ve iyi aydınlatılmış merdivenleri çıkmaya başladı.

Kapanan kapının çarpma sesi havada yankılanmış, genç kadını sarsmıştı.

Genç kadın donakaldı. Sonu gelmeyen karanlıkta öylece kalakalmıştı. "Adara?" Hızla merdivenleri çıkararak kendine kapının yanlışlıkla kapandığını ve karanlıkta kaybolmadığını söylüyordu.

Tepeye ulaştığında kapının mandalını açmayı denedi. "Adara!" Ses yok.

Yumruklarıyla kapıyı dövdü. Kapının hareketsizliğiyle genç kadının kalbi ağzında atıyordu. Kapı mandalını oynatarak daha çok itti.

"Adara!" Ellerini hissedemeyinceye kadar kapıya vurmaya devam etti. "Adara!"

Karanlık basmıştı ve genç kadını boğuyordu. Etrafında döneerek sırtını kapıya yasladı, zor nefes alarak kör bir halde karanlığa doğru baktı.

"Sadece bir mahzen."

Yavaşça nefes alarak, dikkatlice gıdım gıdım kaydı ve altından gelen gıcırtyla ürpererek en üst basamağa oturdu. Sadece bir mahzen. Barbados değil. Üzerine atılmak için gizlenen Hiram Stirling yok.

Birisi gelmeliydi. Spencer gelmeliydi.

Gırtlığından boğuk bir kahkaha yükselmişti. Neden gelecekti? Onu özlemez, yokluğunun bile farkına varmazdı.

Birinin fark edeceğinden şüpheliydi. Özellikle kocasının. Buradan kurtuluşu yoktu.

Spencer, Evie'yi göreceği için ve onu her gördüğünde içini parçalayan arzuya karşı kendini hazırlayarak yemek odasına doğru yürüdü.

Her ne kadar ondan kaçmayı başarmış olsa da ona olan arzusunu itiraf ettiği andan ve utancından başka bir şey düşünemiyordu. Genç kadının tek tepkisi olan onu evine göndermesi isteği içine oturuyordu.

Öyle görülüyordu ki itirafıyla kendisi kadar genç kadını da korkutmuştu.

Gerçekten arzusu için onu mu suçlamıştı? Ian'a karşı hissettiği karmaşık duygular için. Midesi bulanmıştı.

Yenilgiyi kabul edecek ve genç kadına istediğini verecekti. Ondaki akıl sağlığını korumak için kaçışını genç kadın muhtemelen ilgisizlik olarak algılamıştı.

Onu serbest bırakacaktı. Sonuçta onunla formalite icabı evlenmişti. Evlilikleri, aşk şöyle dursun, beğeni üzerine bile kurulu değildi. Sadece talihsiz bir kazaydı. En azından onun tarafından böyle görülüyordu.

Zamanla onu ne kadar çok istediğini unutacaktı ve belki de bir araya gelip bir vâris yapabilirlerdi. Görevine tarafsız olarak bakabildiğinde.

"Spencer!" Adara açık saçık kırmızı elbisesini omuzlarından iyice aşağı çekecek şekilde yerinden doğrulmuştu. "Bize katılmaya karar verdin demek."

Genç adam bir an durarak masanın etrafındaki küçük gruba göz gezdirdi. Uyuşuk grubu incelerken dudak bükmek için

kendini zor tuttu. Bir türlü geçmeyen kurdeşen gibi hâlâ burada olduklarının belli belirsiz farkındaydı.

Evie'den kaçmanın iyi yanı, onları da görmüyor olmasıydı. Hovarda suratlarına bakarken Evie'nin onlarla arkadaşlık yapmak zorunda kaldığını hatırlayarak yüzünü ekşitti.

"Winters." Gresham ayağa kalkma zahmeti bile göstermeden seslendi: "Bize katılman ne kadar güzel." Şarap kadehine uzanarak bir yudum aldı ve memnuniyetle iç çekti.

Spencer sandalyenin arkasını kavradı. Adam yüzüsüzün tekiydi; sanki bunların hepsi kendisininmiş gibi masasında oturup onun şarabını içiyordu. Cullen topluluğunun bir üyesi olarak Spencer'ın şu an sahip olduğu her şeyin kendisinin olması gerektiğini düşünüyormuş olmalıydı.

Masaya göz atarak onun için önemli olan ve görmeyi istediği tek kişinin de orada olmadığını fark etti. "Evie nerede?"

"Ah." Adara elini havada sallayarak, "Muhtemelen odasıdadır," dedi.

Baldızının yanındaki kadın kıkırdayarak, "Evet, muhtemelen uyuyordur," dedi.

Adara dirseğini kadına geçirmişti.

Spencer başını kaldırarak adının Beatrice olduğunu düşündüğü kadına baktı. Kadının dudakları hemen bir çizgi şeklini aldı. Kadın kadehine uzanıp parlak, siyah lülelerini arkaya atarak şerhi bir yudumda içti.

Gresham kadehinin kenarından mırıldanarak. "Onunla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum, eski dostum," dedi.

Spencer'ın dikkati tekrar ona dönmüştü. "Kanmla neden ilgilenmeyecek mişim?"

Gresham ellerini önünde salladı. "Kötü anlamda söylemedim."

Spencer parmaklarını sıkarak sandalyesinin arkasını sıkıca kavradı. "Ne demek istedin o halde?"

"Sadece güzel karından başka meselelerle meşgul olduğunu fark ettim, o kadar."

"Öyle mi?" Spencer sandalyesini çekti, tepesi atmaya başlamıştı. Birden Gresham'ı daha önce birçok kez gördüğü şekilde gördü. Cullen ve daha birçok kadınla birlikte. Genç kızlar. Babası sadece en güzel kızları işe alırdı. Cullen ve Fredrick okuldan ziyarete geldiklerinde Gresham'ı da getirirlerdi. Spencer üçünü ahırda evin hizmetçileriyle her türlü sapkınlığı yaparken gözlemişti. Kızlar, gözlerinde büyüttükleri genç soyluların yakınlaşmalarına karşı koyamayacak kadar toydu. "Ve sen de benim güzel karımı ilgi çekici buldun, öyle mi?" Sesi boğaza dayanmış bir bıçak kadar tehlikeliydi.

Gresham da tıpkı ağabeyleri gibiydi. Bir köle tüccarının hay-siyetine sahip, alçak herifin tekiydi. O anda Spencer onun evinden gitmesini istiyordu.

Adi herif kendini beğenmiş bir halde sandalyesinde arkasına yaşlandı. "Nasıl bulmam?" O çok... dikkate değer."

Mesele sözcükleri değil, bunu nasıl söylediğiydi.

Spencer, adamı fırfırla bezenmiş kravatından tutarak sandalyesinden kuvvetle çekti. "Kendini başka şeylerle oyalayıp dikkatini karımdan uzaklaştırsan iyi edersin."

Gresham ciyaklayarak Spencer'ın kravatını tutan elini çekmeye çalıştı.

Adara sandalyesinden kalktı. "Beyler, hadi ama... uslu çocuk olalım. Yemek masasında kavga yok."

Spencer, bakışlarını Adara'ya çevirmeden önce masadaki tüm yavan yüzlere baktı. "Evie nerede?" Sesi gürlemişti.

“Onun ne yaptığını bilmek benim görevim değil.” Yanakları kızarmıştı. “Gerçekten, Spencer. Can sıkıcı olmaya başladın. Bana o tür kocalardan olacağını söyleme sakın?”

“Hangi türmüş o?”

Genç kadın gözlerini devirerek, “Üstüne düşen tiplerden. Evie bunu istemeyecektir...” dedi.

Beatrice yerinden, “Sen de öyle,” dedi.

Adara arkadaşına öfke dolu bir bakış attı.

Spencer grubu inceleyerek Gresham'ı bıraktı ve gömleğinin kollarını düzeltti. Kafasını sallayarak aklında dönüp duran düşünceyi dile getirmeyi başardı. “Hepinizin burada ne işi var ki zaten?”

Bütün bakışlar Adara'ya çevrilmişti.

Beatrice yine kendini tutamayıp, “Ben de bunu merak ediyordum. Artık birazcık olsun eğlenceli bile değil.”

Adara, “Senden bıktım usandım, Beatrice Summers.” diye tısladı. “Neden evine gidip zamanını şişko, terli kocanla geçirmiyorsun?”

Beatrice oflayarak, “Başka arkadaşlarım da var, biliyorsun.” dedi.

“Gerçekten, Dare. Şu adama bak.” Gresham kravatını düzeltmek için çekiştirdi. “Adam karısına kendini kaptırmış.”

Beatrice peçetesini tabağına bırakıp ayağa kalkarak. “Apaçık ortada. Karısına, sana değil,” diye tekrarladı Beatrice. “Londra'ya dönmek istiyorum. Bu kasvetli yerden oldukça sıkıldım.” Bu sıvri yorumdan sonra Beatrice odadan çıktı.

Diğerleri de Beatrice'i takip etmeden önce gergin bir dakika geçti.

Spencer ve Adara yemek odasında tek başlarına kaldılar.

Kadın ayağa kalkarak adama doğru birkaç adım attı, koyu renk gözleri yalvarır gibi bakıyordu. "Beraber sahip olacaklarımızın onun için mahvetme, Spencer. Çok uzun zaman ayrı kaldık."

Genç adam, kadına uzun bir süre bakarak onda daha önce ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Şu an tek gördüğü şey, sığ ve boş bir yaratıktı. Kalbindeki sevgiyi sadece kendine saklayan, boş bir kabuktu. Evie gibi değildi. Evie özveriliydi. Bir erkeği mezara kadar sevmiştii.

Senin istediğin de bu değil miydi? Seni de bu derinlikle sevmesini istemiyor muydun?

"Uzun zaman oldu, Adara. Aramızda ne varsa çoktan bitti. Şimdi düşününce aramızda gerçek bir şey olduğundan emin bile değilim."

Genç kadının dudaklarının arasından öfkeli bir tıslama çıktı. "Bunu kastetmedin..."

"Kendini daha fazla utandırmadan arkadaşlarının yanına gitmelisin." Bunu olabilecek en kibar şekilde söylemişti. "Burayı terk etmelisin." Arkasını dönerek odadan çıkmaya hazırlandı.

Adara ağlıyordu. "Spencer! Sakın beni bırakayım deme. Nereye gidiyorsun?"

Genç adam omzunun üzerinden tek bir bakış atmadan basıp gitmişti. "Karımı bulmaya."

Yirmi Birinci Bölüm

Evie titredi ve kafasını bükülmüş dizlerine gömdü. Sırtındaki duvar soğuk, rutubetli ve rahatsız edici derece sertti ancak genç kadının onun desteğine ihtiyacı vardı. Onu çevreleyen karanlığa düşerek onu tüketmesine ve yutmasına engel olacak bir desteği olduğu için minnettardı.

Havada belli belirsiz bir tırmalama sesi vardı. Fareler. Adara onu buraya kilitlemeden önce mahzenin diğer tarafında fiçilerin arasına kaçışmalarını görmüştü. En azından ona çok yakın değillerdi.

Ne kadar uzun süredir burada olduğunu tahmin edemiyordu. Adara kapıyı çarparak kapattığından beri bir ömür geçmiş gibiydi. Elbette birisi gelirdi. Adara bile onu sonsuza kadar burada tutacak kadar acımasız olamazdı. Biri gelirdi. Dizlerini kavradığı elleri en sonunda uyuşmuştu.

Biri gelene kadar mantığını korumaya çalışmalıydı. Gerçekten zorlu bir görevdi. Karanlıkta yapayalnız dururken aklına sadece bir şey geliyordu. Yıllar öncesinden. Sanki tekrar oradaymış, o yataktaymış, Barbados'taymış gibi.

O kadar uzun zaman önce olmuştu ki artık nadiren düşünüyordu. Sadece karanlıkta kapana kısılmış olmak onu yüzüstü bırakıyor, onu geçmişe götürüyor ve o anı tekrar tekrar yaşıtıyordu.

Kıyıya çarpan dalgalar hafifçe uğulduyordu.

Stirling'in terli vücudu yatakta üzerine çullandığında ılık deniz havasını soluyordu.

Genç kadın dişlerini adamın koluna geçirdiğinde tuzlu tadını almıştı.

Ardından adamın yumrukları gelmişti. Parmaklarının acı veren ağırlığı, kaburgalarındaki ani acıyla birleşmişti.

Ağlamaya başladı. Titreyerek dizlerini kendine daha da yaklaştırmaya çalıştı. Sanki saklanıp geçmişin onu bulmasını engelleyebilecekmiş gibi.

Her zaman buluyordu. Karanlıkta her zaman onu buluyordu.

"Spencer." İstemeyerek adını sayılamıştı.

Onun için ne anlam ifade ediyorsa, aralarında ne varsa ona güvende olduğunu hissettiriyordu.

Bunu daha önce hiçbir adam için söyleyememişti. Erkeklerden yalnızca ihmal ve zulüm görmüştü.

Babası onu Penwich'e terk etmiş. Brocklehurst en ufak itaatsizliğinde onu kayışla dövmeye düşküncü. Ve tabii Stirling vardı.

Spencer farklıydı. Eğer burada olsaydı soğuğa korkuyla teslim olmazdı.

Onunla görevi ve vâris edinmek için evlenmişti ama henüz kocalık hakkını almamıştı. Neredeyse fiziksel birleşmelerinin bir anlam ifade etmesini, önemli olmasını istiyor gibiydi.

"Spencer." Genç kadın, güçlükle nefes alana kadar kendine sarılarak daha kuvvetli sallanmaya başladı. Adamı bir daha gördüğünde ona sarılıp öpeceğine ve onu bir daha bırakmayacağına

yemin etti. Korkusunu bir kenara bırakarak o eşikten nihai samimiyete geçecekti.

Adama bir daha ondan kaçması için neden vermeyecekti. Ona kendini verecekti. Tamamen. Tekrar ve tekrar.

"Bul beni. Sadece bul beni."

"Leydi Winters'ı gördünüz mü?"

Mutfak akşam yemeğini hazırlayan çalışanların hareketliliğiyle uğulduyordu. "Onu en son gördüğümde Leydi Adara ile mahzene gidiyordu." Aşçı, Adara'dan bahsederken elindeki çömleği çarparak yere düşürdü. Dudakları eğri büğrü ve lekeli dişlerinin üzerine kıvrılmıştı. "Bu sabah olmalı."

Bu sabah mı? Bu bilgiyle Spencer'ın içini bir huzursuzluk kapladı. Başını eğerek teşekkür etti. Mutfak çalışanları bir an için durdu ve açılmış gözlerle adamın mahzene doğru gidişini izledi.

İçini büyük bir öfke kaplamıştı, karısının en son sabah ve Adara'yla görüldüğünü düşününce hızını artırdı. O halde küçük cadı yalan söylemişti. Evie'yi görmekle kalmamış, ona mahzene kadar eşlik etmişti. Adara niye ona eşlik etmek için zahmete girmişti ki? Başkalarını önemseyecek bir tip değildi. Özellikle de Evie'yi.

Adımları, koridorda koşuncaya kadar hızlanmıştı. Kalbi göğüs kafesinde gümbürdüyordu.

Mahzenin sürgüsünü fırlatarak açtı ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Evie'nin aşağıda olmamasını umarak ırkıldı.

"Evie!"

Sessizlik.

Cebinden bir mendil çıkardı. Mendili katlayarak kapı ve yer arasına sıkıştırdı. Ağır kapıyı aralık tutmaya yaranmıştı.

Birkaç basamak aşağı doğru yavaşça indi. Çizmeleri tahta zeminde güçlü çatırtılara neden oluyordu. Karanlığa doğru tekrar seslenerek, "Evie, orada mısın?" dedi.

Genç kadının karanlıkta kapana kısıldığı düşüncesiyle midesine ağırlar giriyordu. Bütün gün ve yalnız. Her ne kadar genç kadın inkâr etse de onun karanlıktan korktuğunu biliyordu. Handa şömine soğuyarak sönüp odayı karanlığa bıraktığında, Evie soluk soluğa uyanmıştı.

"Evie?"

Hiç. Sessizlik.

Rahatladı, en azından burada kapalı kalmamıştı. Arkasını dönerek merdivenleri çıktı, en üst basamağa geldiğinde duraksadı.

Bir ses vardı. Belli belirsiz bir sürtünme sesi. Ardından bir hıçkırık. *Evie*.

Arkasına dönerek merdivenlerin kalanını uçarak indi. "Evie, neredesin?"

Neden ona cevap vermiyordu? Mahzende fiçılara ve kasalara vurarak ilerledi. Derken çizmesinin ucu yumuşak ve gevşek bir şeye çarptı. Kalbi düğümlenmişti. *Evie*.

Genç kadın temastan kaçınarak hızla bir yana kaçtı. Spencer çömeldi, bir elini uzatarak karanlığı taradı. Parmakları yumuşak bir şeye değmişti. Elleriyle kumaşı kavrayarak kendine doğru çekti.

"Evie?" Onu elbisesinin eteğinden tekrar tekrar çekerek kendisine yaklaştırıyordu. "Evie? İyi misin?"

Göğsüne aldığı ani tekme darbesiyle bir an nefessiz kaldı. Dengesini sağlayamayarak sırtının üzerine düştü. Spencer, genç kadının sürünerek mahzenin derinlerine doğru hareket ettiğini işitti.

Spencer takip ederek genç kadını kolundan yakaladı. "Evie! Dur! Benim!"

Dizlerinin üzerine, genç kadının kolunu tutan elini yüzüne doğru kaydırđı ve çenesini tuttu. Alnını genç kadınınkine yaklaştırarak, onu duymasını ve inanmasını umarak doğrudan yüzüne konuştu. "Benim, Spencer. Güvendesin. Ben buradayım."

Genç adamın karşısında nefes alışı zorlu ve hızlı, öylece hareketsiz duruyordu. Birkaç dakika boyunca genç kadın hiçbir şey söylemedi. Genç kadın yakınında tutarken dudaklarından tek bir ses bile dökülmedi. Nefesleri birbirine karşıyordu, dudakları o kadar yakındı ki Spencer neredeyse genç kadının üst dudağının yumuşak kabarıklığını hissediyordu.

Genç kadının tadını hatırlayan Spencer'ın dudakları karıncalandı. Aralarındaki son mesafeyi de kapatıp dudaklarına dokunmak istiyordu.

Lanet olsun. şimdi karısını arzulamanın sırası değıldi. Evie bir çeşit kâbusun ortasındaydı. Arzularının genç kadının huzuru ve iyiliğinin önüne geçmesine izin vermeyecekti. Özellikle tüm bu hadisenin onun yüzünden olduğı düşünülürse. Adara'yı evine göndermeliydi. Onun yerine karısını onun keskin pençelerine bırakmıştı.

"İyisin," diye tekrarladı. "Güvendesin." Genç kadının kendine gelmesini beklerken başparmağıyla genç kadının yanağını daireler çizerek okşadı.

Derin bir nefes aldı ve elinin altındaki yanağın çiçek yumuşaklığını ya da genç kadının titreyen bedeninin baskısını fark etmemeye çalıştı.

Sonunda konuşmuştu, sesi cılız ve titrekti. Neyin kıyısındaşsa tekrar geri tırmanmıştı. "Spencer?"

"Evet."

Sesi burkulmuş ve hıçkırıklara boğulmuştu. "Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Genç kadını kollarına aldı, aralarındaki son boşluk da kapanmıştı.

Spencer rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Tanım. Özür dilerim, tatlım."

Genç adamın boynuna yaslanmış burnunu çekiyor, buz gibi olmuş burunun ucu onun tenine değiyordu. "Üşümüştün." Küfrederek ceketini çıkarmak üzere geriye bir adım attı.

Genç kadının parmakları Spencer'ın kollarını sıkıca kavramıştı. "Hayır, gitme."

Adam karanlıkta kafasını salladı. "Seni bırakmıyorum."

Genç kadın ellerini genç adamın ceketinin altına kaydırıp göğsüne sarıldı. Genç kadın yer değiştirmiş, neredeyse kucağında oturuyordu. "Seni çağırdım," diye fısıldadı. "Geleceğini biliyordum."

"Seni daha erken bulmadığım için özür dilerim."

"Şimdi buradasın." Yüzünü adamın boynuna gömerek daha sıkı sarılmış ve derin nefes alıyordu. Nefes alışının sesi genç adamın midesine kramp girmesine neden olmuştu. Erkekliği genç kadının çok katlı eteğinin altında sertleşmişti.

Genç kadının başının arkasını kavradı, saçlarının açık olduğunu ve sırtına düştüğünü fark etti. Karşı koyamıyordu. Saçları o kadar yumuşaktı ki sanki avuçlarının içinde ipek tutuyordu. Parmaklarını saçların arasından geçirdi.

"Adara seni buraya kilitlediği için özür dilerim. Benim hatam." Ve öyleydi de. Önleyebilecekken Evie'nin incinmiş ve acı çekiyor oluşunun düşüncesi içini öfkeyle dolduruyordu. "Hadi, seni buradan çıkarıp ısıtalım."

Genç kadının karanlığı sevmeyi bilyordu. Hiç şüphesiz ona korku salan bu iğrenç karanlıktan kurtulmayı diliyordu.

Genç kadın hareket etmesini engelleyerek Spencer'a sıkıca sarıldı. Tekrar hareket etmişti, genç kadının göğüsleri adamın göğsüne değiyordu. Spencer'ın nefesi hızlandı ve derinleşti.

Genç kadın, tatlı bir sesle, "Henüz değil," dedi. Kelimeler adamın tenini ısıtıyordu.

Zifiri karanlıkta genç kadının yüz hatlarını bulmaya çalışarak aşağı baktı. Genç kadın tekrar hareket ederek adamın çenesine minik bir öpücük kondurdu.

Spencer tısladı.

"Spencer." Genç kadın, anı bir hareketle dilini adamın dudağına değdirmeden önce ismini iç çekerek söylemişti. Bu tat onun ilk defa biriyle beraber olan bir oğlan gibi titremesine neden olmuştu.

Kadını tutan elleri gevşedi. "Evie, şimdi..." Cümlesini yarım bıraktı, uyarısını tamamlamamıştı. *Bana dokunmamalısn, tenime tath tath fışıldamamalısn mı diyecekti?*

Aptal mıydı? Çamurlu önlüğü, korkunç derecede dağınık saçları ve istenmediğini belli eden mavi gözleriyle kadını gördüğü ilk andan beri bundan başka bir şey istememişti.

Genç kadının parmak uçları yanağını okşuyordu. "Beni güvende hissettiriyorsun. Korkuyu uzaklaştırıyorsun, Spencer."

Genç kadının sözcükleriyle adamın içinde bir şeyler gevşemişti.

Evie devam etti: "Seninleyken bu hariç her şeyi unutuyorum." Genç kadın, Spencer'ın kolunun üzerindeki elini alarak göğsüne götürdü.

Spencer, genç kadının elbisesinin kumaşından boncuk gibi göğüs uçlarını hissederek nefesini içine çekti. Tekrar kabarmıştı, erkekliği neredeyse acı verecek şekilde zonkluyordu.

Kafasını eğerek dudaklarını genç kadınımlerle birleştirdi.

Tadıyla irkildi. Aralarındaki açlık ateşli bir şekilde patlak vermişken, daha derin bir öpücük için kadının yüzünü tutarak başına aç verdi. Okşayarak göğüs ucunu buldu. Genç kadının nefes alışından zevk alıyordu.

Evie'nin avuçları adamın göğsünde kayarak omuzlarını sarıyordu. Spencer kıyafetlerini çıkarıp aralarındaki tüm engelleri kaldırmak, genç kadının ellerini teninde hissetmek için yanıp tutuşarak inledi.

Öpüşmeye ara vermeden genç kadın dizleri adamın kalçalarına kayana kadar hareket etti. Eteği etraflarında toplanmıştı.

Spencer, genç kadının diğer göğsünü de kavrayarak tatlı tepeciği okşadı. Birleşmiş dudaklarından genç kadının inlemesi çıktı. İhtiras onu ele geçirmişti, karanlık ve ağır bir şekilde kanını kaynatarak yavaşca kasıklarına nüfuz ediyordu. Erkekliği pantolonunu zorluyor, genç kadının ılıkliğına dalmak üzere sertleşmiş ve ağrıyordu.

Bir nefesle genç kadından koptu. Kollarını yakalayarak genç kadını yere yatırdı. Evie, bir iniltiyle kendini ona doğru çekti, elleri hâlâ adamın kolunu kavramış, küçük keskin tırnaklarını batırmıştı.

Spencer kendini dizginlediği için kolları titreyerek boğuk bir sesle, "Evie," dedi. "Eğer şimdi durmazsak..."

Genç kadın, üzerinden inip onu takip etmesi için çekiştirerek, "Durma. Düşünme," dedi.

Reddetmeye gücü yetmeyerek genç kadının üzerine çıktı. Elleri Spencer'ın kollarını okşayarak boynunda kenetlendi. Adamın altında kıvranıyor, yüzü onunkinin yanında titriyor ve irkiliyordu. Genç kadının yanağına değen teni inanılmaz derecede yumuşaktı. "Al beni, Spencer."

Bu, genç kadından duymayı istediği her şeydi. Beklediği şeydi. Genç kadına olan arzusu acı vermeye başlamıştı. Bu noktadan sonra durabileceğine emin değildi.

"Spencer." Kulağının yanında tatlı tatlı nefes alıyordu.

Spencer, genç kadının dudaklarını boynuna sürüklemesiyle sert ve boğuk bir sesle ona hatırlattı, "Burada, karanlıkta? Emin misin?"

"Beni korkutmuyor. Seninleyken değil."

Genç adam, kalın ve anormal bir sesle söz verip uyararak, "Durmuyacağım," dedi.

Genç kadının soğuk parmak uçları yanaklarına yayılmıştı ve elinin kavrayışında öyle bir şefkat vardı ki Spencer'ın içinde bir şeyler çözülmüştü.

Genç kadının sözcükleri dudaklarını ısıtıyordu. "Buna güveniyorum. Seviş benimle." Kadının sesi kulağının yanında kesilerek, "Lütfen, onurun ya da görevin için değil, bir vârisin olması için değil. Birazcık olsa da beni istiyormuş gibi davran."

İstiyormuş gibi mi? "Hayatımda hiçbir şeyi bundan daha çok istemedim. Senden daha çok." Adam, genç kadının üzerine eğilerek tekrar dudaklarına kenetlendi. Tüm nezaketi uçup gitmişti.

Ellerini yukarı doğru kaydırarak etrafına kaydırıyor, hızlıca geceliğinin arkasındaki küçük düğmeleri çözüyordu. Tüm hevesiyle her bir kumaş kaplı olanı beceriksizce, küfrederek kaydırarak açıyor ve genç kadının onun ceketini ve yeleğini çıkarması için duruyordu. Genç kadın gömleğini adamın başından çıkardığında, Spencer sabırsızca gürlledi. Evie hafifçe gülererek adamın pes ettiği görevi devraldı ve elbisesinin kalan birkaç düğmesini de yırttı.

Genç kadının elbisesini aniden beline çekerek kollarını elbisesden kurtardı. Genç kadının kolları sıcak ve hoşça çıplaklığıyla

adama sarıldı. Korsesini gevşeterek göğüslerini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti.

Karanlıkta her şey dokunma hissi ve tattan ibaretti. Onu görebilmeyi istedi ancak şimdilik bu da yeterli olmalıydı.

Mükemmel tepecikleri avuçlayarak ellerinin gözleri gibi hareket etmesine izin verdi. Genç kadının soluğu kesildi. Adamın başparmakları meme uçlarını yuvarlayıp sertleşmiş uçları çekiştirerek test etti. Genç kadın avuçlarının içinde kıvranarak inledi.

Elinin altındaki yumuşak teni okşarken, "Buradan dönüş yok," dedi. "Daha önceki gibi olmayacak, Evie." *Bu defa ben olacağım. Ian değil. Biz olacağız. Her gece yatağında olacaksın. Daha fazla kaçmak yok.*

Genç kadın vahşice inliyordu. Spencer, parmaklarındaki baskıyı artırdı ve sertleşmiş göğüs uçlarını genç kadın inleyip kıvranana kadar okşadı. Mükemmel bir şekilde karşılık veriyor, adama doğru kıvranıyor, inliyor... yalvarıyordu.

"Söyle. Adımı söyle."

Genç kadın, "Spencer," diye haykırdı.

Erkekliliği pantolonunu zorluyordu, ereksiyonu arzudan ağırlı ve kalındı. Bir elini genç kadının eteğinin altından kaydırarak genç kadının uzun çorabını küloedundaki yarığı bulana kadar sıvadı. Bacaklarının arasındaki yumuşak kıvrımları okşadı ve bulduğu ıslaklık karşısında yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı.

Genç kadın hoplayarak parmakları kenetlenmiş şekilde adamı belinden yakaladı.

Spencer, "Yavaş ol," diye mırıldandı, hâlâ ona dokunuyor, parmakları kaygan dudaklar arasında kayıyordu. "Seni hisset-meme izin ver."

Genç adamın bileğindeki elini bırakmadı ama bedeni titriyor, sarsılıyordu. Bacakları onun için daha geniş açılmıştı, dokunuşundaki ilk şoktan sonra hazır ve istekli bir şekilde kendini genç adamın eline doğru itiyordu.

Parmaklarını genç kadının üzerinde gezdirerek küçük yumruya doğru kaydırды. Noktayı okşadı; önce yavaşça, kıskırtarak gitgide hızlanıp daha sert bastırarak genç kadın müthiş bir ritimle elinin altında titreyip inleyene kadar.

Bir dakika daha bekleyemeyerek —yeterince beklemişti— kendini özgür bıraktı. Ellerini genç kadının ince kalçalarında kaydırarak onları iyice araladı. Genç kadının girişini hafifçe dürterek yavaş yavaş onu çeken enfes sıcaklığına doğru ilerledi.

Daha derine itti.

Genç kadın kıvranarak ondan kurtuldu. “Bekle!” Genç kadının arzulu ve ihtiraslı sesi damarlarındaki kanın daha hızlı pompalanmasına neden oluyordu.

Genç kadının adıyla inledi. “Evie...” Ondan şimdi durmasını istiyor olamazdı!

Spencer’ın göğsündeki elleriyle onu iterek önünde dizlerinin üzerine yükseldi. Spencer onu geri yatırmaya çalıştı ancak göğsünün üstündeki eli bastırarak onu durdurdu. Genç kadının kafasını salladığını hisseder gibi oldu. “Henüz değil.”

Karanlıkta görmeye çalıştı, genç kadının eteklerinin hışırtısını duyuyordu, derken genç kadının küçük elinin penisi sarmasıyla soluksuz kaldı; onu önce yavaş sonra daha hızlı okşuyor ve küçük elinin her hareketi aklını başından alıyordu.

“Evie.” Tekrar geri çekilerek gürlledi. “Lütfen, sana ihtiyacım...”

Adam uzanarak genç kadını kollarından yakaladı. Genç kadın onu bitirmeden önce bu işkenceyi sonlandırmaya ve düzgün bir şekilde bitirmeye kararlıydı.

Genç kadın elini kaldırdı, ondan uzaklaştı ve yerine... ağzıyla karşılık verdi.

Bozguna uğramıştı. Genç kadının dudakları onu sarar sarmaz Spencer genç kadının kollarından elini çekmişti. "Evie," diye inledi, "beni öldürüyorsun."

Yirmi İkinci Bölüm

Evie ne yaptığını bildiği için dua etti. Millie'nin tavsiyesi beynine kazınmıştı. O zaman oldukça cüretkâr ve imkânsız görünen ama artık öyle olmayan tavsiye.

Yapıp yapamayacağını merak etmiyordu... merak ettiği tek şey doğru yapıp yapmadığı, onu tatmin edip etmediği idi. Onu ihtirasla çılgına çevirmek sadece istediği değil ihtiyacı da olan bir şeydi.

“Evie, dur, lütfen...” Sözcüklerinin geri kalanı, genç kadın ağzını hareket ettirip tadını çıkardıkça kayboldu.

Millie ona bundan bahsettiğinde, bu fikrin biraz iğrenç olduğunu düşünmüştü. Ancak Spencer'm itirazlarını dinlemeyip onu pes ettirerek razı etmekten böyle baş döndürücü bir güç duyacağını düşünmemişti.

Spencer'ın vücuduna yayılıp kendine karışan zevk dalgalarının tadını çıkararak onu diliyle yıkadı. İnlemesi, vücudunun titremesiyle genç kadına yayılarak havayı yarıp geçti. Bu ses onu mahvetmişti. Genç kadının karnı kasılıp gerilmişti. Mümkünmüş gibi daha da büyümüş, daha da sertleşmiş ve dudaklarının arasında genişlemişti.

Spencer, genç kadının ellerini yakalayarak onu kaldırmaya çalıştı. "Evie, lütfen, daha fazla yapma..."

Genç kadın, penisinin ucunu emerek ellerini kaldırmamak için direniyordu. Spencer'ın onu ancak şehvete kapılarak gözü dönmüş, genç kadının deneyimsizliğini ya da bakireliğini fark etmeyecek kadar kendini kaybetmiş olunca alabileceğine karar vermişti.

Evie karanlığa doğru ellerini uzatarak adamın yüzünü aradı. Avuçları adamın yanaklarının kaşındıran yüzeyine değmiş ve orada kalmıştı. Spencer'ın elleri külodunu parçalayıp kumaştaki yarığı daha genişçe yırtarken genç adamın yüzünü kendi yüzüne yaklaştı.

Ve işte oradaydı.

Adamın içine aniden girmesiyle soluğu kesildi. Yolunu hiç de kibarca bulmamıştı. Bunun çok ötesindeydi. Evie, bunun böyle olmasını garantiye almıştı.

Genç kadını sınırlarına kadar esneterek içini doldurdu; kaygan, büyük ve yabancı. Genç adamın derinine gömülmüş zonklayan uzvunun garipliğinden kaçma ve geri çekilme içgüdüsüne karşı savaştı.

Yavaşça inledi.

Adam bu sesin zevkten olduğunu düşünmüş olmalıydı ki inleyerek hareketi tekrarladı.

Rahatla. Nefes al.

Genç kadının içinden yavaşça çıkıp tekrar girerken bir şekilde dudaklarını morartarak öpmeye devam ediyordu. Kınını dolduran bir kılıç gibi tekrar içine girerken genç kadının dudaklarına yapışıp titreyerek inledi. Genç kadın bu sesle mest olmuştu. O ses teslim oluşunun, genç kadına olan tutkusunun sesiydi.

Adam hareket etmeye, hızlı bir ritim tutturarak içinde gidip gelmeye başladıkça o garip ve rahatsız edici his gitgide başka bir şeye dönüşmeye başladı. Genç kadını daha hızlı hareket etmeye iten oldukça nezaket veya ritimden uzak, saf ve gözü dönmüş bir duyguydu.

Genç kadının merkezindeki sıcaklık bir ateşe dönüşmüştü. Adamın hareketiyle ıslanıp damlayan teni onu huzursuzlandırıyor ve yakında, erişilebilir uzaklıkta bir şeyi arar gibi altında kıvrandırıyordu.

Hissettiği yanma derin, içini kemiren bir acıya dönüştü. Daha fazlasını, genç adamın içindeki sürtünüşünün tadını artırmak istiyordu. Dilini onunkıyla karıştırıp bacaklarını daha da açarak kalçasını yerden yukarı kaldırdı.

Yapabileceği her şekilde onunla, ona karşı hareket ediyordu. Elleri adamın sırtında kayarak poposunun gergin yanaklarını buldu ve o içinde her hareket edişinde bükülen kaslarının hissiyle kendinden geçti.

Genç kadın inledi. Spencer'm kendini kaybedip tutkuya bırakmasına artık aldırış etmiyordu çünkü kendisi öyleydi. Vücudu alev almıştı, adamın her köşesiyle birleşmek için kalçalarını itiyordu. İç kasları adamın mükemmel sertliğini kavıyordu. Dudaklarından kulağı tırmalayan bir çığlık çıkıvermişti; oldukça utanç verici, yoz ve asla kendinden duyacağını hayal etmediği bir ses. Çıkarabileceğini bilmediği bir sestti.

Her şeye rağmen daha daha sert ve daha derine doğru hareket ediyordu. Genç kadının kalçasının altına bir elini sokarak onu havaya kaldırdı ve birleşmeleri için daha da yakına getirdi.

Evie soluksuz kalıp yutkunarak adamın omuzlarına yapıştı. Sanki muazzam bir yarışta, erişilebilir mesafede ama yakalanması zor bir şeyin peşinde delice kovalıyor, ileri doğru itiliyordu.

Genç kadın, sesi sanki gırtlığının derinliklerinden bükülerek çıkmış gibi genç adamın adını sayıklayarak inledi. Baskı giderek artmıştı. Bedeni patlayıp binlerce parçaya ayrılırken adamın omuzunu ısırarak teninin ılık ve tuzlu tadını aldı. Sonsuza kadar bu olacaktı, değişmişti, bir daha asla kendisi olmayacaktı. Parçalara ayrılmıştı.

Spencer, genç kadının üzerine yığıldı; genç kadının sırtındaki elini kaydırarak üzerindeki nefes nefese vücudunu destekledi.

Birkaç dakika boyunca bedenleri ağır nefesleriyle inip kalkarken öylece yattılar. Evie, genç adamın içine teslim olmuş halde hâlâ attığını hissedebiliyordu.

Spencer, genç kadının boynuna gömülmüş başını kaldırarak, “Evie?” dedi.

“Hımm.” Evie, adamın saçlarına dokunmak için uzandı; parmaklarının arasındaki ipeksi saç tellerini okşuyor, sonraki kelimelerinin ne olacağından korkuyor, bu anı mahvedecek güçte şeyler olup olmadığını merak ediyordu.

Anlamış mıydı? Biliyor muydu?

“Seni incittim mi?”

Genç kadının göğsü sıkıştı, vücuduna iğneler batıyordu. Yoksa kızlık zarına tamir edilemez bir şekilde hasar verdiğini mi biliyordu?

“Ha-hayır.”

“Normalde o kadar... güçlü değilimdir.” Gırtlığından sert bir ses çıkardı. “Seninle ilk sevişmemizin bu şekilde olacağını... bir mahzenin zemininde olacağını kesinlikle hayal etmemiştim.”

Genç kadın derin bir nefes aldı. Bilmiyordu.

Adamın yanaklarına uzanarak teninin parmaklarındaki hissinin tadını çıkardı. Aynı zamanda hem rahatlamış hem de çok kötü hissediyordu. Çünkü bilmiyordu.

Bir yanı genç adamın durumu anlamasını arzuluyordu. Böylelikle gerçek açığa çıkacaktı. İyi ya da kötü aralarındaki bu yalan ortadan kalkmış olacaktı. Sırrı saklı kaldığı sürece onu asla tanımayacaktı. Asla tanıyamazdı. Babasından farklı değildi, onu bir hayale inanması için kandırıyordu.

"Mükemmeldi," diye mırıldandı. Gözleri yanıyor, sesi kalınlamıştı. Olabildiğince mükemmeldi.

Spencer'm sesi derin ve kısık, "Gerçekten mi? O zaman seni bir dahakine etkilemek zor olmayacak. Tabii bunda yatağın da katkısı olacak," dedi.

Spencer ayağa kalkarak genç kadını da kaldırdı. Genç kadının etekleri hışırtıyla bacaklarının etrafında yerini buldu.

Karanlıkta, genç kadının kıyafetlerini düzgün bir şekilde giymesine yardım ederek elbisesinin arkasındaki düğmeleri, deneyimini gözler önüne seren bir hızla kapattı. Bacakları tutmuyordu, genç adam titremesini durdurana kadar bir anlık sallandı. Başı dönüyordu. Destek almak için genç adamın kolunu tuttu.

Spencer, genç kadının elinin üzerine elini koyarak, "İyi misin?" dedi. Sesi kulaklarında çınlamıştı.

"Biraz başım dönüyor. Bu sabah kahvaltı etmeye fırsatım olmadı..."

"Dünden beri bir şey yemediğimi mi söylüyorsun?"

Genç kadın başını salladı. Hemen ardından genç adamın yüzünü göremeyeceğini hatırlayarak, "Evet," dedi.

Spencer küfrederek sanki hiç ağır değilmiş gibi genç kadını kucağına aldı. "Seni salak," diye mırıldandı.

"Böyle bir lafı hak etmiyorum."

"Sen değil. Ben." Merdivenlerden yukarı paldır küldür yürürken sinirli bir sesle kükreyerek. "Sana burada sahip olmamam gerektiğini daha iyi bilmeliydim..." Sesi homurdanarak kesilmişti.

Spencer onu sarsıcı bir güçle merdivenlerden yukarı taşıırken dudakları hınzır bir şekilde kıvrılarak, "Bununla benim de bir ilgim olmalı," diye ekledi. Bir avcunu genç adamın omuzlarına koymuştu, teni sıcak ve oldukça yumuşak ve enfes biçimde çıplaktı. "Kıyafetlerini unuttun."

Eşiği geçerek koridorun sessiz parlıtısına çıktılar.

Genç kadın, karanlıktan aniden çıkmanın etkisiyle gözlerini kırptı ve genç adamın yüzüne bakmak için ona döndü. Maskülen çukurlarıyla derin gözlerini ve şekilli dudaklarını daha önce hiç görmemişçesine inceledi. Çenesindeki gamzenin üzerinde parmağını gezdirdi.

Genç adamın yüzünün keyfini çıkardı, saçları genç kadının parmakları yüzünden karışmış, yeşil gözleri parlıyor ve genç kadına bir erkeğin ancak onu yakından ve derinlemesine tanıyorsa bakacağı şekilde büyük bir açıklıkla bakıyordu.

"Daha sonra gidip alırım."

Genç kadın, kaslarının tadını çıkararak omuzlarını okşuyordu. "Evi yarı çıplak geçmeyi mi düşünüyorsun? Ya birisi görürse?"

"Biz evliyiz, Evie. İstediklerini düşünebilirler. Ve bildiğim kadıyla hâlâ bu evin sahibi benim."

Hizmetçilerin merdivenlerine ulaşana kadar koridoru uzun adımlarla arşınladı. Yukarı çıkarken bir uşağı geçtiler. Acemi genç, irkilip bakışlarını yarı çıplak vücudundan başka tarafa çevirerek kendini duvara yapıştırdı. Evie ateş basmış yüzünü genç adamın göğsüne gömmüştü ve hıçkırarak kahkaha atıyordu. Yıllardır hissettiğinden daha rahat ve daha mutluydu.

Buna o sebep olmuştu, onu tekrar genç ve özgür hissettirmişti. Her ne kadar mutluluk kolay erişilebilir bir şey olmasa da, Spencer'la sahip olabileceği bir şeydi.

"Size temiz çamaşırlar, yemek ve.."

"Banyo da gerekiyor mu?"

"Tabii ki," diyerek başını çevirdi ve burnunu genç kadının yanaklarına sürerek boynundan öptü.

Tenindeki ılık dudakların hissi ve adamın aşinalığı karşısında genç kadının keyfi yerine gelmişti. Bir erkekle bu duyguyu paylaşabileceğini hiç düşünmemişti. Bir kocayla ise hiç.

Genç adamın yatak odasına geçmesiyle genç kadın başını döndürdü.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Senin orada uyuman için artık bir sebep göremiyorum." Yeşil ve derin bakışları genç kadınınkilerle buluştu. "Sen?"

Genç kadının yanakları kızarmıştı. Tabii ki yoktu. Bedeni artık ona aitti. Kendisini özgürce ona bırakmıştı.

"Hayır, görmüyorum." Artık o odada uyumak istemiyordu. Spencer'ı ve en doğru şekilde onun karısı olmayı istiyordu. Aralarında sadece bir şey kalmıştı. Genç kadının hafifliğini silip götüren tek şey.

Hoşnutsuzluğunu saklamak için yüzünü adamın boynuna gömdü.

Odasına girince Spencer genç kadını büyük yatağa bıraktı. Spencer ona büyüleyici bir şekilde bakarken kendini mutlu görünmeye zorladı.

Spencer başparmağını genç kadının yanağında gezdirdikten sonra, "Hemen dönerim," dedi.

Genç kadın başını sallayarak onun odadan çıkışını nefessiz biçimde izledi. Kapı tıkırtıyla kapanır kapanmaz ayağa kalktı ve bekâretinin kanıtı olabilecek her şeyi yıkamak için çanağa doğru gitti.

Porselen çanağa su doldururken genç kadının elleri titriyordu. Kendine bunun bugün olanların etkisi olduğunu söyledi. Eski korkusu karanlık ve bir diğer korkusuyla –bedenini kocasına teslim ettiğinde sırrının ortaya çıkma ihtimali– yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Kocasına âşık olmasıyla alakası olmadığı kesindi. Gizlediği sırrını öğrenirse onunla hiçbir şey yapmak istemeyecek adama. Gözlerini sıkıca kapadı. Artık söz konusu bile değildi.

Her şeyi anlatmak için artık an meselesiydi. Çünkü gerçeği itiraf edene kadar asla ona sahip olamayacaktı. Aralarındaki yalanla artık yaşayamazdı.

İnsan sevdiklerine yalan söylemezdi.

Yeterince basit bir ilkeydi.

Artık sadece onu anlamasını ve çok sert yargılamamasını, onu babasının yaptığı gibi bir kenara atmamasını umabilirdi.

Evie'nin banyosu ve akşam yemeğinin hazırlanmasını söyledikten sonra Spencer ilgilenmesi gereken bir diğer meselenin peşine düştü. Adara'nın kapısına birkaç defa vurduktan sonra kapıyı açarak boş odaya girdi. Pek şaşırtıcı değildi.

Zalimce gülümseyerek koridordan aşağı, misafirlerinin olduğu yere doğru yürüdü. Kapı mandallarını çevirerek öfkeli bağırışmalara aldırmadan kapıları açıyordu.

Adara'nın misafirlerinden çok azı yalnız uyuyordu. Odalarından alelacele sabahlıklarını giyerek kızgınlık dolu sözlerle dışarı çıktılar. Adara'yı en sondaki odada bulmuştu, Gresham'ın yatağında.

Kadın heybetli kıvrımlarını yorganla örterek, "Spencer!" diye ciyaktı. "Düşündüğün gibi değil!"

Spencer bir kaşını kaldırarak, "Gözlerim var, Adara. Senin hatan bunu umursadığımı düşünmende. "

Gresham bu sözler karşısında fark edilir bir şekilde rahatlamıştı. Göz kırpması cesaretini bile göstermişti. "Ağabeyin de hiçbir zaman umursamadı."

"Buna kuşkum yok." Spencer ağır konuşmuştu. Ahlaksız ağabeyinin eşiyle kimin oynadığını fark edemeyecek kadar başka kadınların peşinde koşmakla meşgul olduğunu tahmin ediyordu. Evie bu insanlar gibi olmadığı, sosyetenin menfur icraatlerini bilmediği için içten bir şükran duydu. Tıpkı kendisi gibi Evie'nin de Londra'nın yüksek sosyetesinin kabul odalarının kapısını aşındırmaya niyeti yoktu.

"Spencer, beni dinle. Senin yerine Cullen'ı seçtiğimde bir hata yaptım. Seninle kaçacağıma dair yalan söylediğim için özür dilerim. Gençtim. Beni tek bir kötü kararımla cezalandırma. Yeterince acı çektim. Cullen'ın ölüm şekli..." kadın ürpermişti. "küçük düşürücüydü."

Spencer iç çekerek, "Seni cezalandırmıyorum. Sadece umursamıyorum," dedi.

Yataktan kalkarak genç adamın kollarına asıldı. "Bunu gerçekten söylüyor olamazsın."

"Sen benim baldızımsın, Adara. Başka bir şey değil. Sen tekrar evlenene kadar ihtiyaçlarını karşılayacağım. Ki bir an önce evlenmeni öneririm." Adam gözlerini kıpmıştı.

İncindiği yüzünden belli oluyordu. Dudaklarını titreterek. "Başka bir adamla evlenmemi mi istiyorsun?" dedi.

"İki hafta içinde nikah ilanını görmeyi umuyorum. Hatta sana güzel bir ev bahşedeceğim." Gresham'a anlamlı bir bakış attı. "Eğer onunla sevişmeye bu kadar düşkünsen, değerlendirmeye değer bir şey, Gresham."

"Kuşkusuz," diye mırıldandı Gresham.

Adara'nın bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. "Sanki sıradan bir adamla evlenirmişim gibi."

Kapının önde toplanan kalabalık bu hakaretle kıkırdadı.

Gresham'ın yüzü kızarmıştı. "Yalnızca sevişmek için iyi ama evlenmek için değil, öyle mi? Ve sanırım sosyetenin yarısıyla yatmış bir kadın daha iyisini bekleyebilir? Benim yarım kadar anlayışlı ve hoşgörülü bir kocayı bulabilirsen gerçekten şanslısın."

Kalabalık tekrar kıkırdadı.

Kadınlardan biri fısıldayarak, "Bu katıldığım en iyi ev partisi!" dedi.

Hepsinden bıkmış ve bir an önce Evie'ye dönmek isteyen Spencer, "Evlenene kadar sana sadece oldukça düşük bir harçlık verilecek. Belki bu fikrini değiştirir," dedi.

"Harçlık mı?" Bir elini yorganın hemen üzerindeki dekoltesinin üzerine bastırdı.

Gergin bir şekilde, "Evet," dedi. "Ama şuna emin ol, Evie'ye bir kez daha zararın dokunursa hepsini kaybedersin. Sokağa düşmek bile senin için iyi bir seçenek olur."

Tiz bir sesle, "Evie!" dedi Adara. Sesinden öfke fişkırıyordu. "Bunların hepsi o küçük besleme yüzünden mi?"

"Karım," diye dişlerini sıkarak araya girdi. "Dikkatli ol, Adara. Evie benim karım."

"Gerçekten." Gözlerini kısmıştı. Kızgınlıkla, "Seni küçük aptal," dedi. "Ona âşık olmuşsun."

Spencer ağzını açmadı... kelimelerin içine nüfuz etmesine izin verdi. Ve şaşırtıcı bir şekilde bunu inkâr etmek için bir istek duymadı. "Belki de," dedi.

Kadın onu suçlayarak, "Seni pislik! Benim yerime onu tercih etmeye nasıl cüret edersin?" dedi. Kadının parmakları saldırmaya

hazır bir şekilde kıvrılmıştı. Spencer onun bileğini yakalayarak düz ve sakın bir şekilde, "Nasıl etmem? Gitmeni istiyorum. Eşyalarını topla," dedi. Bakışlarını Gresham ve Adara'nın tüm arkadaşlarına çevirerek, "Hepiniz," dedi.

Gresham, "Bu gece mi?" diye sordu. "Hiç misafirperver değilsin, Winters."

"Hiçbiriniz de karıma yani *ev sahibesine* kibar davranmadınız. Şimdi gidin. Burada istenmiyorsunuz."

Gresham başını öne eğmişti. Utanmış gözükerek başını salladı.

Spencer, Adara'yı kendinden uzaklaştırarak, "*Times*'taki ilanımı bekleyeceğim. Karşı gelirsen bu kadar hoşgörülü davranmam."

Adara tökezleyerek yataktan indi, yenilgiyle sarkmış yüzünde alınmış bir ifade vardı. Bu görüntü Spencer'ı hiç etkilemedi.

O an Spencer büyük tehlike atlattığını düşünüp rahatladı. Cullen onunla evlenerek Spencer'ı sefil bir kaderden kurtarmıştı. Ağabeyine ufak bir dura yolladı.

Gresham, kadının çıplak omzunu okşayarak, "Hadi Adara, Toplanalım," dedi.

Kadın onu görmezden geldi. Bakışları loş odanın diğer ucundaki Spencer'a kenetlenmişti. Küçümseyerek, "Aptalın tekisin sen! Aptal! Onu sevdiğini mi düşünüyorsun? Onun *seni* sevdiğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Spencer hareket etmeden onu izledi ve dinledi. Bunu yapmaması ve arkasını dönüp gitmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Genç kadın onu zehiriyle lanetlerken öylece donakalıp izledi.

"Bekle de gör. Senin mükemmel gelinin kalbini kıracak. Onun içinde bunu görüyorum. O da herkes gibi kendini düşünüyor. Seni gerçekten önemsemiyor. Seninle niye evlendi sanıyorsun?" Genç kadının güzel dudakları bükülmüştü. "Birbirinizi tanıyor

musunuz ki?" Zalimce kahkaha attı. "Onun için unvandan başka bir şey değilsin. Zenginlik ve güvence. Bir erkek değil! Önemse-yeceğı biri değil!"

Spencer yavaşça başını sallayarak, "Yanılıyorsun," dedi. "Hatan Evie'nin senin gibi biri olduğunu düşünmen."

Bu son yorumuyla Spencer, kadının sözlerinin kulaklarındaki uğultusu ve içindeki huzursuzluk hissini görmezden gelerek arkasını dönüp odayı terk etti.

Adara yanılıyordu.

Kalbinde karısına karşı duyduğu sevgiye izin vererek aptallık yapmamıştı. Genç kadının buna karşılık vereceğini düşünerek hata yapmamıştı. O farklıydı. İyi bir insandı ve içtendi. Niye onu önemsemesine izin vermeyecekti ki?

Akhnın derinliklerinde karanlık bir ses kulağına fısıldadı. Çünkü o Ian'm Linnie'siydi.

Başını salladı. Artık değil. Artık onundu, onun Evie'siydi. Umutun içine dolmasına izin vermekle hata yapmıyordu. Sadece görev ve formalite icabı olmayan bir evliliğin umudu, ikisi için bir umut.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Evie boynunda, boğazında ve göğsünde hissettiği ılık dudaklarla uyandı. Gözünü açarak gülümsedi ve parmaklarını Spencer'ın kalın saçlarının arasından geçirdi. Damasko perdelerin arasından şafak öncesi grilik yayılıyordu.

"Hımm, günaydın," diye mırıldandı. Ardından esneyerek, "Dün gece seni beklemeye çalıştım. Yatağa geldiğinde niye beni uyandırmadın?" diye sordu.

Banyo yaptıktan sonra yemeğini yiyip yatağa tırmanışından sonrasını çok az hatırlıyordu. Öyle görülüyordu ki yemekte tıka basa doyduktan ve banyoyla rahatladıktan sonra vücudunun yorgunluğu üstün gelmişti.

"Çok huzurlu görünüyordun, seni uyandırmak istemedim." Spencer, kulağının hemen altındaki noktayı öptü ve genç kadın ürperdi. "Bunun sabaha kadar bekleyebileceğine karar verdim."

Genç adamın üzerindeki geniş, çıplak göğsünü inceledi. "Sabah oldu," diye mırıldandı. Gizliden gizliye dönüştüğü bu tutkulu kadma hayran olmuştu.

Spencer sırttı, "Farkındayım. Seni uyandırmak için çok bekledim." Genç kadının vücuduna bakmak için hafifçe geri çekildi. Loş odada bile, genç adamın azgın bakışları onu delip geçiyordu. Genç kadının mütevazı geceliğinin yakasını çekiştirerek, "Bunu yakacağım. Tüm geceliklerini yakacağım," dedi.

Evie kışkırtarak, "O zaman ne giyeceğim?" dedi.

Genç adamın gözlerinde ahlaksız bir parıltı belirmişti. "İncecik, ufacak satenler ve danteller." Parmakları yakasından içeri girmişti. "Daha çok mendil gibi şeyler aslında. Ben dişlerimle onları çıkarmadan önce beş saniye boyunca en leziz yerlerini kaplayacak şeyler."

Genç kadın kendini tutamadı. Kafasını geriye atarak kahkahayı bastı. "Aman Tanrım, ne fenasın."

Genç adama tekrar baktığında gülümsemiyordu. Sadece karamsar bir şekilde kara kara düşünerek ona bakıyordu.

Kadının kahkası kaybolmuştu. "Ne?"

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Genç kadının kalbi sıkıştı, hava ciğerlerine hapsoldü. "Nasıl yani?"

"Yanında olması bu kadar kolay... mutlu ve özgür. Kahkaha atmanı seviyorum. Benimle kavga etmediğin zamanları seviyorum."

Genç kadının göğsü inanılmaz bir şekilde sıkışıp küçülerek, "Ben de," dedi. Eğer izin verirse onu sık sık güldürmek için gücünü kullanıp kullanmayacağından şüphe etti.

Ardından Spencer gülümsemişti. Daha önce hiç görmediği bir gülümseme. Genç kadının içinde yankılanan bir gülümseme. Spencer, boynuna düşen bir saçı çekti, başparmağı durmuş, genç kadının içini eriten bakışlarıyla ona bakarak nabzının attığı yerde oyalanmıştı.

Evie bir şey söylemek için ağzını açtı ancak nasıl başlaması gerektiğini bilmiyordu.

Adam yer değiştirerek erkekliğini genç kadının kalçasının kıvrımına bastırdı. Bakışlarındaki açlık onu durdurmuştu. Karnının altında ısı birkiyordu. Hareket ederek geceliğinin el verdiği kadar bacaklarını açtı, onu içeri davet ediyordu.

Dudakları tek bir çizgi halinde, Spencer aşağı uzanarak genç kadının geceliğini kalçalarının, gövdesinin ve sonra başının üzerine çekerek çıkardı. Genç kadın sabahın soğuğuyla titremiştir. Spencer tekrar üzerine çıktı, çıplak bedeniyle onu ısıtıyordu. Teni kas ve sinirlerine gerilmiş bir ipek gibi hissediliyordu. Ona ne zaman dokunsa adam hafifçe titriyordu. Genç kadına ufak ve narin hissettiriyordu.

Spencer, "Umarım bugün için planların yoktur," dedi. Genç adamın baldırları kadınlıkların üzerinde kayıyordu; bacak kolları erotik ve tahrik ediciydi. Genç kadının içi titredi.

"Neden?" diyerek nefes aldı.

"Çünkü bunu yapıyor olacağım. Bütün gün ve bütün gece."

"Bunu yapabilir miyiz?"

Genç adam kıkırdayarak başını eğdi ve genç kadını nefessiz bırakana kadar uzun ve derin bir şekilde öptü. Genç kadın omuzlarını tutup onu daha da yaklaştırmaya teşvik edene kadar. Dudaklarını genç kadınınkinden ayırarak boynuna doğru değdikçe yakan bir iz sürdü. "İstediğimiz her şeyi yapabiliriz."

Genç kadın iç çekerek adama doğru kıvrıldı. "Her şeyi mi?"

"Her şeyi." Genç kadının göğüs ucunu ağzına alarak emmeye başladı. Genç kadın inleyerek onun ılık diline doğru yaklaşıp başını daha sert kavradı. Göğsündeki dilini her çektiğinde kadının

da içinden bir şeyler çekiliyordu. Bacaklarının arasında sıkı bir sızı baş göstermişti.

“Bu yatağı asla terk etmeyeceğim,” diyerek inledi.

Adam kıkırdadı, ılık nefesi ıslak göğüs ucunu ısıtıyordu. “Yarım bile mi?” Dilinin ucuyla aniden yalayarak ona işkence ediyordu.

“Ne? Neden?” Spencer parmaklarını kalçalarından yukarı hareket ettirip ıslaklığını okşarken kontrolünü yitirip inledi.

“Bunu at arabasında da yapabiliriz, değil mi?” Genç kadının sertleşmiş ve ıslak göğüs ucunu yatıştırmak için durmuştu.

At arabası mı? Kafasını salladı. “Yatağımız varken niye isteyelim?”

Adam dudaklarını tekrar göğüs ucunun üzerine getirip hafifçe ısırdı. Genç kadın çığlık atarak genç adamın saçlarını kavradı.

“Ufak bir seyahat hoşuna gider diye düşündüm.”

Hızla soluyarak genç adamı tekrar göğsüne yaklaştırdı ve “Nereye?” diye sordu.

“Little Billings.”

Genç kadın gözlerini kırparak dirseklerinin üzerinde doğruldu. Genç adamın yüzündeki buruk gülümsemeyi görünce kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. “Beni eve mi götürüyorsun?”

“Aileni özlüyorsun, değil mi?”

Genç kadın, Spencer'ın ona bunu verecek kadar önemsedığını fark ederek sessizce başım salladı. Adam yanağını okşamak için uzandığında kalbi sıkıştı. “Mutlu olmanı istiyorum, Evie. Adara'yı ve arkadaşlarını evlerine gönderdim. Burada ya da Little Billings'de kalabiliriz. Sonsuza dek. Yıllar boyunca çadırda yaşadım. Yani benim için her şey güzel.”

Genç kadın elini göğsüne götürdü, hızla atan kalbinin üzerine bastırdı, söylediği tek bir şeyi duymuştu. “Adara'yı gönderdin mi?”

Adam kaşlarını çattı. "Son marifetinden sonra burada kalmasına izin vereceğimi beklemiyordun herhalde."

Genç kadın adamın yüzüne dokundu, avcunun içindeki pürüzlü yanaklarıyla keyif doluydu. "Burası senin evin, Spencer. Benim de evim olsun istiyorum. Nicholas'ı ve çocuklarımızı yetiştirdiğimiz bir yer olmasını istiyorum."

Genç kadın, Liman'a çaresizlik ve korkuyla tutunmuştu. Çok uzun bir süre boyunca dışarıdaki dünyayı karanlığı görür gibi algılamıştı. Korkulacak, uzak durulacak bir şey gibi. Barbados gibi sadece kötü şeylerin olduğu bir yermiş gibi.

"Söylediklerinde ciddi misin?"

Murdoch'ların emekli olma günü gelmiş de geçmişti, sıkı çalışma ve üzerlerinde dolaşan yoksulluk bulutlarından kurtulmalıydılar. Spencer sayesinde, genç kadın onlara son yıllarını tadını çıkararak huzur içinde geçirebileceği güvenceyi sağlayabilirdi.

Nicholas, Ashton Grange'e ve sunacağı büyük maceraya bayılırdı. Amy de öyle. Onlara saatlerce sürecek bir keşif sunardı. Diğer yandan teyzesi büyük ihtimalle Liman'da kalmayı tercih ederdi. Onca yıl sonra evini terk etmeyi istemezdi.

Evie gülümseyerek tekrar başını salladı. "Evet."

Spencer dudaklarında derin ve memnun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Genç kadını tekrar yatağa yatırarak kolları onun iki yanında kastan bir bant gibi sararak kafesledi. Genç kadının karnı gerildi. Adamın solgun yeşil gözleri aç bir şekilde ona bakıyordu. "O zaman gidip Nicholas'ı alalım ve onu eve getirelim."

Ev. Onların evi. Hayatında ilk defa, Evie, bir şeye böyle inandı. Spencer'la buna sahip olabileceğine inandı.

Belki de her şeye sahip olabilirdi.

Bunun üzerine Spencer onu öptü. Dudaklarının üzerinde adamın tadıyla heyecanlanmıştı. İçine girdiğinde ise soluğu kesildi. Sert dolgunluğunun içine bu kadar mükemmel oturmasıyla sevinçten havaya uçmuştu. Daha önce hiçbir şey bedeninin adamınkiyle birleşmesi kadar görkemli hissettirmemişti.

Adam kalçalarını avuçlamak üzere ellerini altına doğru kaydırды ve her hareketi için onu kaldırdı ve yatağın derinine doğru itti. Genç kadın başını çevirdi ve gözyaşlarını sağlayarak başının altındaki yastığa ağladı.

Mutluluk gözyaşlarıydı. Aynı zamanda, cesareti yenik düştüğü ve âşık olduğu adam henüz gerçekten kim olduğunu bilmediği için keder gözyaşlarıydı.

Çok sonra karanlık odaya uyandı. Sızlayan ve iyi kullanılmış bedeni onu çevreleyen karanlık nedeniyle bir anlığına katılaşmış ve hemen ardından yanağının altında Spencer'in göğsünü hissetmesiyle geçmişti.

Genç kadın derin bir nefes aldı. Karanlık artık onu korkutmuyordu. En azından Spencer yanındayken. "Hımm." Gerinerek sordu. "Saat kaç?"

Genç adam, genç kadının kolunu okşadı. Nasırlı avuçlarının dokunuşu çoktan tamdık bir hal almıştı. "Saat geç."

Spencer kayarak yataktan çıkınca Evie onun sıcaklığı olmadan titredi. "Spencer?"

"Bir dakika."

Spencer'in ateşe kütükler eklediğini işitti. Kıvılcımlar patlayarak körleşen alev büyümüş, havayı sarıyordu. Genç kadın gülümseyerek arkasına yaslandı ve beklemeye başladı. Daha önce hiç bu kadar mutlu ve güvende hissedip hissetmediğini merak etti.

Dakikalar içinde Spencer tekrar ona katılmıştı. Titreyerek genç kadını çıplak vücuduna yaklaştırdı. Şömineye kısa ziyareti sırasında baya bir sıcaklık kaybetmiş bir vücuttu. Adamın buz gibi ayaklarının baldırına değmesiyle ciyaklayarak, "Dur!" dedi.

Kahkahalar atarak genç kadına sıkıca sarıldı.

Genç kadın kendine gelerek mırıldandı. "Bunu yapman gerekmiyordu, biliyorsun."

"Neyi yapmam?"

"Ateşi canlandırman."

"Artık karanlıktan korkmuyor musun?"

Bu saçma korkusundan nasıl haberi olduğu konusunda adamı sorgulamaya zahmet etmedi. Handa kaldıkları gece bunu saklamakta başarısız olmuştu.

Genç adamın göğsünün üzerindeki parmaklarını kıvrarak yumuşak tenine bir öpücük kondurdu ve cevap verdi. "Sanırım beni korkutan şey hiçbir zaman karanlık değildi."

"Öyle mi? Neydi peki?" Elleri genç kadının kolunda daireler çiziyordu.

"Geçmişimin canavarları sanırım. Karanlıkta her zaman beni buluyor gibiydiler."

"Ne canavarı?"

Genç kadın derin, cesaretlendirici bir nefes aldı. "Uzun zaman önce bir gece adamın biri yatak odama girip bana saldırdı."

Genç kadının kolunun üzerindeki eli durmuş, bir kaya gibi kaskatı kesilmişti. Genç kadın kıpırdamadı, ona bakmaya cesaret edemedi. Yüzünde göreceği ifadedden çok korkuyordu.

Dudaklarını ıslatarak lafını bitirdi. "İğrenç amacına ulaşamadı ama bu anı hiç atlatamadım."

"Bu ne zaman oldu? Ve nerede?"

İğneleyici sesi yüzünden genç kadının omurgasından aşağı panik yayıldı. Çok fazla şeyi dürüstçe ele vermekten korkuyordu. Ian'ın ona ne anlattığı hakkına en ufak bir fikri yoktu. Eğer patronundan ve Barbados'tan bahsederse genç kadının yalanlarla dolu yapbozunu parça parça birleştirmeye kolaylıkla başlayabilirdi.

Hiçbir şey söylememesi, kendini ondan ayrı tutması gerekirdi ama yapamamıştı. Onu çok istiyordu. Fiziksel yakınlığın ötesinde bir mahremiyete ihtiyacı vardı.

Bu düşünceleri bir kenara bırakarak mırıldandı. "Nicholastan ve Ian'dan önceydi." En azından bu kısmı doğrudu.

"Adamın adını istiyorum." Genç kadının kulağının dibinde oldukça karanlık ve sert biçimde haykırmıştı.

Ürperti genç kadının kollarından aşağı doğru yayıldı. Ona yukarıdan bakabilmek için bir dirseğinin üzerinde doğruldu, endişe her yanını sarmıştı. "Neden?"

Ağzı inci bir çizgiyken çenesinde bir kas seğiriyordu. Kolunun üzerindeki elini sıkarak, "Onun adını istiyorum, Evie," dedi.

Genç kadın kafasını salladı. "Bunu geri getirme, lütfen. Unut gitsin."

Adamın gözlerinde bir şey belirmişti. Genç kadının kolunun üzerindeki eli gevşedi. "Peki ya sen unuttun mu?"

"Bitti, Spencer." Dudaklarını ıslatarak yavaşça başını salladı. "Dün mahzende bir şey değişti. Karanlıktan saklanmayı bıraktım, sonunda yüzleştim. Ve sen benim için geldin." Sesi samimiyet kazanmıştı. "Sonra karanlıkta iyi şeylerin de olabileceğini fark ettim." *Harika, muhteşem şeyler.* Genç kadın parmaklarını açarak elini genç adamın göğsünde gezdirdi. Kalbinin güçlü ve düzenli gümbürtüsü avuçlarında atıyordu.

O kötü hatıralar artık onu rahatsız etmiyordu. Sanki Spencer onun hayaletlerinden kurtarmış ve onları sıkıca geçmişe gömmüştü. Ona başka bir şey, odaklanabileceği başka bir şey vermişti.

“Hâlâ adamın ismini istiyorum, onu bir ziyaret edeceğim. Artık benim karımsın. Yaptıklarından sorumlu tutulmalı.”

Genç kadın iç çekerek tekrar yerine yattı. “Buradan çok uzakta. Adaleti sağlamak için okyanusu geçmen gerekir ve beni terk etmene meraklı değilim.”

Homurdanarak kollarını genç kadının etrafına sardı. “Bir daha asla incinmeni istemiyorum. Sana bir şey olduğu düşüncesi...” Genç kadının saçlarının uçlarını çekerek göğsünün üzerine yaydı.

Yabancı bir sızı kalbini sarmıştı. Hiçbir zaman bir adamın onu bu kadar seveceğini düşünmemişti. Fallon’ın kocasında bulduğunu onun da bulacağını. Spencer ona olan aşkı ilan etmemişti ancak Evie ondan hoşlandığını ve onu istediğini biliyordu. Aralarında bir bağ vardı. Bu yeterli değil miydi?

Sırrını öğrenirse de yeterli olacak mıydı? Linnie’yle evlenmediğini öğrenirse? Kırım’daki savaş meydanlarında ona karşı şefkat duyduğu kadın olmadığını öğrenirse? Bunu önemser miydi? Evie bunu öğrenecek kadar cesur muydu?

Bunu sevdiği adamdan ne kadar uzun süre saklayabilirdi? Yalanlardan kurtulma, her şeyi Spencer’a itiraf etme düşüncesi genç kadının göğsünün sıkışmasına neden olmuştu. Sonucu, yeni bulduğu yakınlığı kaybetmeyi göze almak olsa bile bunu yapar mıydı? Onu kaybetse bile? Bu ihtimalin düşüncesi bile genç kadını çaresiz bırakmaya yetiyordu.

Boğazının düğümlenmesinden bunu göze alması gerektiğini biliyordu. Göze almalıydı. Aksi takdirde hiçbir şey gerçek, samimi olmayacaktı.

“Senin mutlu olmanı istiyorum, Evie. Asla incinmeni ve korkmanı istemiyorum.”

Düzensiz bir nefesle göğsü titremiştir. “Ben mutluyum.” Ve bu gerçek onu korkutmuştur. Kendini mutlu, Spencer’la mutlu hissetmeye izin vermesi çok akıllıca görünmüyordu. Özellikle birkaç basit kelimeyle hepsi yok olabilecekti. “Seni hiçbir şey korkutmuyor,” diyerek adamı kızdırttı. Konuyu değiştirmeye kararlıydı. “Sen savaşı atlattımsın.”

“Ben öyle demezdim. Beni görevimi almama iten şey korkuydu.”

Bir dirseğinin üzerinde doğrularak adama baktı. “Korktuğun için mi asker oldun? Kılıç ya da kurşunu neye tercih ettin?” Genç kadın başını salladı, şaşkına dönmüştü. “Peki, neye?”

“Babam olmaya. Ağabeylerim olmaya. Hepsi iğrenç adamlardı, karakterlerinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar kendilerini sefaya bıraktılar. Babamın annemi ezmesini, onu yalan ve kaçamaklarıyla öldürmesini, sonra da mezarı başında tek damla gözyaşı dökmemesini izledim.”

Yalanlar. Evie’nin midesi kalktı. Spencer’ın geçmişi ihanetler ve yalanlarla doluydu. Öyle bir geçmiş ki bundan kurtulmak için genç adam savaşa gitmişti.

Bugünü de yalanlar ve ihanetlerle doluydu, sadece bilmiyordu.

Spencer devam etti: “Babam ve kardeşlerim yalan söylemeyi ya da ihaneti önemsemezdi. Hayatta istediklerini elde etmek için her şey yapılabilirdi.”

“Adara.” Evie söylemekten kendini alıkoyamamıştı, dilini tutamayacak kadar merak ediyordu.

“Evet. Adara. O balo döneminin gözdesiydi. Cullen için o sadece onun peşindekilere üstünlük taslamasını sağlayacağı bir ödüldü. Buna ben de dâhildim.” Genç kadının bir tutam saçını

yakalayıp parmaklarının arasında döndürmeye başlamıştı. “Ama ben şimdi Adara’yı Cullen kazandığı için seviniyorum.”

“Sen onlar gibi değilsin, Spencer.”

“Değil miyim?” Genç adamın bakışları Evie’yi kapana kısırmıştı. “Sana benimle evlenmen için pek de şans tanımadım. Durumu manipüle ettim. Sheffield’m Nicholas’ın babası olduğumu düşünmesine izin verdim. Çünkü seni istiyordum.”

Spencer’dan bu lafları duymak Evie’yi incitmişti. O Linnie’yi istemişti, ona sahip olduğunu düşünmüştü. Bu düşünceden kaçışı yoktu.

Zorla gülümseyerek adamı tekrar kışkırttı. “Evet. Öyle davrandın. Birazcık onlara benziyorsun o halde.”

Spencer gülümsedi ancak yüzünde keyiften eser yoktu. Evie, “Onlar gibi değilsin,” diye ısrar etti. “Düşüncelisin, özverilisin. Benimle Nicholas için, Ian için evlendin.”

Spencer, “Öyle mi yaptım?” diyerek böldü. Gözleri hayat dolu, neredeyse gümüşü bir yeşildi. “Sana şimdi bakarken, hissettiğim gibi hissederken, durumun öyle olduğunu hayal etmek biraz zor.”

Genç kadın yutkundu.

Hâlâ genç kadının saçını tutarken yüzünü kendine yaklaştırdı. Konuşurken genç kadının dudaklarını kendininkilerle işaretleyerek, “Dürüst olacağım,” dedi.

Çünkü onun için dürüstlük çok önemliydi.

“Seninle temel, en bencil içgüdülerim nedeniyle evlendim.”

Ardından genç kadını uzun süredir yemek ve sudan mahrum kalmış gibi açlıkla öptü. Savaştan yeni dönmüş ve kalbindeki kadına kavuşmuş bir adam gibi öptü. Söylenecek diğer her şey dudaklarının sıcak baskısıyla kaybolmuştu.

Kendini açıklamaya ihtiyacı yoktu. Genç kadın mükemmel bir şekilde anlamıştı. Diline değen dilini... saçlarının arasında gezinen elini, kendi bedeninin üzerinde hareket eden bedenini anlamıştı. Genç kadından hiç usanmayacak gibi, bedenlerini birleştirmenin bir yolunu bulana kadar bir bütün olamayacakmış gibi.

Evie anlamıştı.

Tıpkı kalbinde onun için kabaran çaresiz aşkı anladığı gibi.
Kahretsin.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Evie, Little Billings'i geçip eve yaklaşırken yerinde duramıyordu. Spencer, yeşil bakışlarındaki sıcaklık giderek büyürken genç kadını izledi. Bakışları Evie'ye sıcak basmasına neden oluyor, ona neler yapabileceğini, geçen gün tüm gün boyunca neler yaşadıklarını hatırlatıyordu. Yine de Evie daha fazlası için, Spencer için yanıp tutuşuyordu. Tekrar ve tekrar istiyordu.

"Yerinde tepinen ufak bir kız gibi görünüyorsun," diyerek genç kadını kışkırttı. Öne eğilerek genç kadının kucağındaki battaniyeyi düzeltti.

"Daha önce Nicholas'tan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım," dedi Evie.

Evin önüne geldiklerinde kalbi durmak üzereydi. Spencer sürücünün kapıyı açmasını beklemedi ve aşağı inerek genç kadının inmesine yardımcı oldu. Son birkaç yıldır onun avuntusu olan beyaz badanalı kır evine başka gözlerle baktı.

Liman farklı görünüyordu. Daha küçük, genç kadının varlığı için o kadar da gerekli değil gibiydi. İçindeki insanları özlemişti ama evi değil, son beş yıldır bağlı olduğu sığınağı değil. Kocası-

nın güçlü görünüşüne bir bakış attı. Bunu o başarmıştı. Hayatına değişimi o işlemişti.

Genç kadına kolunu uzatarak elini dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. Ön kapı inleyerek açıldı. Genç kadın bu tanıdık sese doğru kafasını çevirdi ve Amy'den kurtularak karla örtülü basamaklardan koşarak inen Nicholas'ı görmesiyle yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Nicholas'ın küçük kolları kadının bacaklarına kenetlendi ve neredeyse onu yere düşürüyordu.

Genç kadın çocuğun kollarını çözüp diz çöktü, çocuğun kuvvetli kolları boynunu sardığında neredeyse yuvarlanıyordu.

"Gördün mü, anne," diye ciyakladı çocuk. Genç kadına bir şeyi kanıtlamak ister gibi. "Geleceğini biliyordum! Biliyordum."

"Tabii ki gelecektim. Gelmeyeceğimi mi düşündün?"

"Büyükannem artık evli olduğun için büyük ihtimalle bir daha asla gelmeyeceğini söyledi."

Evie'nin tüyleri diken diken olmuştu. *Büyükanne.*

Üvey annesi burada mıydı?

Nicholas'ı kollarından sıkıca tutarak yüzüne tamamen bakmak için onu geri çekti. "Seni asla terk etmeyeceğim, Nicholas. Hiçbir zaman. Ben nereye gidersem sen de oraya geleceksin."

Çocuğun yüzünde mutlu bir gülümseme belirmişti. Çocuğu mutlu etmenin kolaylığı kalbini ısıtmıştı.

Nicholas, "Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu.

Genç kadın, Spencer'a baktı. Genç adam bir kaşını kaldırmıştı. "Belki." Bu daha sonra konuşulması gereken bir konuydu. O anda Liman'da dolaşan Georgianna meselesine açıklık getirmeliydi.

"Evie! Döndün demek." Görünüşe göre fazla beklemesine gerek kalmayacaktı.

Üvey annesi, yanında Amy'yi sürükleyerek eşiği geçti. Babası hemen onun arkasında, yüzünde özür diler gibi çaresiz bir ifadeyle duruyordu. Her zamanki gibi. Evie'nin Nicholas'ı tutmayı isteme kararını desteklemek dışında karısının gölgesinden nadiren çıkmıştı.

Georgianna'nın gözleri Spencer'in üzerine kilitlenmiş, incecik iki çizgi olana kadar gözlerini kısmıştı. Görünüşe göre Evie'nin ona Linnie olmadığını söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

"Bay Lockhart, sizi tekrar görmek ne güzel. Evie'yi ziyaret etmek için gelip ikinizin İskoçya'ya kaçtığınızı öğrendiğimizdeki hayreti bir düşünün. Bu oldukça... cesur bir hareket."

Huzursuzluk yavaş yavaş Evie'nin vücuduna yayılıyordu. Georgianna ve babası Liman'ı bugüne kadar hiçbir zaman ziyaret etmemişlerdi. Bu ziyaretin hissettirdikleri neyse hayra alamet değildi.

Spencer, "Evet," diye mırıldandı. "Çok şaşırmış olmalısınız."

Georgianna konuşmaya devam etti, "Senin bu küçük... kır evine dönmeni gerçekten beklemiyordum, Evie. Özellikle de evlendikten sonra."

Kadın ev için ahır kelimesini kullansa da olurdu.

Evie, Nicholas'm tombul elini tuttu. "Elbette dönecektim. Oğlumu bırakmamı beklemiyordun herhalde?"

Georgianna kafasını yana eğerek, "Oğlun mu?" diye sordu. Bakışları Nicholas'a dönmüştü. Çocuğa dümdüz bir ifadeyle baktı, gözlerinde hiçbir his yoktu. Ona baktığında gördüğünü belli eden en ufak bir şey bile.

"Evlendiğim için onu unutacağımı mı düşündün? Ben onun annesiyim."

Georgianna bir elini havada sallayarak neşeli bir şekilde güldü. "Kimbilir?" Evie ile Spencer'a büyük bir ilgiyle bakıp duruyordu.

Evie gözlerini kıstı, Georgianna'ya dilini tutması için işaret göndermeye çalışıyordu.

Georgianna mutlu bir şekilde devam etti. "O zaman hâlâ burada yaşamak niyetindesin? Kocanın evine taşınacağına emindim... orası neresiyse."

Kadının sesinin tonundan, Spencer'ın bir ev ya da mülkü, hemen hemen hiçbir şeyi olmayan bir adam olduğundan şüphelendiği belliydi. Ve buna bayılırdı. Evie'nin kocasını zaten oldukça küçük olan evine sığdırmaya uğraşmasını zevkle izlerdi. Geçinme derterine katılışını ise daha büyük bir zevkle izlerdi.

Evie, "Uzun bir gün oldu," dedi sertçe. "Şu soğuktan kurtulmamıza ve kendimizi ateşin yanında ısıtmamıza izin ver."

"Ah, tabii tabii, ne kadar aptalım." Georgianna içeri adım attı ve ufak antreye doğru onları takip etti. Evie boş bir selamla soğuk yanaklarını babasınıninkine bastırdı.

Kararsız bir gülümsemeyle, "Evie," dedi babası.

"Merhaba, baba."

Bir zamanlar güçlü bir ilişkileri vardı. Georgianna'yla evlenmeden önce. En azından onu seviyordu ama bu çok uzun zaman önceydi. O günleri zar zor hatırlıyordu.

"Gel, Nicholas." Amy, çocuğun elini tutarak onu Evie'den uzaklaştırdı. "Annen ve Bay Lockhart'ı daha sonra tekrar ziyaret edersin. Önce bir yerleşsinler."

"Teşekkürler, Amy."

"Evet," Georgianna arkalarından el salladı. "Hadi bakalım, gidin." Tekrar Evie ve Spencer'a dönerek salona kadar onlara eşlik etti. "Eminim bir şeyler yemek istersiniz. Çay, bisküvi. Hemen Bayan Murdoch'ı çağırayım."

"Ashında, dinlenmeyi tercih ederim." Spencer'ın eli Evie'nin sırtında, onu merdivenlere doğru itiyordu.

Genç kadın alelacele katılarak, "Evet," dedi. Anne babasından bir an önce kaçmak istiyordu. "Katılıyorum."

Georgianna'nın kaşları kalkmıştı. "Pekâlâ." Ses tonundan onaylamadığı anlaşıyordu.

Evie merdiven başından aşağıya baktı. Üvey annesinin bakışlarındaki saklamaya bile çalışmadığı nefret tüylerini diken diken etmişti.

Hayatının her anında Evie ya üvey annesinin soğuk ilgisizliğine ya da kötülüğünün azabına katlanarak acı çekmişti. O olmasaydı Evie hiçbir zaman Penwich'e gönderilmezdi. Bu fikir karısı ona söylemeden asla babasının aklına gelmezdi.

Yukarı katta Spencer genç kadına meydan okudu. "Bu neydi şimdi?"

En azından Georgianna'yla konuşup onun planını anlayana kadar nasıl cevap vereceğini bilmediği sorulara cevap vermektense, ellerini adamın boynuna dolayıp öpmek için kendine çekti. Genç kadına bir dakika bile düşünmeden karşılık vererek onu kaldırıp yatağa taşıdı.

Ateşli öpüşmelerine genç kadını soyacak kadar ara verdi. Ardından tekrar dudaklar genç kadının dudaklarının üzerinde, ellerini çılgınca genç kadının vücudunda gezdirdiyordu.

Evie, buna adamın zor sorularından kaçabilmesi için dikkatini dağıtacak bir taktik olarak başladığını kısa sürede unutmuştu.

Üvey annesini evinin içinde dururken gördüğü an üzerine çöken kötü bir şeyler olacağına dair hissi unutmuştu.

Evie, yatağa uzanarak, Spencer'ın aceleyle çıkardığı kıyafetlerin altından çıkan heykel gibi yontulmuş vücudunu aç bakışlarla, nefesini tutarak izledi.

Sonuçta Georgianna ne yapabiliirdi ki? Evie'yi ele vermek sefil bir anne ve büyükanne olarak kendini ele vermesi demekti. Kızının hamileliğini saklayıp onu bundan şüphelenmeyen zengin bir adamla evlendiren kendisiydi. Böylesine alçak bir işe kalkıştığının açığa çıkmasını istemezdi. Georgianna için itibar ve konum her şeydi. Bunu Evie ve yeni kocasına güçlük çıkarmak için riske atmazdı.

Evie buna izin vermezdi.

Artık Spencer'a sahipti. Hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermezdi.

Yavaş yavaş gözden kaybolan gün ışığı Spencer'ın güzel sırtına vuruyorken, Evie yatağında horlayan adamı uyandırmadan sessizce giyindi. Parmaklarının ucunda odadan çıktı, Georgianna ve babasını bulmaya ve ziyaretlerinin arkasındaki amacı öğrenmeye kararlıydı.

Üst katın koridorunda ilerlerken evinin mütevazılığıyla yeniden sarsılmıştı. Hol, dar ve loştu.

Nicholas'ı, Ashton Grange'm uçsuz bucaksız koridorlarında gezinip, ışık ve bir sürü değişik şeyle dolu devasa odaları keşfedişini düşünmesiyle yüzüne bir gülümseme yayıldı. Belki de yakın bir zamanda koridoru onunla birlikte koşacak oyun arkadaşları olurdu.

Elini karnının üzerine yerleştirdi. Son olanları düşündükçe bu olasılık oldukça yüksekti. Gülümsemesi kayboldu. Spencer'a gerçeği itiraf etmesi için daha iyi bir sebep olamazdı. Gözlerini kederle kapadı. Şimdi. Bugün. Ailesiyle konuştuktan sonra.

Daha fazla erteleyemezdi.

Eskimiş merdivenleri inerken, oldukça bezgin görünen Bayan Murdoch'ın bulaşıklarla dolu darmadağın bir servisi ittiğini gördü. Georgianna'nın sesi aceleyle gidip sadece son moda tabakları getirmesi için kâhyaya emirler yağdırıyordu.

Evie, kâhyanın kolunu minnetle sıktı. "Bayan Murdoch, siz bir meleksiniz."

Kadın kırılan saçlarıyla kafasını salladı. "Orası kesin. Başka biri olsa onu uzun zaman önce boğmuştu."

"Gertie teyze nerede?"

"Onlar geldiğinden beri olduğu yerde. Odasında saklanıyor."

Evie başını salladı. "Akıllı kadın."

Bayan Murdoch burnunu çekerek, "Bana sorarsan korkağın teki," dedi.

Evie'nin dudakları seğirdi ancak üvey annesini bulmak için salona girer girmez gülümsemesi hızla silindi. Üvey annesi camın önünde volta atıyor ve babasını kırıncı bir tonla azarlıyordu.

Evie, iki yandaki ellerini sıkarak kendisini hazırladı. "Merhaba."

Georgianna arkasını döndü. Babası dikkatin üzerinden uzaklaşmasıyla rahatlamış görünüyordu.

"Ah, bizi varlığınla onurlandırmaya tenezzül ettin demek? Kocan nerede?"

"Dinleniyor. Özel olarak konuşursak daha iyi olacağını düşündüm."

"Kesinlikle. Belki şimdi nasıl cesaret edip de bu adamla evlendiğini açıklama zahmetinde bulunursun. Bu... bu..." Genç kadının dudakları kıvrıldı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama eminim Linnie'yi suistimal eden o alçak herifle herhangi bir akrabalığı varsa fakir bir aileden geliyordur."

"Açıklamama izin verirsen, çok basit, gerçekten..."

"Biliyor mu? Ona Linnie olmadığımı söyleme cesaretini gösterdin mi?"

"Henüz değil."

Georgianna'nın gözleri büyümüştü. "Kimseye söylemeyeceğine yemin ettin!"

“Eminim gerçeği öğrendiğinde evliliğimizin geçersizliğini ilan etmeyecekti. Kandırıldığı için ne kadar kızgın olursa olsun, bunu Nicholas’a yapmaz.”

Georgianna, burnunu çekti. Memnun olmuş gibi görünüyordu. “Belki de. Ama zaten onunla niye evlendin ki?”

“Nicholas’a bir baba verme ve bizi yoksulluktan, açlıktan kurtarma fırsatı doğdu.” Üvey annesinin öfkeli bakışlarıyla yüzleşirken hissetmediği bir rahatlamayla titredi. “Nicholas’a bir gelecek verme fırsatını görmezden gelemezdim. Başka türlü sahip olamayacağı bir gelecek.”

“Ve kızımı kirleten alçak herifle akraba olan *Bay Lockhart* ile evlenme gerekçeni buldun.”

“Öncelikle, Linnie kirletilmedi. Bunu sen de biliyordun. İkincisi, Spencer sıradan biri değil.” Kadının Spencer hakkındaki iğneleyici referanslarına daha fazla katlanamayarak çıktı.

Georgianna donakalmıştı. “Sıradan, değil mi?” diye tekrarladı, yüzü solmuştu. Belli ki diğer alternatifler aklından geçiyordu.

Evie iç çekerek yıpranmış basma kumaştan koltuğun üzerine oturdu. “Kendini tanıtırken bahsetmeyi unuttu. İki ağabeyi de o Kırım’dayken öldüler.”

“Ne peki? Şövalye mi? Soylu mu?” Georgianna, gergin yumruklarını kucağına alıp onun karşısına oturdu.

“Bir vikont.”

Georgianna’nın normalde oldukça küçük olan mavi çukur gözleri büyüyerek neredeyse normal bir boya gelmişti. “Lanet olası bir vikontla mı evlendin?”

Babası dişlerinin arasından tıslar gibi ses çıkardı. “Aman Tanrım, Evie. Sen bir vikontessin. Başardın, kızım. Ailemiz için her zaman umut ettiğimiz...”

Georgianna, babasına bir bakış atarak, "Evangeline için," diye çıktı. "Evie için değil! Planlarımız her zaman Linnie içindi. Benim kızım olması gerekirdi."

Babası başını çevirerek bir anda çimenlikte büyük ilgi uyandıran bir şey bulmuş gibi pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Bir vikontes, ha?" Georgianna, kafasını sallayarak devam etti. "Sen?" Evie'ye göz gezdirdi, küçük, mavi gözlerinden hoşnutsuzluğu okunuyordu. "Ah, bu harika... ve pek adil. Linnie öldü ama sen bir vikontla evlendin. Hayat süprizlerle dolu, değil mi?"

Evie'nin elleri kucağında gerilmişti. Aptalca gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Namusumu, özgürlüğümü ve hayatımı bu aile için feda ettim. Linnie'nin akılsızlığı ortaya çıksaydı oluşacak skandaldan hepimizi korudum." Yanakları alev alev yanıyordu. "Bir şeyi bile doğru yapamayacak mıyım?" Uzun zaman önce babası ve Georgianna'nın onu seveceği düşüncesinden vazgeçmişti ama ufak da olsa onu düşünmelerini ummuştu. Minnettarlıkları onu mutlu ederdi.

"Ah, Evie." Georgianna dirseğini koltuğun koluna koyarak elini salladı. "Sen gerçekten de bencil bir yaratıksın. Nicholas'ı tutmayı sen istedin. Seni durdurmaya çalıştım. Ondan kurtulmak çok kolay olabilirdi."

Georgianna burnundan soluyordu, yanakları kızarmıştı. "Ah! Seni küçük şımarık! Her şey her zaman seninle ilgili olmalı, değil mi? Turnayı gözünden vurdun... ve şimdi sen bundan faydalanırken beni hayatından atmayı mı düşünüyorsun."

Evie şoke olmuş, boş boş kadına bakıyordu.

"Ah, hayır, düşünmedin." Georgianna devam etti. "Bu kadar büyük bir mirasa konduğuna göre, bizi daha iyi bir eve taşımanı ve kocanın çevresiyle tanıştırmayı bekliyorum."

“Hayır.”

Georgianna durdu. “Hayır mı?”

Evie başını salladı.

Georgianna’nın yüzü nasıl mümkünse daha da kızarmıştı. Ardından gözleri titreyerek Evie’nin arkasında bir yere kaydı. Yüzünde garip bir ifade vardı, Evie’nin daha önce görmediği bir hesaplama ifadesi. Sandalyede oturuşunu düzelterek kulak tırma-
layacak kadar net bir sesle, “Bunu tekrar düşüneneğine eminim,” dedi. Sesi garip, abartılı bir şekilde yükselerek Evie’nin omzunun üzerindeki noktaya odaklandı. “Nihayetinde, Linnie için olmasa böyle bir talihe konmazdın... O zavallı asker yüzünden gözden düşmeseydi bu olmazdı. İsmi neydi? Ian? Eğer kız kardeşin o aptal çocuğun yatağına girmesine izin vermeseydi sen de vikontu seninle evlenmesi için kandıramayacaktın.”

Evie’nin dili tutulmuş, şaşkına dönmüştü.

Ardından kapının eşiğindeki ayak sesini duydu.

Parmaklarını kucagında uyuşana kadar sıktı. Kafasını kaldırdı ve üvey annesinin bakışlarını yakaladı. Bakışlarındaki soğuk zaferle karnına kramplar girdi. Ve biliyordu.

Georgianna her kelimeyi özenle, Spencer’in duyması için söylemişti.

Kulaklarında yüksek sesli bir uğultuyla yavaşça ayağa kalktı.

Babası, her zamanki gibi sessizce oturuyordu. Bu seferlik, Evie’nin arkasında kapının eşiğinde duran adama dikkatle bakarken koltuğunun kenarına yaslanmasıyla gözleri büyümüştü.

Titreyen bacaklarıyla ayaklarının üzerine kalktı. Derin bir nefes alarak, hızlıca arkasını döndü ve kocasını gördü.

Bir yabancı ona bakıyordu.

Esasen karşısındaki Spencer'dı ancak onu hiçbir zaman böyle görmemişti. Bir kaya gibi hareketsiz, onu ilk defa gördüğü zaman tam da bu odada, tanıştıkları ilk günkü kadar metanetli duruyordu. Gözleri hariç.

Genç kadına dik dik bakarken vahşi görünüyorlardı. Soğuk tavrılı ve kızgın.

"Spencer," diye mırıldandı, bir adım atarak. "İzin ver de..."

"Ne?" diye çıkıştı. "Açıklamana izin mi vereyim? Bir numara daha, değil mi? Sen zaten numaralarla dolusun. Ne kadar etkileyici olabildiğini çoktan öğrendim." Aşağılarcasına kadını süzdü. "Her açıdan."

Genç kadın ürkmüştü. "Lütfen."

Gövdesinin yanındaki ellerini açıp tekrar sıktı. Sanki genç kadın konuşmamış gibi devam etti. "Ama belki de üstesinden gelirsin. Beni büyük bir enayi olmadığımı ikna edersin. Nasıl olsa öylesine başarılı bir oyuncusun. Vauxhall'da sahneye çıkmalıymışsın."

Genç adamın sözlerine bozulmuştu. İşte korktuğu an buydu. Hiçbir şekilde onu ona şu anki gibi bakacağını hayal edemezdi.

"Ah, hadi ama." Georgianna, ileri doğru bir adım atarak bir elini Evie'nin omzuna koydu. "Birbirinize bu kadar yüklenmeyin. Her karı kocanın arasında bu tarz sırlar olur."

Evie, nefretle silkinerek kadının elinden kurtuldu ve Spencer'a doğru bir adam attı. Bu korkunç anda yine düşünebildiği tek şeyi söyledi. "Lütfen."

"Hayır." Bu söz genç kadını delip geçti. Sanki onu durdurmak ister gibi bir elini kaldırarak, "Sesini duymak istemiyorum. sana bakmak bile istemiyorum," dedi.

"Ama böyle yapma." Georgianna adamı azarlamıştı. "O artık senin karın. İyi günde, kötü günde."

Evie'nin parmakları iyice kıvrılmış avcunu kesiyordu. Üvey annesinin gözünü oymak için can atıyordu. "Georgianna, yeterince şey yaptın. Sus artık."

"Azıcık yalan söylediyse ne olmuş?" Georgianna elini salayarak, "Aslında, birkaç tane," Soğukkanlılıkla neşeli gözlerini Spencer'a dikmişti. "Hayatına devam etmeli ve onun benim güzel Linnie'm ile uzaktan yakından alakası olmadığım kabul etmelisin. O kusurlu. Defolu." Georgianna, tekrar Evie'yi tutup Spencer'a doğru iterek, "İşte karın," dedi.

Evie nefesini tutarak Spencer'ın öfkeli bakışlarına katlandı. Ondan yayılan tiksintiyi hissediyordu. En sonunda tek kelime etmeden arkasını döndü ve onu salonun ortasında hâlâ üvey annesi kollarını tutarken bırakıp gitti.

Spencer kapıdan çıkar çıkmaz, Evie adını haykırdı.

"Yalvarma, tatlım, hiç yakışık almıyor."

Evie silkinerek kadının elinden kurtuldu ve arkasını döndü. "Birini incitmeden mutlu olamıyor musun?"

Georgianna omuz silkti. "Gerçeği öğrendi o kadar. Sonsuza kadar ona yalan söylemeyi düşünmüş olamazsın."

Evie bir elini kalbine bastırdı. "Ona söyleyecektim. Senden duymasına gerek yoktu. Özellikle bu kadar korkunç şekilde."

"Bana teşekkür et. Seni bir dertten kurtardım."

"Gerçekten berbat birisin." Parmağıyla kapıyı göstererek, "Sana daha fazla tahammül etmek zorunda değilim. Eşyalarımı topla ve defol," dedi.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka değil. Gitmeni istiyorum. Eğer gitmezsen Bay Murdoch'a seni dışarı atmasını söylerim." Şimdiye kadar sessiz kalmış babasına baktı. Onun yerine konuşabilirdi. "İkiniz de."

Georgianna'nın ağız açık kaldı, ifadesi neredeyse gülünçtü. Başka zaman olsa Evie bu görüntünün tadını çıkarırdı. Bunun yerine kocasını bulup ona her şeyi anlatmaya kararlı bir şekilde eteklerini kaldırdı ve koşarak odadan çıktı. Duymak istese de istemese de ona kendini anlatmalı, anlamasını sağlamalı ve ondan nefret etmemesi için ikna etmeliydi. Eğer gerekirse ayaklarına kapanırdı.

Onu hayatında tutmak için her şeyi yapardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Spencer, uzun adımlarla dışarı çıktı. Çizmeleri karla kaplı toprağa saplanıyordu. Aklında gidebileceği herhangi bir yer yoktu, sadece kaçmak vardı. Evie'nin evinde kalmaya bir dakika daha tahammül edemezdi. Merhametsizce kahkaha attı, soğuk rüzgârda oldukça çirkin duyulmuştu. Sadece adı bile midesini bulandırıyordu. Midesi kalkmıştı. Şimdi niye Linnie denilmesinden hoşlanmadığını ve onun için niye bu kadar çekişme konusu olduğunu anlamıştı.

Çünkü o Linnie değildi.

Ve Spencer aptahın tekiydi.

Bahçeyi ve sırtından ok yediği noktayı geçti. O öğleden sonra çok uzun zaman önce gibiydi. Onu bir işaret olarak almalıydı. Ok hâlâ sırtındayken atına doğru sürüklenmeli ve arkasına bakmadan gitmeliydi.

Onun yerine aptal âşıklar gibi orada kalmış ve onu büyülemesine izin vermişti.

Nicholas'ı izledi; dadısıyla birlikte göletin kenarındaydı ve baştan aşağı sarmalanmıştı. Çocuk heyecanla ona el salladı. Spen-

cer sinirini çocuktan çıkarmak istemeyerek el sallayarak karşılık verdi. O Ian'ın oğluydu. En azından öyle olduğuna inanıyordu. Eğer bu da bir yalan değilse. Ağzı ekşi bir tatla dolmuştu.

Nicholas, Ian'ın kopyası gibiydi. Yine de Spencer karmaşık düşüncelerinin arasından hiçbir şey ayıramıyordu. Sadece bir düşünce diğerlerini gölgede bırakıyordu.

Genç kadın ona yalan söylemişti.

En başından beri dipsiz mavi gözleriyle Spencer'a bakarak yalan söylemişti. Beraber oldukları her an onu aldatmıştı. Onunla seviştiğinde; orada başka bir şey olduğunu hissetmişti, daha derin, daha önce bulduğu her şeyden daha derin bir şey.

Baştaki planına sadık kalmalı ve onunla formaliteden, görevini yerine getirmek ve vâris edinmek için evlenmeliydi. Daha fazlasını umut etmeye başlamamalıydı. Eğer beklentisi olmasaydı, göğsünde bu iğrenç ağrı olmayacaktı. Daha akıllı olmalıydı.

Birden Adara'nın sesi ve soğuk kehaneti kulaklarında çınladı.

Mükemmel gelinin kalbini karacak. Onda bunu görüyorum. O da herkes gibi kendi çıkarım gözetiyor. Seni gerçekten önemsemiyor. Seninle niye evlendi zannediyorsun? Birbirinizi tanıyormusunuz ki? Onun için bir unvandan başka bir şey değilsin. Zenginlik ve güvencesin, bir erkek değil! Önemseyeceği biri değil!

Adara'nın haklı olması onu kahrediyordu.

Yönünü değiştirerek göletten uzağa, dolambaçlı yoldan ormana doğru gitti. O anda istediği tek şey yalnız kalmak ve belki de yumruklamak için bir ağaçtı. Sonra... daha sonra eve dönecek ve karısıyla yüzleşecekti. Karısı. Sadece kelime bile midelerini kaldırıyordu. Ian'ın gayrimeşru sevgilisiyle evlenmeyi kabul etmişti. Onu önemseydiği fikrine varmış ve onunla gerçek bir evlilik istediğini

kabul etmişti. Ama bu onun gerçek olmadığını bilmeden önceydi. Genç kadın ona ihanet etmeden önce.

Kim olduğunu bilmiyor olabilirdi ancak hayatım beraber geçireceği kişi olmadığına dair bayağı iyi bir fikri vardı.

Maalesef yalancı, manipülatif bir yılanla yuva kurmuştu.

Öfkeyle geziniyor, ormanın derinliklerine doğru yürüyordu. İnce bir dalın kırılmasıyla arkasını döndü. Arkasındaki ağaçların ona doğru yaklaşan narin gölgeye bir gürlleme patlattı.

“Beni takip ettin,” dedi suçlayarak. “Çok akılsızca.”

Genç kadın sarsılarak başını salladı. Tehlikenin farkında olmadan ya da umursamadan masum gözlerini adama dikmiş ona yaklaşıyordu. Aptal kadın.

“Burada olmamalıydın,” diye çıkıştı. “Git.”

Genç kadının alt dudağı yorgun ve dar yüzünde titredi ve bu Spencer’ın öfkesini daha şiddetli hissetmesine neden oldu.

“Spencer, ben...”

“Hayır! Senin varlığına... senin varlığına katlanabilecek durumda değilim.”

Genç kadın gözlerini kırparak uzayan gölgelerin arasında bir anlığına ona dikkatle baktı. Çok vakur ve genç görünüyordu. Soğuk kış rüzgârı yanaklarını kızartmıştı; yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi pişman görünüyordu. Bu görüntü Spencer’ın öfkesinin tehlikeli girdabını daha da besliyordu.

“Seni görmek bile beni...” Gövdesinin yanında ellerini yumruk yaparak düğümlenen boğazına karşı yutkundu. “Sadece git.”

Genç kadın, adamın yumruğuna ve sonra yüzüne baktı. mavi gözleri imkânsız bir şekilde masumdu. Lanet olasıca masum. Ama bunun numara olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika sonra genç kadın mırıldanarak, "Konuşmamız gerek," dedi. Genç kadın nefes aldı; göğsü yükselmişti. "Sen onurlu bir adamsın. Bana zarar vereceğine inanmıyorum."

"O zaman aptalsın. Çünkü şimdi sana karşı hissettiklerim hiç kuşkusuz... tehlikeli."

Genç kadının narin çenesi inatçı bir açıyla duruyordu. Adamın yüzündeki bakışlarını değiştirmeden birkaç adım daha attı. Terlikleri karın üzerinde çıkırdıyordu. "Eğer beni dinleyebilirsen... anlamalısın. Kardeşimi seviyordum."

"Linnie." Kendini durduramamıştı.

Genç kadın başını salladı. "Evet. Üvey kardeşim. Nicholas'ı doğurduğunda çok korkmuştu... Ben sadece ona yardım etmek istedim. Anne ve babamın Nicholas'ı bir çöp gibi sokağa atmalarını engellemek istedim."

Genç kadın şimdi çok yaklaşmıştı. Mavi gözlerinin içindeki altın rengi benekleri görebileceği kadar yakındı. Bunu daha önce fark etmemiş olabilir miydi? Kirpikleri mürekkep gibi koyu ağlar halinde gözlerinin etrafında açılıp kapanıyordu.

Genç kadını kolundan tutarak kendisine doğru çekti. Parmakları genç kadının ince kollarını kavramıştı.

Genç kadın ürkmüş ancak hareket etmemiş, mücadele etmemişti. Sadece genç adama lanet olası vakur bakışlarla bakmayı sürdürmüştü. Sanki o kahrolası bir kurban ve adam da engizisyon yargıcıymış ve haksızca cezalandırılıyormuş gibi bakmayı sürdürmüştü.

"Bunu nasıl başarıyorsun?" diye gürledi. Hayal kırıklığı göğsünü zorluyordu.

"Neyi?"

"Öyle olmadığın halde bu kadar masum görünmeyi?"

Genç kadın yavaşça gözlerini kırparak kapadı. Gözlerini tekrar açtığı anda parıldayan gözyaşlarıyla bakıyordu. Spencer küfretti. "Sana söylemeyerek hata yaptığımı biliyorum. Sana her şeyi anlatacaktım. Çoktan karar vermiştim..."

"Ne zaman?" diyerek tersledi onu genç adam. "On yıl sonra mı? Elli? Altın yıl dönümümüzde mi? Söylemek için birçok fırsatın oldu. Mesela buraya gelirken at arabasında. O zaman söyleyemez miydin?" Kollarını çalgınca sallayarak konuşuyordu. "Ya da üst katta? Yatak odanda?"

Genç kadın başım salladı. "Haklısın. Sana söyleyebilirdim. O zamanların herhangi birinde." Altıncı kahverengi bir tutam, solgun yanaklarına düştü. "İşte bundan korkuyordum!"

Genç adamın göğsü sıkışmış, ciğerlerindeki hava hapsolmuştu. "İlan'ı tanıyor muydun? Onunla tanışmış mıydın?"

Genç kadın tereddüt ederek cevap verdi. "Hayır."

Adam küfrederek genç kadından uzaklaştı. "Linnie'yle evlendiğimi zannetmiştim..."

"O öldü, Spencer!" Adamın arkasından gitti, kolunu tutarak yüzünü kendine çevirdi. Nefesi dudaklarından duman bulutu gibi çıkıyordu. "Savaş boyunca bir şeye sarılmak zorundaydın çünkü başka hiçbir şeyin yoktu... evdeki kimse hayatta kalıp kalmayacağını önemsemiyordu."

Genç kadının sözleri iyi nişan alınmış bir ok gibi hedefine saplanmıştı. "Ne söylediğini bilmiyorsun."

"Linnie'nin fantezisine âşık oldun." Genç kadın inatçı bir şekilde kafasını salladı. "Hâlâ benim gerçeğimdense onun fantezisini sevmeyi yeğliyorsun."

Spencer, canlı canlı derisi yüzölüyormuş gibi hissederek derin bir nefes aldı. Genç kadının sözleri onu soyuyor, dımdızlak bırakıyor ve kışın soğuşunda kadının gözleri önünde kanıyordu.

“En azından bir konuda haklısın,” dedi kızgınlıkla. “Seni sevmiyorum.”

Genç kadının gözlerinde ıslaklık şüpheyle parladı ancak gözleri tekrar normal görünene kadar gözlerini kırptı. “Sadece kendine izin vermediğin için.”

“Hayır. Sevmediğim için. İnanması bu kadar zor mu? Kalbimde yerin yok.”

Genç kadın şiddetle kafasını salladı. “Şimdi kim yalan söylüyor?”

Sahte bir şekilde kahkaha attı. “Seninle Linnie olduğuna inandığım için evlendim. Kuzenimin hatasını düzelttiğimi düşündüğüm için.”

Genç kadın tersleyerek, “Onunla Ian’ın olduğu için evlendin,” dedi. Eğer ona kızgın olduğu anlaşılmadıysa Tanrı yardımcısı olmalıydı. “Ben değilim.” Genç kadının göğsü ani nefeslerle kalkıp iniyordu. “Ama senin olabilirim.”

Genç kadın ürkererek adamın kolundaki elini indirdi. “Buraya kadarmış o zaman?”

“Seni hiç tanımıyorum.”

Genç kadın onayladı: “Neden bu olanlarda seni asıl rahatsız eden şeyi söylemiyorsun?”

Adamın başını öne çıkararak, “Neden sen söylemiyorsun?” dedi.

“Sen Linnie’ye âşık oldun. Ian’ın onun hakkında anlattığı tüm hikâyelerle onun düşüncesine âşık oldun. Onu büyük bir kaide yerine koydun ve şimdi benim o olmadığımı öğrendiğin için kızgınsın. Sonuç olarak kuzeninin ölümü sana senin fırsatını vermedi.”

Spencer, genç kadını ellerinden tutup onları burun buruna getirdi. "Çok ileri gittin."

Genç kadın ürkerek derin, titrek bir nefes aldı. Göğsü sanki içinin derinliklerinden çekiyormuş gibi yükselerek, "Bunu sen söyledin," dedi.

"Senin aldanman beni rahatsız etmeye yetiyor da artıyor." Çemkirerek, "Dudaklarından çıkan hiçbir şey doğru değil," dedi.

"Senin için hissettiklerim doğru. Gerçekten aramızdaki..."

"Aramızda..." Spencer burnundan soluyarak genç kadının üzerindeki elini bıraktı. Elini saçlarının arasından geçirerek sesli bir nefes verdi. Yavaş yavaş çöken geceye ve karmakarışık kafes gibi onları örten dallara baktı. Bir süre sonra genç kadına baktı; mavi gözlerine, dolgun dudaklarına. Midesine ağrı girmişti. "Aramızda bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Var." Genç kadın dudaklarını ıslattı.

Spencer, genç kadının dilinin alt dudağındaki düz hareketini izledi... Aşına olduğu hareketi hissetti. Görünüşe göre hâlâ adamı tahrik edebiliyordu.

"Aramızda bir şey vardı," diye ısrar etti. "Özel bir şey. Bunun mahvolmasına izin verme."

"Vermeyeceğim. Çünkü sen bunu zaten yaptın." İçinden küfrederek genç kadının üzerine yürüdü ve onu bir ağaca yasladı. "Artık birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre... bana şunu söyle."

Genç kadın başıyla onaylayarak adamın yüzünü inceledi. Ateşin kenarında dans eden bir pervane gibi büyük ve vahşi...

"O gece mahzende..." Spencer duraksadı; çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki ağrıyordu. Kadının üvey annesinin salonda konuştuklarını duyduğundan beri içini yiyen bir düşünceydi. Kafasının içinde dolaşan düşüncelerden bir tanesiydi. "Bakire miydin?"

Genç kadının dudakları sesli nefes alırcasına açıldı. Genç kadın bakışlarını devirdi ve Spencer biliyordu. Genç kadının itiraf etmesine gerek yoktu.

“Evet,” diye cevap verdi.

Küçük bir parçası bundan mutlu olmuştu; içindeki ilkel adam onun ilki olduğu haberiyle heyecanlanmıştı. Yine de genç kadın yalan söylemişti, tecrübeliymiş gibi yapmış, Spencer’ın onu bacalarının arasında bir adama alışık, daha deneyimli bir kadın gibi kullanmasına izin vermişti.

“O mahzende kilitli kalışının tüm amacı bu muydu? Karanlık bekâretini fark etmemem için dikkatimi dağıtacak bir yöntem miydi?”

Genç kadın, derin bir nefes aldı. “Böyle olmadığını biliyorsun. Orada hiçbir şekilde bulunmak istemezdim. Bütün günü orada dehşet içinde geçirdim.”

“Evet. Oldukça kullanışlı bir korku.”

Genç kadının incindiği her halinden belliydi. “Söylediğim hiçbir şeye inanmayacak mısın?” Genç kadının sesinde umutsuzluk vardı. “Bunu düzeltmene izin vermeyeceksin, değil mi?”

Adam alay ederek, “Düzeltemene mi?” dedi. Onu ele geçiren bu çirkin histen nefret ediyor ancak bastırmayı başaramıyordu. “Düzeltmek mi istiyorsun?”

Genç kadın yavaşça başını salladı, gözleri tereddütlüydü ve korkuyordu. Olması gerektiği gibi.

Genç adamın bakışları indi; genç kadının ağaca yaslanmış halde titreyen ince bedenini inceledi. “Bunu düzeltmek için ne yapacaksın? Yalanlarını örtmek için ne kadar ileri gidebileceğini çoktan gördüm.” Mahzendeki anları hatırlamasıyla tüyleri diken diken olmuştu. Başparmağını genç kadının alt dudağının üzerin-

den geçirdi ve dudağının dokunuşuyla titremesiyle memnuniyet hissetti. "O güzel dudaklarının arasında beni oyalamak için aldın, öyle değil mi? Kızlık zarını parçaladığımı fark etmemem için beni çılgına çevirdin. Acıdı mı?"

Solgun yanakları şimdi alev alev yanıyordu.

"Hımm. Sanırım acıdı." Başparmağını genç kadının dudağından içeri kaydırıp ve dilinin ucuna dokundu. "Evet, gerçekten. İleri gideceksin," diye mırıldandı. "Kusurunu düzeltmek için ne yapmaya söz veriyorsun?"

Genç kadın hiçbir şey demedi; o masum ve incinmiş gözlerle sadece adamı izledi. Spencer özellikle bu ifadeden nefret ettiğini fark etti. Öfkeli ve savaşı halini tercih ederdi.

Genç kadının dili adamın başparmağına karşı hareket etmeye başladı; ıslak dudakları çekiyor ve emiyordu. Spencer boğuk bir sesle, "Yalvaracak mısınız?" diye sordu.

Genç kadın, başparmağını bıraktı. Genç kadının çenesi kas-katı kesilip, gururla yana, adamın farklı bir Evie olarak tanıdığı o inatçı açığa eğilmiş, mavi gözleri parlıyordu. "Yapmam gereken şey bu mu?"

Adam başını yana eğdi, hâlâ onu değerlendiriyordu. Vücudunu genç kadınınkine arada boşluk kalmayacak kadar yaklaştırdı. Genç kadının son günlerde ilahlaştırdığı her çizgisi ve kıvrımını hissetmenin tadını çıkardı. Bu katlanamayacağı kadar fazlaydı.

"Yalvarmak şart değil. Söylediklerinden ziyade yaptıklarını tercih ederim."

Genç kadın bir kaşını kaldırdı.

Spencer bir adım geri atarak ellerini göğsünde kavuşturdu ve soğuk bir sesle emretti. "Soyun."

Yirmi Altıncı Bölüm

Ağaçların gölgesinde genç kadının rengi soldu. Bakışlarıyla çılınca etrafı tarayarak göz gezdirdi. "Burada mı? Çok soğuk. Her an biri gelebilir."

Spencer, "Her şeyi düzeltmek istediğini sanıyordum," diyerek meydan okudu. İçindeki ses ona sert, hatta acımasız olduğunu fısıldıyordu ancak kendini durduramadı. İntikam duygusu ağır basıyordu. Her şeyden önce Evie'nin güvenebileceği bir kadın olduğunu düşünmüştü; tatlı ve onurlu.

Çenesini sıkırmıştı ve dişleri kenetlendiği yerden ağrıyordu. Belki de boşuna umutlanmıştı. Tanrı biliyor ya, yolunun kesiştiği kadınlarda neredeyse hiç izine rastlamamıştı. "Kanıtla hadi."

Uzun bir süre boyunca Evie kıpırdamadı. Soğuk rüzgâr ağaç dallarını karıştırıyor, gevşeyen saç telini yanağına vuruyordu. Ormanın karanlığı genç kadının solgun teninin yanında neredeyse siyah kalıyordu.

Derken genç kadının elleri elbisesinin önünde hareket etmeye başladı. Cübbesinin bağlarını çözdü ve üzerindeki hışırtıyla karla kaplı zemine düştü. Spencer her bir parmağı kıvrılıp düğüm

olmasıyla daha da güç soluyarak genç kadını izledi. Kadın elbisesinden silkinerek kurtulmuş, bir fısıltıyla ayaklarına düşmesine izin vermişti. Omuzları alacakaranlıkta mermer gibi parlıyordu ve Spencer'ın ağzını sulandırıyordu.

İç eteği düşünceye kadar iplerini gevşetti. Ardından diğer kıyafetleri takip etti; korsesi, jartiyeri ve uzun çorabı... genç adamın önünde çınlıplak kalıncaya kadar. Genç kadının küstah ve gururlu bakışları adamın kilerle buluştu. Tek kaşım meydan okurcasına kaldırarak, "Beni ısıtacağına inanıyorum?" dedi.

Gittikçe artan yağışla, Spencer genç kadının yanaklarındaki kızarıklığı fark etti. İki yandaki elleri titriyor, soğğun ısırlığıyla tüm vücudu sarsılıyordu.

Adam küfrederek bir adım öne çıktı. Genç kadına olan öfkesine rağmen onu soğuktan titrerken görmekten nefret ediyor ve onu acı çekmekten kurtarmak istiyordu. Öfkesi kendine çevrilmişti.

Spencer ceketini çıkararak genç kadını içine girmeye zorladı. Ardından onu tekrar bir ağaca yaslayarak vücuduyla onu rüzgârdan korudu.

Genç kadın hiçbir şey söylemedi ve Spencer ellerini omuzlarına koyup ona baktığında itiraz etmedi.

Spencer, genç kadına sarılmak için ellerini ceketin içine kaydırduğında bile Evie bakışlarını ondan ayırmadı. Genç kadının kaburgalarını okşayarak iki göğsünü de avcuna aldı.

Genç kadından küçük keskin bir ses çıkmıştı. Adam göğüslerini sıkıca kavrayarak başparmağıyla sertleşmiş göğüs uçlarını okşamaya, soğuk tepelikleri okşayarak kavru lan zirvelere çevirmeye başladı.

Genç kadının nefesi hızlandıkça adamın hareketleri de hızlandı. Ta ki sertleşmiş küçük düğmeleri aniden çekene kadar.

Genç kadının ifadesinin değişmesiyle Spencer'ın göğsünden bir inilti yükseldi. Genç kadının göz kapakları yarıya inmişti. Yarı açık gözlerinin altından adamı izliyordu. Hissedilir derecede tahrik olmuş ve ıslaktı.

Spencer, genç kadını kendine dayadı, kadının çıplak vücudunun hissettirdiklerini seviyordu. Çıplak ve savunmasız, onun için hazırды.

Sertleşmiş erkekliğini şiddetle genç kadına sürtüyor ve öfkeli sürtünmelerle kadının başını ağaca yaslayarak kamburunu çıkarmasına neden oluyordu. Genç kadın inledi. Bu Spencer'ın tüm öfkesinin artarak ona sahip olmak için karanlık bir isteğe dönüştürdü. Ona sahip olmak, hükmetmek istiyor. Kadını vücuduyla cezalandırarak onu arzulamasını istiyordu.

Spencer, genç kadının bacaklarını diziyle dürterek ayırdı.

Elini hızlıca bacaklarının arasına soktu, genç kadını ıslak ve onun için hazır buldu.

Genç kadının çığlığı kulağını parçalayıp ormanın sessizliğiyle birleşerek kayboldu. Kadının parmakları Spencer'ın kollarında kıvrılmış ceketinin üzerinden pazılarına batıyor, onu kendine çekiyordu.

Spencer hırlayarak kadının ellerini aldı ve ağaca yasladı. "Sen dokunmayacaksın."

Genç kadın gözlerini kırparak kafasını salladı.

Spencer, elini pantolonuna götürdü. Tüm çıplaklığıyla kadının yüzüne bakıyor, genç kadına duyduğu bu ihtiyaçtan, içinde bir zehir gibi yayılan arzudan nefret ediyordu.

Kadının bir bacağına kalçasına doğru kaldırarak sert bir hamleyle tek seferde içine girdi.

Genç kadının çağlayan sesi kulağında çınladı.

Kadının kalçasını iki eliyle yakalayarak ve içine gireceği her an için bacaklarını daha da açarak onu daha yükseğe kaldırdı.

Genç kadın, dudaklarını ararcasına başını öne doğru eğdi.

Spencer, ona veya kendine bu zevki yaşatmayacaktı; dudaklarını kaçırdı.

Onu saran sıcaklıkla kendinden geçerek daha sert bir şekilde gidip gelmeye başladı. Genç kadını ağaca dayayarak büyük bir hazla boşalana kadar devam etti ve haykırarak doyuma ulaştı.

Spencer, genç kadının sıcaklığıyla kendini kaybederken boğazından kopan boğuk haykırışı geceye karışarak kayboldu.

Onu ağaca doğru daha da iterek üzerine kapaklandı. Rüzgâr yaprakları hışırdatıyordu ve Spencer tekrar soğuk ve önünde titreyen kadının farkına varmaya başlamıştı.

Ne yaptığını farkına vardı.

Geçen her saniyeyle ne yaptığının daha da farkına varıyordu, kendini berbat hissetti. Daha önce hiçbir kadını bu kadar az düşünüp bu kadar sert davranmamıştı. Ama yine daha önce hiçbir kadına karşı böylesine vahşice bir istek duymamış, hiç bu şekilde kendinden geçmemişti. Ve bu sadece kendisinden daha çok öğrenmesine neden oluyordu.

Evie'nin ihaneti hâlâ ona acı veriyordu. Babasının ihanetlerinden, Adara'nın ona yalan söyleyip Cullen'ı seçmesinden daha çoktu. Bu acı daha derindi.

Çünkü her şeye rağmen Evie'yi sevmişti.

Nefes alışıyla küfretti. Bir kere olsun kendini tutamamıştı.

Bir elini havaya kaldırarak genç kadının yüzünün yanına, avcunun içinde ipek gibi hissettiren saçların üzerinde gezmesine izin verdi. Genç kadın, boş, dalmış ve aç gözlerle adamı izliyordu. Mavinin en saf halindeki gözlerle.

Spencer başını sallayarak elini çekti ve vücudunu genç kadınınkinden uzaklaştırdı.

Genç kadın sanki öyle yapmazsa yere düşecekmiş gibi dönerek ağaç kabuğunun içine kıvrılmıştı.

Saç tokalarının çoğu düşmüş, saçları parıldayan bronz gibi omuzlarına dökülmüştü. Spencer'a etrafındakiler ve hava kadar doğal, bir çeşit çıplak ve öldürücü orman perisini anımsatıyordu.

Bu görüntünün onu etkilemesine izin vermeyerek bakışlarını kaçırdı. Onu yeterince etkilemişti, buna tekrar izin veremezdi.

Genç adam bakışlarını ağaçların yoğunlaştığı, karanlık ve gölgelerden başka bir şeyin görünmediği ormana çevirerek kör gözlerle ileriye baktı.

Kıyafetlerini giydi ve "Ben gidiyorum," dedi.

"Gidiyor musun?" Genç kadın eğilip kıyafetlerini yerden almış onları vücuduna bastırmıştı. "Eve mi?"

"Hayır. Ashton Grange'a dönüyorum."

"Peki ya..." Genç kadının sesi kesilmişti. Yüzünde binbir çeşit duygunun izi vardı. Çömelmiş halde adama bakakaldı.

"Bizim aramızda hiçbir şey yok," diyerek omuz silkti.

Genç kadın sesini yükselterek, "Sadece bir evlilik," dedi.

Spencer'm yüzü ekşidi. "Maalesef. Ancak çok vahim bir durum değil. Bir sürü çift ayrı yaşıyor. Hem orijinal planımız buydu, değil mi?"

"Ama ben istemiyorum. Artık değil." Sesindeki çaresizlik apaçık ortadaydı.

Belki Evie için gerçekten çok önemli olduğundan ya da kadının onu incittiği kadar o da onu incitmek istediğinden, genç kadının en zayıf noktasından vurdu. "Onun babası artık yok. Bununla yüzleş. Sen nasıl Linnie olamıyorsan ben de lan olamam."

“Seni aşâğılık,” diye fısıldadı.

Genç kadının gözlerindeki iğrenir ifade Spencer’ı memnun etmişti. Ona yumuşak ve sıcak bakışlarla, ihanetini affetmesi ve yüzünde okuduğu şeylere, aşkına inanması için yalvararak bakan gözlerlerinden daha iyiydi.

“Çocuk şimdilik seninle kalacak.”

“Şimdilik mi?”

“Hâlâ çocuk, hatta bir bebek. Seni annesi sanıyor.”

“Çünkü öyleyim!”

“Zamanla hayatında bir erkeğin varlığına ihtiyaç duyacak.”

Genç kadın tıslayarak, “Onu benden almayacaksın,” dedi. Bir yandan öfkeli hareketlerle kıyafetlerini giymeye çalışıyor, bakışları alev saçıyordu. “Asla.”

Spencer başını yana eğerek, “Bu konuda benimle savaşılabileceğine ve kazanabileceğine mi inanıyorsun? Bir şey isteyecek pozisyonda değilsin,” dedi.

“Adi herifin tekisin.” Genç kadın, adamın ceketini çıkararak büyük bir güçle ona doğru attı. “Sana nasıl âşık oldum ki?”

“Kesinlikle. Ben de kendime aynı soruyu soruyorum.” Arkasını dönerek uzun adımlarla ağaçların arasında kayboldu, dönüp bir kere bile bakmadan.

Onun için kaçmak ve uzak kalmak kolaydı.

Evie birkaç dakika öylece kalakaldı. Titriyordu ancak soğuktan değildi, genç adamın uzaklaşan silüetine bakarken içine soğuk bir öfke yayıldı.

Onun gibi kalpsiz bir adama nasıl âşık olmuştu? En başta onunla evlenmeyi kabul etme sebebine, genç kadının en büyük korkusuna dönüşmüş ve yırtıcı bir hayvan gibi tüm kötü niyetiyle saldırmıştı.

Spencer Lockhart'ın gerçekte olduğu kişi bu muydu?

Nicholas'ı kaybetme düşüncesiyle yutkundu. Eğer Spencer'in tepkisi bu olursa en başından beri ona gerçeği söyleme konusundaki korkusunda haklı çıktı demekti.

Titreyen ellerle giyindi. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Bacaklarının arasındaki uyuşukluk ve zonklamayla adamı hâlâ hissediyordu. Küçük düşürücü bir hatırlatmaydı. Çaresizliğinin boyutunu düşününce yüzünü ateş bastı. Onu baştan çıkarmasına ve sonrasında acımasız şeyler söyleyerek uzaklaşmasına izin vererek kendini ona teslim etmişti.

Ona olan ihaneti bu şekilde muamele görmeyi meşru mu kılıyordu? Genç kadın aniden ağrı saplanan şakaklarına parmaklarını bastırarak kafasını salladı. Öyle düşünmüyordu ama onu bir daha incitmemesi için ona bir daha o kadar yakın olmamaya yemin etti.

Giyindikten sonra, eğer Nicholas'ı ondan almak isterse onu durdurabileceği sayısız yollar düşünerek ormanı uzun adımlarla geçti. Gardını indirdiği ve onu bu kadar çabuk içeriye aldığı için aptaldı. Adımlarını hızlandırdı ve oğlunu bir an önce görebilmek için göletin çevresine gitti.

Göğsüne bir ağrı yayıldı. Amy, Nicholas'ı akşam yemeği için içeriye götürmüş olmalıydı. Muhtemelen Evie'nin niye hâlâ onlara katılmadığını merak ediyorlardır. Tabii ki katılmak istiyordu, çok uzun süredir burada değildi. Çaresizliğini yüzünden okumamaları için dua etti.

Derin bir nefes aldı. Dersini almıştı. Spencer hayatına girmeden önceki hayatını geri kazanacaktı. Evet, o hayatı geri alacaktı ve tüm istediği buymuş gibi davranacaktı.

Bu yeterliymiş gibi yapacaktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Spencer kahvesinden bir yudum aldı ve tek kaşını kaldırarak Bayan Brooks'a baktı. Kahve her zamanki gibi soğuktu.

Kadın da tanıdık bir isyankârlıkla adama söylenmesi için meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. Spencer iyi biliyordu. Asi görünümlü dudaklarıyla kahveden bir yudum daha aldı.

Kadın, küstah bir ses tonuyla, "Bir sorun mu var, Lordum?" dedi.

"Biraz..." Son iki haftadır ruh hali kötüydü ve çalışanlarının bundan bıktığının ve isyan halinde olduklarının farkındaydı. Bu nedenle sözcüklerini dikkatle seçmişti.

Eve döndüğünden beri âdeta pençeleri ağrıyan bir aslan gibi davranıyordu. Başta bunun geçmeyen öfkesi olduğuna kendini ikna etmişti. Evie'nin ihanetine olan öfkesiydi. Aptal yerine konmanın öfkesiydi. Fakat günler geçtikçe bundan daha fazlası ve bundan çok daha ciddi bir şey olabileceğini fark etti.

Evie'yi özlüyordu.

Her kimse ve her neyse hayatına işlemiştir. Spencer, çok kısa bir sürede ona alışmıştı. Soluduğu hava gibi ona muhtaç ve özler

hale gelmişti. Mantık işlemiyordu. Yoksa genç kadının ihanetinden sonra bile onu isteyen zayıf taraflarını hayatından koparıp atardı.

“Azıcık ne?” Bayan Brooks gözlerinde meydan okur bir ifadeye sordu.

Kadını iyice çığrından çıkarmamak için uygun bir kelime arayarak, “Ilık,” diye cevapladı. Özellikle çöreklerini ne kadar özlediği düşünülürse... Eve geliniyle birlikte dönmediği günden beri bir kere bile sevdiği yemekleri yapmamıştı.

Sahte bir masumiyetle, sanki birkaç gündür ona soğuk kahve servis ettiğinin farkında değilmiş gibi, “Öyle mi?” diye sordu. Aynı zamanda her öğünde standardın altında bir yemek sunuyordu. Spencer neden böyle yaptığını anlamayacak kadar kalın kafalı değildi.

En azından Bayan Brooks, Evie’yi Little Billings’te bıraktığı için aptal ilan ettiğinden beri değildi. Spencer hiçbir şey söylememiş, kadının münasebetsizliğine tolerans göstermişti. Başka ne yapabiliirdi ki? Neden Evie’yi terk ettiğini anlasınlar diye onun çevirdiği dolapları dünyaya mı anlatsaydı?

Bayan Brooks burnunu çekerek odayı terk etti ve Spencer’ı düşünceleriyle bıraktı. Masasının arkasında oturuyordu, sandalyesini çevirerek pencereden dışarı, bahçeye baktı. Haftalar geçmiş ancak göğsündeki acı bir nebze olsun dinmemişti. Evie’nin ihaneti hâlâ canını yakıyordu. Kalbini dolduran ilk ve tek kadının ona kimliği hakkında gerçeği söyleyecek kadar bile güvenmiyor oluşu içine sinmiyordu.

Bayan Brooks boğazını temizleyerek içeri girdi. “Bir ziyaretçiniz var.”

“Kimmiş?”

Kadın burnunu hafifçe kaldırarak gözlerinde suçlayıcı bir bakışla, "Kayınpederiniz, Bay Cosgrove," dedi. Bayan Brooks'un adamın ismini söylerken aldığı zevkten Evie'nin babasının onu azarlamak için geldiğini düşünmüştü. Ama bu pek mümkün değildi.

Evie'nin babasını net bir şekilde hatırlıyordu. Ürkütücü karısının gölgesinde yaşayan zayıf bir adamdı. Evie'nin bir vikontla evlendiğini öğrendikten sonra buraya para için yalvarmaya gelmiş olması daha büyük olasılıktı. Paralı yeni bir akraba kaçmaz bir fırsattı.

"Onu içeri al."

Dakikalar sonra, Evie'nin zayıf çeneli babası elinde şapkasıyla Spencer'in önünde duruyordu.

Bir süre sonra, Spencer adamı uygun bir şekilde karşılamak için her ne kadar misafirlerle, özellikle de Evie ile akraba olanlarla görüşmeye istekli olmasa da ayağa kalktı. Özellikle bu aptalla... Ne tür bir adam kızının namusunu gözden çıkarıp hile içinde yaşamasına izin verirdi? Her ne kadar diğer kızının yararına olursa olsun.

Henry Cosgrove bir adım öne çıkarak konuşmaya başladı: "Kısa ve öz konuşacağım."

Spencer, isteksiz de olsa elini uzatmak için masanın diğer tarafına geçti. Adam şapkasını bırakıp elini savurarak Spencer'in yüzüne yumruğu indirdiğinde Spencer henüz yürüyordu.

Spencer bu beklenmedik hareketle zıkszakar çizerek arkasındaki masaya tutundu. Bir eliyle gözünü tutarken kayınpederine baktı. "Bu ne içindi şimdi?"

"Bir babamın kızını koruması gerekir." Cosgrove, yüzü kızarmış ve gergin bir halde pantolonunu çekti. "İtiraf ediyorum, yıllardır çok kötü işler yaptım. Ama başlamak için çok geç olmadığımı fark ettim."

Spencer, alay eder gibi, "Kızınızın korunmaya ihtiyacı yok," dedi. "Kendi kendine gayet güzel idare ediyor."

Cosgrove acımasızca onayladı. "Evet, ona çok az şans tanıdım. Bazı şeyleri kendi yapmak zorunda kaldı."

"Hepimizin seçimleri var."

"Sen çok mu mükemmelsin. Hafif süvari alayındaydın, Tanrı aşkına! Bu bile seni aptallıkla suçlamak için yeterli. Orada resmen intihar ettiniz."

Spencer ellerini yumruk yaptı. İstemeye istemeye, "Söylediklerine dikkat et yoksa dişlerini yerden toplarsın. Neden bahsettiğin hakkında bir fikrin yok. Açıkçası kızma yaptıkların ne kadar şerefsiz bir adam olduğunu ortaya koyuyor," dedi.

Cosgrove'un yüzü soldu. "Ailemle ilgili hatalar yaptığımı kabul ediyorum. Buraya gelme amacımı söylememe izin ver de bir an önce gideyim." Derin bir nefes aldı. "Evie'yi suçlamamalısn."

"Öyle mi? Peki, nedenmiş? Bana karşı çok dürüst ve açık olduğu için mi? Yoksa onun başkası olduğuna inanmama izin verdiği için mi?"

Cosgrove omuzlarını silkeledi ve elini savurdu: "Sen ve dünyanın geri kalanı. Bunu kişisel olarak algılamamalısınız."

"Ben onun kocasıyım. Bence bu olayı yeterince kişisel yapıyor."

"Bunu Linnie için, çocuk için yaptı." Adam irkilmişti. "Hepimizi utançtan kurtarmak için geleceğini feda etti. Onu buna teşvik ettiğim için hatalıydım ama Linnie benim kızımdı."

"Evie de kızındı."

Yaşlı adam, Spencer hiç ses çıkarmamış gibi devam etti. "Evie, Barbados'tan henüz dönmüştü ve olanlardan dolayı oldukça... sarsılmıştı. Belgeleri olmadan kovulduğu için çok fazla seçeneği yoktu."

"Sen de Evie'yi kurtların önüne attın ve Linnie'nin yerini almasına izin verdin?"

Spencer, ilk defa Linnie'den hoşlanacağından bile şüphelenmeye başlamıştı; kendi ayakları üzerinde duramayacak kadar korkak, çocuğunu başkasına veren ve sorumluluğu kız kardeşinin omuzlarına yükleyen bir kadın.

"Bunu o istedi."

Spencer, zihninde Evie'yi canlandırarak kafasını salladı. "Neden?"

O an, Spencer bu soruyu Evie'nin cevaplamasına izin vermesi gerektiğini fark etti. O gün Liman'da, Evie açıklamaya çalışırken dinlemeliydi. Onun yerine sadece kadını incitmek ve oradan kaçmak niyetindeydi.

"Çünkü kız kardeşini sevmişti. Nicholas'ı bir kere gördükten sonra onu da sevmişti." Uzun bir süre boyunca Henry Cosgrove dikkatle Spencer'ın yüzüne baktı. "Evie böyle bir insan. Nazik, düşünceli, herkesten daha iyiydi." Zayıf bir kahkaha attı. "Biliyor musun, bana hiçbir zaman kötü bir söz söylemedi ve Tanrı biliyor, hak etmiştim. Belki de buraya gelişim bazı hatalarımı telafi eder."

Spencer, kalbini taşılaştırarak hırladı: "Hiçbir şeyi telafi etmiyorsun." Öfkesini göstermeyecek, kendine yenilmeyecekti.

Cosgrove kapıya doğru yöneldi. "Onun bıraktığın için aptalsın. Evie sadık bir eş olurdu. Bütün kalbiyle sevmek ne demek iyi biliyor. Bunu kaç kişi için söyleyebilirsin ki? Karşına çok daha kötüsü çıkmış olabilirdi." İçtenlikle iç çekti. "Bu konuda sözüme güven." Şapkasını takarak kapının eşiğine doğru yürüdü. "Çıkışı kendim bulurum."

Spencer, parmaklarını masanın üzerine vurarak Cosgrove'un çıktığı kapıya bakakaldı. Birkaç dakika öylece geçti. Cosgrove'un

yumrukladığı gözü zonklıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Odanın mutlak sessizliğine rağmen kan beynine sıçramış, düşünceleri yarışlıyordu.

Bir kâğıt ağırlığını kavradı, ağır sertliği avcuna batıyordu. Onu bir kez masaya vurdu, ikinci kez, üçüncü kez...

Evie'nin yüzü gözlerinin önündeydi. Genç kadını ağaca dayayarak vahşice sahip olduktan sonraki son halini hatırladı. Kadının gözlerindeki ölü bakışları.

Bunu o yapmıştı. Genç kadın ona karşı ne hissediyorsa öldürmüştü.

Hiç düşünmeden, eli havalandı ve kristali odanın karşısına, Fransız kapının camına fırlattı.

Camın kırılışının, sessizliği bozması adamı bir an için memnun etmişti. Ardından tekrar sessizlikte kalmıştı.

Tek başına. Sadece baş döndüren düşüncelerinin eşlik ettiği sessizlik.

“Evie. Sanırım bunu gelip görmelisin.”

Bayan Murdoch'ın sesi o kadar endişeliydi ki Evie'yi alarma geçirmişti. Parşömen üzerinde oluşan büyük mürekkep lekesine aldırış etmeden tüy kalemını bıraktı. “Nicholas, değil mi?”

“Hayır, hayır. Gel.” Kâhya elini sallayarak aceleyle salon kapısının dışına çağırıyordu.

Oğluna bir şey olmadığını anlayan Evie, Fallon'a yazdığı mektubu bırakarak masasından kalktı. Marguerite'in mektubu yazılmış ve postalanmaya hazır bir şekilde yanda bekliyordu.

Tüy kalemi eline alıp her şeyi açıklayamayacak kadar kederli olduğundan mektup yazmayı epey ertelemişti Aceleyle yapılan evliliğini ve bunu takip eden ayrılığını açıklamak kolay değildi.

Böyle haberlerin kâğıda dökülünce en az kalbindeki kadar korkunç bir hal aldığını görmüştü.

Mektup yazmak için kendini toparlaması bu kadar uzun sürmüştü. Evie, iç çekerek mürekkep lekeli parmaklarını ovdu ve odadan çıktı.

Spencer'la Ashton Grange'a gitmeden önce düşüncesizce yol-ladığı notlar göz önüne alınırsa arkadaşları evliliğinden haberdardı ve detayları oldukça merak ediyordu. Penwich'ten beri üçü birbi-rinin hayatındaki her şeyi biliyordu. Yıllar bunu değiştirmemişti. Evie onlara olanlara anlatmalıydı. Zaten yakında kendi gözleriyle kocasının onu terk ettiğini göreceklerdi.

Fallon'ın bahsettiği, sosyete de moda olan türden kadınlardan biri olduğunu fark ettiğinde ürperdi. Kocasıyla aynı evde yaşamayan, hatta kocasını yıllarca görmeyen kadınlardan.

Evie derin bir nefes alarak merdivenlerden indi. Onun varlığına dahi katlanamayan ve kadınların en kötüsü olduğunu düşünen bir adamla evliydi. Burnundan nefes verdi. Her şeyin en hayırlısı olduğuna kendini inandırmak için çok uğraşıyordu ama gerçeği sindirmekte oldukça zorlanıyordu. Eski yaşantısını geri kazanacağına yemin etmişti ama eski yaşamını istemediği çabucak ortaya çıkmıştı. Yeni bir yaşam istiyordu. Âşık olduğu adamla, Spencer'la beraber. Bir bakışıyla onu heyecanlandıran, yalnız gecelerini öpücük ve şefkatli fısıltılarıyla dolduran adamla.

Bunları artık bir daha göremeyecek miydi?

Fallon aşkı bulmadan önce çok badire atlatmıştı. İlişkilerindeki fırtınalı başlangıca rağmen o ve Dominic mutlu bir evlilik yaşıyorlardı. İnanılmaz mutlulardı. Evie hayatında öyle bir mutluluk beklemiyordu. Ashton Grange'daki birkaç gün boyunca Spencer'm kollarında özel bir şey bulduğunu düşünmüş ve birlikte mutluluk ve sevgi dolu bir gelecekleri olabileceğini hayal etmişti.

Nicholas'ın sevinç çığlıkları uzaktan duyuluyordu. En azından Nicholas evliliklerinin faydasını görecekti. En azından bu vardı.

Tekrar iç çekerek avuçlarını eteğine sildi. Kalbine asla tam olarak sahip olamadığı bir adamın yasını daha fazla tutmamaya kararlıydı. Bunda akıllıca bir taraf yoktu. Her zaman mantıklı olabildiği için kendiyile gurur duymuştu.

Ufak antreye girer girmez, ön kapıdaki Bayan Murdoch'ı izlemeye başladı.

Evie, kâhyaya dikkatle bakarak biraz daha yaklaştı. "Bayan Murdoch, Ne?.."

Devamı dudaklarında yitip gitmişti.

Bayan Murdoch ve birkaç uşak, ellerinde hantal bir bavulu taşıyarak merdivenleri çıktı. Onların arkasında Damon Dükü'nün armasını taşıyan iki at arabasının önünde Fallon ve Marguerite duruyordu. Fallon'm kızı peşinde bezgin görünen bir bakıcıyla büyük dairelere çizerek koşturuyordu.

"Jillian," dedi Fallon emrederek, "dur yoksa sana söz verilen şeyi unutabilirsin."

Ufak çocuk yaramaz bir sırtışla durdu ve söz dinleyerek annesinin yanına geldi. Küçük kızın uzun saçları güneşte mavi-siyah parlayan kadife fiyonklarla başının iki yanında tutturulmuştu. Muhteşem bir kızdı; inanılmaz bir şekilde babasına benziyordu.

Fallon, iç çekerek yüzünü eve doğru çevirdi. "Evie!"

Arkasından kızını çekıştırerek kırmızı seyahat elbisesinin içinde zarif ve oldukça güzel, kendinden emin adımlarla, aceleyle yürüdü. Çoğu kısl saçlı kadın öyle bir döpiyesi kaldıramazdı ancak Fallon bunu başarıyla taşıyordu.

Marguerite başkası olsa içinde kahverengi, ufak bir fare gibi görüneceği yün elbisesinin içinde sevimli bir halde, sakın adımlarla

hareket ediyordu. Londra'nun dertli hanımefendileri için mükemmel bir şifa kaynağı. Ama hiçbir şey onun olağan dışı güzelliğinden bir şey eksiltmiyordu. Altın topaz gibi parlayan kedi gibi gözleri, kapkara saçlarıyla dikkat çekici bir tezat oluşturunuyordu.

Marguerite ve Fallon. İkisi de buradaydı. Evie tekrar Penwich'teymiş gibi hissetmişti; üzgün ve kapana kısılmış, başka bir hayatın hayalini kurarken. Boğazında bir şeyler düğümlendi.

Onları merdivenin ortasında karşıladı. Onu görmenin mutluluğuyla dolu yüzleri içinde bir şeylerin kopup gitmesine neden oldu. Belki de onlardan hiçbir şey saklayamayacağını bildiği içindi. Belki de bu ana kadar ne kadar incindiğini fark etmediği için.

Fallon kollarını onun etrafında sararak sıkı, güçlü ve rahatlatıcı bir şekilde sarıldı. Evie'yi tüm acılarından kurtarabilirmiş gibi.

Evie gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, tatlım! Sana ne yaptı?"

Marguerite'in eli Evie'nin sırtında yumuşak daireler çiziyordu. "Neler oldu, Evie?"

Evie, Fallon'ın omzundan başını kaldırarak arkadaşlarının bulanık suretlerine baktı ve her ne kadar öyle değilmiş gibi davranırsa da kalbini ağır ağır parçalayan kelimeler ağzından döküldü. "Beni yeterince sevmedi."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sanki üzerine titrenmesi gereken bir çocukmuş gibi Evie'yi yatağına yatırdılar. Ardından dizlerini geceliklerinin altına alıp yatakta etrafına oturdular. Bu Evie'ye Penwich'teki geceleri anımsatmıştı. Brocklehurst ya da zorba öğrenciler yüzünden içlerinden biri ne zaman kötü bir gün geçirse diğer ikisi onun karyolasının etrafına toplanır, gece geç saatlere kadar ümit verici sözler söyler ve saçma hikâyeler anlatırlardı. Kafasını dağıtmak için her şeyi yaparlardı. Bazen birinin bile zor sığıdığı karyolada üçü birlikte el ele uyuyakalırlardı.

"Hareket etme." Marguerite, uyandığında bukleye benzeyen saçları olabilsin diye Evie'nin nemli saçına bir kumaş düğümlemişti. Evie saçının bukleye tutmadığını onlara hatırlatma zahmetine girmede.

"Biliyor musun?" Fallon yataktan kalkarak bir şezlonga oturdu. "yanılıyor olabilirsin. Sadece senin kız kardeşin olmadığın fikrine alışmak için zamana ihtiyacı olabilir."

Evie, Marguerite'in homurdanmasına neden olan bir şekilde kafasını salladı. "Sabit dur."

"Onun yüzünü görmedin." *Ya da nasıl konuştuğunu duymadın.*

Fallon mırıldanarak, "Benim de başımdan geçti, Evie," dedi. "Bazen erkekler bir şeyleri fark etmede oldukça yavaş..."

"Erkekler." Marguerite burnundan soluyordu. "Hayatın hakkında patavatsızlık yapan birine kimin ihtiyacı var ki? Bana hepsi biraz işe yaramaz geliyor." Fallon'a bir bakış atarak, "Üstüne alınma. Seninki istisna, Fallon," dedi.

Fallon sırttı, kehribar gözleri ışıkla dans ediyordu. "Hepsi de işe yaramaz değil." Arkasına yaslanıp geceliğinin üzerinden karnında bir elini gezdirerek, "Bazıları oldukça iyi... en azından bazı konularda."

Marguerite'in yanakları kızarmıştı. "Hoppa," gerçekten altında hiçbir mana olmadan suçlayarak, "edepsizin tekisin."

Evie ufak bir kakhaha atmadan duramadı.

Fallon daha yükseğe oturarak bir parmağını havaya kaldırdı. "Seni heyecanlandıran biriyle tanıştığında sana bu sözleri hatırlatacağım."

Marguerite inkâr ederek kafasını salladı ve tekrar Evie'ye döndü. "Gerçekten, eğer kocanda gerçekten biraz mantık varsa hayali karısmdan daha iyi bir şeye konduğunun farkına varırdı." Marguerite araya girerek, "Sevgi adına yaptığın fedakârlılara bak! Bundan daha sadık bir eş bulamaz," dedi.

"Spencer öyle görmüyor." Evie geceliğinin eteklerini çekip-tirmeye başladı. "Onu suçlayamıyorum sanırım. Ona gerçeği söylemek için birçok fırsatım oldu, ben sadece..."

Marguerite, "Ne?" diye sordu.

Evie nefes aldı. "Onun Linnie'ye âşık olduğundan emindim. Aptalca, biliyorum. Ve bencilce. Gerçeği sonsuza kadar saklayamaz-

dım.” Evie başını salladı. “Her ne kadar sevdiği şey *ben* olmasam da bana âşık olması fikrine tutulmuştum.”

Marguerite kehribar gözleri parlayarak, “Bu onun kaybı,” dedi.

“Kulağa aptal biriymiş gibi geliyor.” Fallon her zamanki dü-rüstlüğüyle araya girmişti. Öfkeden yüzü kızarmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Ona bir uğramalıyım.”

Marguerite küstahça araya girerek, “Tüm erkekler senin ko-can kadar mükemmel olamaz,” dedi ve Evie’nin saçına bir başka kurdeleyi düğümledi.

“Doğru.” Fallon kehribar gözleri ciddileşmeden hemen önce başını sallayarak, “Ama Dominic de başında böyle değildi. Tam bir adi gibi davrandığı zamanlar oldu,” dedi. Başını eğerek Evie’yi inceledi. “Belki senin Spencer’ın da kendine gelecektir.”

Evie kafasını salladı. “Pek sanmıyorum... Çok kötü şeyler söyledi.”

Marguerite, “Ve onu bunlar yüzünden asla affedemez misin?” diye tahminde bulundu.

Evie, her ne kadar göğsündeki ağrı aralıksız bir şekilde yan-maya devam etse de, “Affedebilirim,” diye cevap verdi. “Ama asla unutamam.”

Meselenin özü buydu. Spencer genç kadına karşı olan tavrında yumuşasa bile asla daha önce paylaştıkları yakınlığa dönemezlerdi. Ormanda geçirdikleri günden ve orada olan her şeyden sonra olmazdı.

Genç kadına asla aynı gözle bakmazdı.

“Ama ya seni affettiyse? Ve karşılığında affını isterse? Bu her şeyi düzeltmez miydi?” diye sordu Marguerite.

Fallon araya giderek, “Affını istemek mi? Yalvarmalı,” dedi.

“Bilmiyorum.” Evie kafasını salladı. “Olabileceğini sanmı-yorum.”

Çünkü Evie bu acıyı her zaman hatırlardı. Spencer'ın genç kadına yüz çevirdiğindeki bakışını, oğlunu ondan almakla tehdit ettiğinde kalbine yerleşen endişeyi hatırlardı.

Genç kadın yanan gözlerini şiddetle kırpıştırdı. Bu riski alamazdı. Buna tekrar katlanamazdı. Eğer aşk buysa bunu istemiyordu.

Başka endişelenmesi gerektiği bir şey olduğundan değil.

Ona asla geri dönmeyecekti.

Daha önce olduğu gibi, onsuz yaşamayı öğrenmeliydi.

Spencer soğuk terler içinde uyandı, nefes nefese kalmıştı, her soluğunda çıplak göğsü inip kalkıyordu. Boğazında bir çığlık düğümlenmiş onu boğuyordu. İki elini de saçlarına götürerek köklerinden çıkaracakmış gibi saçlarını çekti. Bir süre sonra nefes almayı başardı ve soluğu yavaşladı.

Yorganı savurarak yataktan kalktı. Savaştan beri ilk kâbusu değildi. Daha önce birçok kez rüyasında kan ve ölüm görmüştü. Savaş sırasında ve savaştan sonra.

Ancak Evie hayatına girdiğinden beri bu oldukça azalmıştı. Bir şekilde genç kadın ona odaklanacağı başka bir şey vermişti. Küfrederek geniş yatak odasında volta atmaya başladı.

Kâbus diğerleri gibi başlamıştı. Şiddetli bir duman, oldukça yoğun ve boğucu. Tıpkı sonunda olduğu gibi Ian oradaydı ve son sözlerini söylüyor, Spencer'ın söz vermesini istiyordu.

Ve diğerleri vardı. Spencer'ın tanıdığı, hatırladığı yüzler ve tanımadığı, kim olduğu meçhul, gözleri şaşkınlıkla donup kalmış askerler. Aralıksız devam eden ölümlere rağmen hiç kimse asla bir sonraki kurbanın kendisi olacağını beklemiyordu. Her zaman şaşkın ve acımasız bir sürprizle karşılaşmış gibi görünüyorlardı.

Ardından Ian sislerin arasında kayboluyordu.

Her kâbusunda Spencer ölmüş askerlerin üzerinde tırmanarak Ian'ı arıyor, ismini haykırarak yerle bir olmuş alanı tanıyordu. Daha önce gördüğü kâbuslarda her zaman Ian'ı tepenin üzerinde, Spencer'ın dizine kadar gelen kır çiçeklerinin arsında gizlenmiş bulurdu. Yemyeşil çimenler ve parlak çiçeklerin arasında gömülü... Her zaman oldukça huzurlu ve sakin görünürdü. Sanki ölmemiş de sadece uykuya dalmış gibiydi.

Elbette Ian hiçbir zaman uyanmadı. Spencer ne kadar yüksek sesle ismini haykırırsa haykırınsın, ne kadar güçlü sarsarsa sarssın canlanmadı.

"Tanrı aşkına." Perdeleri çekerek pencereden geceye baktı. Kalbi göğsünde çılgın bir tempoda atıyor, duvardaki eli titriyordu.

Bu sefer kâbusu farklıydı. Değişmişti.

Kır çiçeklerinin arasında onu bekleyen Ian değildi.

Ölü bir halde, tüm haykırışlarına rağmen cevap vermeyen, tüm yalvarışlarına rağmen ulaşılmaz bulduğu ceset Evie'nindi. Karısının cansız bedeni.

Dudaklarından titrek bir nefes çıktı. Ne anlama geldiğini bilmiyordu ancak kâbusun hatırasıyla titremekten kendini alı-koyamıyordu.

Genç kadının ince yüzü hâlâ hareketsiz ve güzel, süt kadar solgun cildi mermer gibi soğuktu. Bu görüntü genç adamın kalbine derin bir sızı sapladı. Genç kadının saçları omuzlarına bal gibi dökülmüştü.

İşte o an sessiz bir çığlıkla uyanmıştı.

Çimenlik parlıyor ve kar sanki elmaslarla bezenmiş gibi ışıldıyordu. Omzunun üstünden büyük yatağına baktı, yorganı darmadağın ve döşeği boştu. Evie'den yoksun.

Kendine genç kadının iyi olduğunu söyledi. Hayatta ve ondan kilometrelerce uzakta, Liman'daydı.

Ama onu hayatından çıkardığın, kalbinden kovduğun ve def ettiğin için pekâlâ ölü de olabilirdi.

Babasının sözleri zihninde defalarca dönmüştü. Spencer sanki kıracaktı gibi sertçe bastırarak ellerini pencerenin soğuk camına dayadı. Sanki diğer tarafta gerçek onu bekliyormuş gibi. Damarlarında zehir gibi dolaşan duyguların, pişmanlığın çaresi, cevabı olabilecektmiş gibi.

Savaşır, daha önce hissettiklerinin gerçekliğini kabullenmemek için direnirdi.

Keşke geri dönebilseydi. Haftalar öncesine, giriş salonuna girip Evie'nin üvey annesinin çirkin gerçeği dikkatsizce gözler önüne serişine kulak misafiri olduğu zamana dönebilseydi.

Evie'nin ihanetine daha farklı tepki vermeyi dilerdi. Belki de daha fazlasını görmeyi onun nedenlerini anlamaya çalışmayı dilerdi. Eğer söylediklerini ve hareketlerini geri alabilseydi bunu yapardı.

Babasının düzenbazlığına şahit olduğu, onunla kaçmaya söz veren Adara'nın Cullen'la neşe içinde nişanlandıklarını izlemenin getirdiği duyguların, yıllar önce çektiği acının yüzüüstüne çıkmasma ve öfkenin araya girmesine izin vermişti. Gerçeği duymayı hak etmeyecek kadar değersiz olduğuna, yalan ve ihaneti hak ettiğine dair o his içini kavurmuş, diğer her şeyi engellemişti.

Etrafını imkânsız hayallerle sardığı kadın, Linnie, ölmüştü. Ama karısı, Evie yaşıyordu. Düğümlenen boğazına rağmen yutkundu. Ve aniden farkına vardı.

Başka birini istemiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gün, kış sonu soğuşunu kırarak canlı ve parlak bir şekilde doğdu. Karlar erimeye başlamıştı. Dışarı çıkmak için mükemmel bir gündü. Bayan Murdoch, dere kenarındaki küçük iskeleyi temizlemiş ve iki kat battaniye sermişti.

Evie kalbini kaplayan uyuşukluğa rağmen mutluydu. Arkadaşları onu neşelendirmek için çok uğraşüyor, Bayan Murdoch'ın hazırladığı sandviçleri ne kadar beğendiklerini söyleyerek onu türlü sohbet ve maskaralıklarla oyalıyorlardı. Bu dünyada önemsedığı herkes etrafındaydı.

Düşüncelerini Spencer'dan uzaklaştırmış, adamı bilerek o kategoriye sokmayı reddetmişti. Onu düşünmeyecekti. Yakında önemsemeyecekti de. Yakında, onu hiç düşünmeyecekti bile.

Sadece gerçek olana kadar bunu tekrar etmeliydi.

Önünde koca bir hayat vardı. Uzun ve yeterli. Sevdiği insanlar; Nicholas, Murdoch'lar, Amy, Fallon, Marguerite vardı. Sağduyulu ve nadiren iyi huylu Gertie teyzesi bile Georgianna'nın gidişiyle odasından çıkmıştı. Nicholas ve Jillian bahçede birbirlerini ko-

valıyor, peşlerindeki Amy de çamurlu zemine düşmesinler diye onları uyararak takip ediyordu.

Güzel bir gündü.

Bay Murdoch kadınlar için bir hedef tahtası hazırlamıştı. Gertie teyzenin ok ve yayı eline aldığı anda olanlardan sonra atış yapmaya izni yoktu. Marguerite, Fallon ile sırayla atış yapıyordu.

O anda Bayan Murdoch yemek dolu bir başka tepsiyle geldi.

Fallon karnına vurarak, "Elbisemi gevşetmem gerekecek," dedi.

Kâhya, elma yanaklarıyla sırtarak, "Bunda kötü bir şey yok," dedi. "Senede bir ya da iki kere kendimi bunu yaparken buluyorum. Bay Murdoch bu şekilde ona daha fazla sevgi verdiğimi söylüyor."

"Senin Bay Murdoch'ın mükemmel bir adammış." Fallon gülümseyerek bir başka sandviç için uzandı. "Dominic'in de aynı şeyi söylediğini duyar gibiyim." İki kadın, erkeklerinin aşkına tamamen güvenircesine, anlamlı bir şekilde birbirine baktılar. Bu, Evie'nin biraz yalnız hissetmesine neden oldu. Başını eğerek elbisesinin eteğiyle oynamaya başladı.

"Burada ne arıyor?" Evie, Bayan Murdoch'ın sinirli sesiyle kafasını kaldırdı. "Ah, Seni küstah!"

Evie, bahçeye bakan kâhyasının bakışlarını takip etti.

Spencer, uzun, kararlı adımlarla onlara doğru geliyordu. Bay Murdoch ayağa kalkmış, yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu.

Evie sarsak bir şekilde ayağa kalktı. Onu görmesiyle nabızı deli gibi atmaya başlamıştı. Yakışıklı yüzündeki yeşil gözleri hatırladığından daha canlı ve parlaktı, uzaktan bile bunu fark edebiliyordu. Yürüdükçe saç dalgalanıyordu. Bitkin ve haşın görünüyordu. Dudakları sert bir çizgi halindeydi, gülümsemiyordu. Yine de adam piknik yaptıkları yere doğru yöneldiğinde kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı.

Fallon ayağa kalkarak, Evie'yi kule gibi uzun boyunun arkasına sakladı. "Spencer galiba. Bunu ben hallederim, Evie."

"Fallon, buna gerek yok..."

Adam yaklaşırken Fallon, "Burada işin yok," diye bağırdı.

Adam, eşinin kavgacı arkadaşına bakarak gözlerini kırptı. Murdoch'lar da Fallon'a katılmıştı, onun iki yanında duruyor, Evie'nin önünde bir duvar oluşturuyorlardı. Evie, Fallon'ın omzunun üzerinden göz attı, kalbi gürültülü bir şekilde kulaklarında atıyordu.

Fallon, geldiği yöne dönmesini işaret ederek elini salladı. "Onun kalbini kırıp hiçbir şey olmamış gibi geri gelemezsin."

Fallon'ın omzunun üzerinden bakan Evie'ye sert bir bakış attı, yeşil gözleri ürkütücü bir şekilde, "Kalbini mi kırdım?" dedi.

Adamın derin sesi ve sorduğu soru genç kadının içinde dalga dalga yayılmıştı.

Fallon ve Murdoch'lar, Evie'nin vereceği cevabı bekleyerek ona doğru döndüler.

Havada gerginlik hâkimdi. Adamın bakışları karşısında cesareti kırılmış halde ona bakıyordu.

"Evie?" bir cevap bekliyordu.

Genç kadın dudaklarını ıslattı. "Evine git, Spencer."

Adam hiçbir şey demedi, sadece bakmaya devam etti.

Genç kadın, "Bana öyle bakmayı kes," diyerek çıktı.

"Nasıl?"

"Sanki hissetiklerim... söyleyeceklerim... senin için önemi varmış gibi."

"Benim için önemli."

Fallon burnundan soluyordu.

Evie, meydan okurcasına ellerini göğsünde kavuşturdu ve adamın yüzündeki ciddi ifadeye katlanamayarak uzaklara baktı.

“Bilmek istiyorum.” Adamın sesi genç kadının titremesine neden olacak şekilde çaresizdi. “Beni sevdin mi?”

Soru karşısında Evie şaşkına dönmüştü. Niye umursuyordu? Genç kadın cevaplayamayarak başını salladı.

Spencer, her kelimeyi tek tek vurgulayarak, “Beni seviyor musun, Evie?” dedi.

Marguerite, Gertie teyzenin yanından öfkeyle, “Şimdi sorman ne kadar harika,” diye bağırdı.

Fallon araya girerek, “Daha önemlisi senin onun için ne hissettiğin,” dedi.

Evie’nin yüzünü ateş basmıştı. “Kendim için konuşabilirim. İkinizin de beni korumanıza gerek yok.”

Gertie teyze de Marguerite’in olduğu yere sessizce yaklaşarak, “Burada ne arıyorsun?” diye sordu. “Burada istenmiyorsun.”

Evie’nin başı dönmeye başlamıştı. Sadece kaçmayı istiyordu. Hızlıca kontrolden çıkan bu durumdan kurtulmak istiyordu.

Spencer, genç kadının önünde duran küçük orduya göz gezdirdikten sonra genç kadına döndü. “Evie.”

Genç kadın gürültüden adamın söylediklerini duyamıyordu ancak dudaklarında kendi adını okumuştı ve kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Adamın solgun, yeşil bakışları genç kadının yüzünde dolaştı. “Lütfen. Seninle konuşmalıyım,” dedi.

Genç kadın başını salladı. Onun karşısında yumuşamayı ve erimeyi istemeyerek birkaç adım geri gitti. Gittiğinde genç kadını mahvetmişti. Onu kaybetmeyi atlatacağına yeni yeni inanmaya başlamıştı. Onu tekrar içeri almayı göze alamazdı.

Genç kadın yalvararak, “Sadece git, Spencer.”

Kafasını sallamadan önce uzun bir süre genç kadına baktı. Sesini diğerlerinden de çok yükselterek, “Bunu istemiyorsun, Evie. Kalmamı istiyorsun,” dedi.

Genç kadın gözlerini acıyla kırpı.

Evet. Evet.

"Onu duydun," dedi Gertie teyze ince kollarını sallayarak.
"Gitmeni istiyor. Şimdi defol!"

Gözleri hâlâ Evie'deydi. Sert bir sesle, "Buraya söylemeye geldiklerimi söyleyene kadar gitmeyeceğim," dedi.

Bay Murdoch, Spencer'ı evin dışına doğru iterken, "Bu evin efendisi sen değilsin," dedi. Spencer, yüzü hayal kırıklığıyla gerilmiş, iri yarı adamı geçmeye çalışıyordu.

Görüntü genç kadının içini burkmuştu.

Birkaç metre sonra Spencer geçmeyi başardı.

Her şey giderek daha da kötüleşti.

"Defol yoksa seni vururum!" Gertie teyze, Marguerite'in elinden yayı alarak ileri çıkmıştı.

"Gertie, hayır!" Evie, önünde barikat olmuş bedenleri geçmeye çalışırken haykırdı. "Yapma!"

Spencer durmayarak, "Devam et," dedi. Gözleri açıklıkla Evie'ye kilitlenmişti. "Bu ilk olmayacak."

Marguerite, Gertie teyzenin arkasından hamle yaparak oku bıraktığı anda ona yetiştirdi.

Evie, yay uğuldayarak Spencer'a doğru giderken kalbi yerinden çıkacak gibi çaresizce izledi.

Ok, Spencer'ın kolunu sıyrıldı ve düşünceye kadar bahçede ilerledi.

Spencer, kolundaki şiddetli acıyla tıslayarak açık yarayı bir eliyle kapadı. Sağ kolundan kan boşalıyordu. Elini çekerek parmaklarındaki kırmızı lekeye baktı.

Yüz hatlarının şaşkınlıkla yumuşadığını fark etti. "Beni gerçekten vurdun." Kafasını kaldırdı ve Evie'nin teyzesine inanamayarak baktı. "Tekrar."

Gertie teyze kızgınlıkla, "Hedefim şaşı," dedi.

"Neyi hedefliyordun?"

Gertie çenesini kaldırarak, "Kalbini elbette," dedi.

"Yeter!" Evie, kalabalığı yararak geçti. Sesi sanki ağlamış gibi boğuk geliyordu. Adam bir bakışta genç kadının ağladığını fark etti. Yanına gelirken gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Kaşlarını çatmış, büyük bir dikkatle adamın koluna dokunurken, "Seni tekrar vurduğuna inanamıyorum," dedi.

Evie, genç adamın yaralanmış kolunu dikkatle incelerken Spencer, genç kadını bir solukta izledi. Genç kadının yanağından bir yaş silmesiyle genç kadının soluğu kesildi. "Eğer seni tutabileceğim anlamına geliyorsa üçüncü kez oka hedef olmaya hazırım."

Genç kadın derin bir nefes alarak, "Saçmalama," dedi.

Sözlerine rağmen Spencer, genç kadının titrediğini görmüştü. Ve mantığa aykırı bir şekilde kalbi umutla dolmuştu.

"Özür dilerim, Evie. İnatçı ve aptal davrandım."

Genç kadın, titrek elleriyle koluna doğru hareket etti. "Seni içeri almalı ve yarana bakmalıyız."

Spencer, genç kadının gözlerine bakmak için başını eğerek son derece ciddi, çaresiz ve aç bir şekilde tekrarladı: "Özür dilerim." Alnı genç kadının alnına değecek kadar yaklaştı. Ellerini genç kadının boynuna dolayarak onu yakınına çekti.

Adama baktıkça göğsü seri bir şekilde inip kalkıyordu. "Yapma. Bana öyle baktığında nefes almak canımı yakıyor."

Spencer defalarca söylemekten mutlu bir şekilde, "Özür dilerim," dedi. Evie ona inanana, onu affedene kadar da söyleyecekti.

"Neden?" Nefessiz bir sesle sordu. "Niçin üzgünsün?"

"Senin dinlemeliydim. Anlamalıydım."

"Ama sana yalan söyleyen bendim. Hayatındaki diğer herkes gibi..."

"Ve ben de inatçı aptalın tekiydim."

Genç kadının dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Adamın kanlı koluna bir bakış attı ve "Okla üçüncü kez vurulmayı kabul eden bir adama pekâlâ aptal denebilir."

Spencer gülümsemedi, sadece kararlı bir şekilde genç kadına bakmaya devam etti. "Sensiz yaşamak istemiyorum."

Genç kadının gözleri adamınkilerle buluştu, mavi derinliklerdeki ışık şiddetle parlıyordu.

Genç adam derin bir nefes alarak, "Seni seviyorum, Evie. Seni seviyorum, Evelyn Lockhart. Senden önce kimseyi sevmedim ve senden sonra kimseyi sevmeyeceğim," dedi.

Evie, boğuk bir hıçkırıkla ağlamaya başladı ve kafasını hafifçe salladı. "Sen..."

"Seni sevdiğimi söyledim. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Genç kadın mutluluktan ağlayarak başıyla onayladı ve sanki kelimeler ağzından çıkmış gibi kocaman gülümsedi.

Yarasına ve kendinden geçmiş ahaliye aldırmadan genç kadını kollarına alarak öptü.

Ağzındaki sarhoş eden tadın üzerine, belli belirsiz, arkadaşı Marguerite'in söylendiğini duydu: "Sanırım bu artık ondan hoşlanmamız gerektiği anlamına geliyor."

Kızıl saçlı, kavgacı arkadaşı kahkaha attı. "Ah, Marguerite."

Gertie teyze, "Onu tekrar vurmali mıyım?" diye bağırđı.

"Bayan Gertie, aklınızdan bile geçirmeyin. Şunu bana verin hemen!"

Evie, adamın dudaklarına karşı gülümsedi. Spencer, genç kadının teyzesinin elinden oku ve yayı alıyorlar mı diye bakma ihtiyacı hissetmedi. Sadece öyle olduğunu unuyordu.

“Sanırım arkadaşlarıyla katedecek epey bir yolum var.”

“Seni sevecekler.”

“Sahiden.” Genç kadının alt dudağını ısırarak, “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” dedi Spencer.

Genç kadın onun yanağını kavrayarak, “Basit. Çünkü ben seviyorum,” dedi.

Spencer geri çekildi, genç kadının mavi gözlerinde boğuluyordu: “Söyle.”

“Seni seviyorum, Spencer. Seni seviyorum.” Genç adamı tekrar öptü ve arkadaşları ile ailesinin utanç verici alkışıyla geri çekildi. “Belki de seni tedavi edebileceğim bir yere gitmeliyiz.”

“Ve yalnız kalabileceğimiz.”

Genç kadın sırnaşık bir gülümsemeyle, “Kesinlikle,” dedi.

Saatler sonra Evie tekrar kendini kocasıyla yalnız buldu. Genç kadın nefes verdi. İkisi de rahatlamıştı ve bir an önce yalnız kalmak istiyorlardı.

Yatak odası ses ve hareketle uğulduyordu. Herkes birbiri ardına odaya girmeyi ve Spencer’ın rahat bir şekilde oturduğundan ve iyileştiğinden emin olmayı kendine vazife edinmişti. Nicholas, Amy’nin kollarında uyuyarak odadan çıkan son kişi olmuştu. Genç adamın onu hiçbir zaman bırakmayacağı ve en kısa zamanda beraber balığa çıkmak için iyileşeceğini söylemesinden memnun bir halde Spencer’ın yanına kıvrılıp yatmıştı.

Derin sesiyle Nicholas’ın ona baba demesini istemesinin anısıyla bile genç kadının kalbi genişlemişti. Bundan daha tatlı tek şey oğlunun yüzündeki ifadeydi. Kalbinde hâlâ aynı mutluluğu hissediyordu. Herhangi bir şeyin bunu söylebileceğine şüpheliydi.

Spencer, “Sonunda yalnızız,” diye mırıldandı.

“Umarım senin için mahzuru yoktur. Özellikle Nicholas yakındayken yalnızlık zor kazandı bir şey.”

“O benim oğlum. Onu etrafımda istiyorum.”

Genç kadının kalbi sıkıştı. Bu yeterliydi. Oğlunu seviyor olması yeterliydi. Onu sevmesini umacak kadar açgözlü olabilir miydi? Onu gerçekten sevmesini? Göletin yanında öyle olduğunu iddia etmişti ancak genç kadın hâlâ bunların gerçekliğiyle boğuşuyordu.

Geceliğini dizlerine kadar çekerek adamın yanına, yatağa kıvrıldı ve dudaklarını düz karnında bir noktaya bastırdı. Dudaklarının altındaki tenin titremesiyle memnun olarak sordu: “Burası acıyor mu?”

Adamın inlemesiyle genç kadın yatağında hoşça uzanan görüntüye baktı; ropdöşambırı açılmış ve çarşaf lar belinde toplanmıştı.

“Her yer,” iç çekerek, “her yer acıyor.”

Genç kadın gülümseyerek çenesini genç adamın göğsüne yasladı. “O zaman sanırım her yerini öpmeliyim.”

Genç kadının saçlarından elini geçirdi, yeşil gözleri Evie’nin hatırladığı istekle parlıyor, Evie yansımasını kemiklerinde hissediyordu. “Sanırım öpmeliyim.”

Evie, narin öpücüklerin ve ısırılan dudakların arasından, “Böyle bir tedavi seni sıkırmaz mı?” diye sordu.

“Bundan mı sıkılacağım? Sevdığım, taptığım karımın öpücüklerinden mi?” Yeşil gözleri kararmıştı. “Asla.”

Adamın sözcükleri genç kadının titremesine neden oldu.

Evie dizlerinin üzerinde doğrularak adamın üzerine doğru süzüldü. “Neden, Spencer?” Saçlarının omuzlarına değdiğini hissetti. “Sana yalan söyledim...”

“Sadece Linnie’yi ve aileni kurtarmak için ördüğün ağa takıldığın için. Nicholas için. Bu çok büyük bir fedakârlık. Evie. Soylu bir davranış. Bunu ancak şimdi anlıyorum.” Gözleri şüpheli bir

biçimde nemliydi ve yutkunuyordu. “Tanıdığım en güçlü kadınlardansın ve senin gibi bir karım olduğu için dünyanın en şanslı adamıyım.”

“Ah, Tanrım,” genç kadın, Spencer’ın göğsünde, tam kalbinin üzerinde titreyen elini gezdirerek iç çekti. Adam gülümseyerek, “Bu sorunu cevaplıyor mu?” diye sordu.

Genç kadın başıyla onayladı ve durdu. Dudağını ısırarak uzaklara baktı.

Hâlâ bir şey vardı...

“Evie?” kışkırtarak, “Eğer aklında daha fazlası varsa söyle. Aramızda daha fazla sır olmasını istemiyorum.

“Linnie.” Kız kardeşinin ismini sanki söylemeye korkarak, kutsal bir şekilde söylemişti. “Ben o değilim, biliyordun. Savaş boyunca hayalini kurduğun kız değilim. Ya da...”

Genç adam dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yaralanmış kolunun hareketiyle acıdan göz kırptı ancak tekrar yatmadı.

Genç kadın, adamın koluna sarılı bembeyaz bandajda beliren kırmızı lekeyi görünce eli bandaja doğru gitti. “Spencer! Yatağa yat...”

“Açık olalım.” Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Genç kadının gözlerine bakarken geniş avuçları yanağını okşuyordu. “Sen hayal ettiğimden, hak ettiğimden çok daha fazlasısın. Bunun için döndüm. Bunun için uzak kalamadım. Seni ömrümün sonuna kadar öyle sevmeliyim ki sevildiğini, hayran olunduğunu ve hayatımdaki her şeyden çok değer verildiğini bilmeden bir tek nefes bile alma.”

Şaşırmış ve dağılmış bir biçimde adama bakakaldı.

Ve sonra genç adamın yarasına, onları engelleyen hiçbir şeyi aldırış etmeden öpüştüler.

Evie, Spencer'ın doğruyu söylediğini biliyordu. Sözcüklerinin doğruluğunun ruhunun derinliklerinde yankılaşını hissetmişti.

Onu tanıyordu. Onun kalbiydi. Genç kadın da onun.

Genç kadın, gözleri tatlı ve huzurlu bir karanlığa doğru... Onu yalnızca güzel şeylerin beklediği yere doğru kapanırken iç çekti.
"Spencer."

SOPHIE JORDAN

Düğün Gecesi

PEMBE BİR YALAN...

"Cayır cayır bir seksüel gerilim...
Oldukça tatmin edici..."

Publishers Weekly

"Yazarın bu ilk kitabından tutku
fişkırıyor."

Romance Reviews

SOPHIE JORDAN

Kendini Aşka Bırak

**TUTKULAR MI DAHA
GÜÇLÜDÜR YOKSA
HAYALLER Mİ?**

"Enfes, cezbedici, yepyeni bir
romans... Sizi de sürükleyecek"

Romantic Times Book Reviews

"Sophie Jordan gibisi yok!"

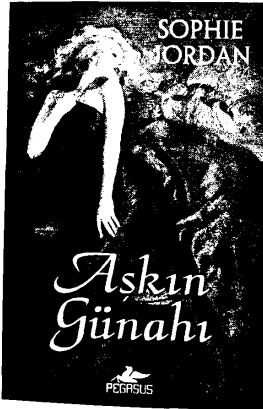
Samantha James

**KARANLIK ÇÖKTÜKTEN
SONRA HER ŞEY
OLABİLİR...**

“Etkileyici karakterler ve
büyüleyici bir romantizm...”

Romantic Times Book Reviews

**FALLON GÜZELLİĞİNİ
GİZLEYEBİLİRDİ...
PEKİ YA ARZULARINI?**

“Sophie Jordan kesinlikle
kaçırılmaması gereken bir yazar.”

Barbara Dawson Smith